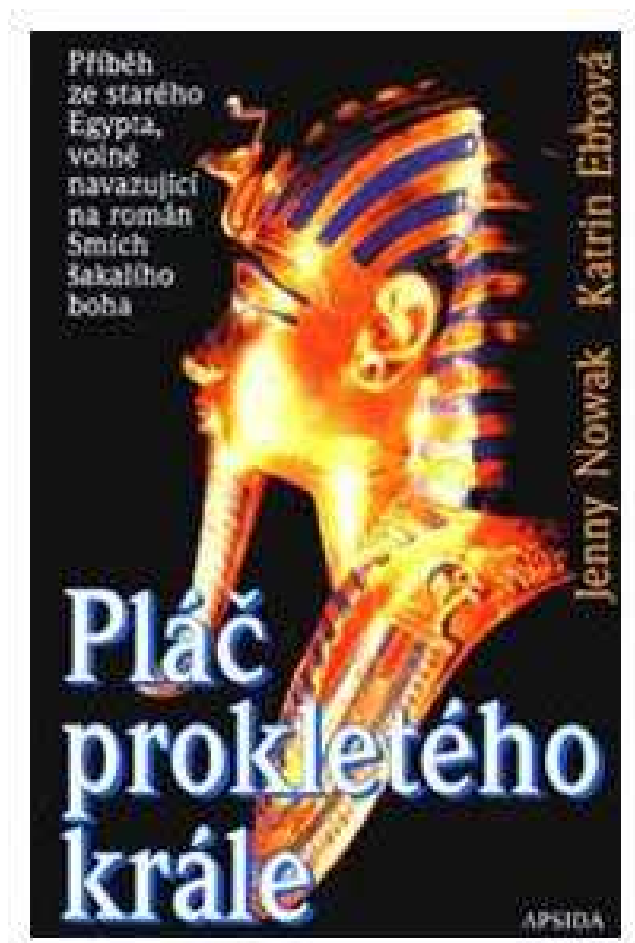

Jenny Nowak, Katrin Ebrová

Plch prokletého krále

Smrt uzurpátora Aje učinila přítrž hrůzovládě a koruna Horního i Dolního Egypta spočinula řízením osudu na hlavě bývalého generála Haremheba. V Egyptě vládne klid, ale plíživá chapadla dávné zloby se do příběhů, bohů, lidí i nelidí vlékat nepřestávají. Duše mladého faraona Tutanchamona trpí kletbou, již na něj ve své kruté zuřivosti seslal neblahý Aje. Haremheb, mladá kněžka Akiasare a zpola nesmrtelná atlanstka zasvěcenkyně Mirathea se vydávají na nelehkou cestu k jeho záchraně z věčného utrpení. Zdá se, že to bude úkol nad jejich síly, ale pro ty, kdo mají odvahu a lásku není nic nemožného. Dokonce ani překročit hranice světů a projít branou času... Čas se zvlíne jako rozbouřená voda a osudy živých i mrtvých se napříč tisíciletími setkávají. Prolnou se v jediném okamžiku, kdy světem prolétla zpráva o epochálním objevu hrobky mladičké krále Tutanchamona. Její objevitel Howard Carter se stává pěšákem na šachovnici neznámých sil a dávná kletba si s neztenčenou silou vybírá jednu oběť za druhou...

Str. 1:

Jenny Nowak Katrin Ebrová PLÁČ ZTRACENÉHO KRÁLE

Str. 2:

Vydané knihy Jenny Nowak *Dračí krev Nemrtvý Stín anděla Jiná rasa*

S Katrin Ebrovou *Smích šakalího boha*

Str. 3:

Jenny Nowak Katrin Ebrová PLÁČ ZTRACENÉHO KRÁLE

Barák

APSIDA

Str. 4:

(c) Jenny Nowak, 1999 Jacket design (c) Apsida, s. r. o., 1999

ISBN

Těm, kdo se první odvážili zveřejnit myšlenku, že kvantová fyzika, ta věda věd, by možná mohla přinést vysvětlení mnoha zdánlivě nadpřirozených jevů, stejně jako těm, kdo vědí, že láska přichází v mnoha podobách.

Aktéři příběhu

Haremheb – faraon

Meritamon – dcera Achnatona a Nefertiiti, hlavní faraonova manželka Iramun

Amentis – Meritamonina dcera

Mutnezmet – královna, Haremhebova manželka

Nefertiiti – Královna matka, vdova po faraonu Achnatonovi

Nefernefruaton-Ketemenanki

Nefrure – dcery Achnatona a Nefertiiti

Ptahmose – manžel Nefrure

Nebshen – Ptahmoseův bratr

Ramis – Nebshenova manželka

Ramesse – syn Nebshena a Ramidy

Tutanchamon – zemřelý faraon

Anchesenamon – zesnulá vdova po Tutanchamonovi

Amenkare – vrchní balzamovač

Nebtemfeš – malíř a předkreslovač

Chamvej – vezír

Chasechemvy – generál egyptských vojsk

Taišek – eunuch, lékař a učitel

Nefeš – vrchní eunuch faraonova paláce

Imhotep – bývalý králův architekt

Akiasare – Imhotepova dcera, kněžka

Dak`khe – Vampýr

Mirathea – Osvícená, průvodkyně Podsvětím

Cheribtisha – nejvyšší kněžka Esetiny svatyně

Sheitare – královský lev

Howard Carter – archeolog

lord Carnarvon – Carterův mecenáš

lady Evelyn – Carnarvonova dcera

Harry Burton – fotograf

Arthur C. Mace – Andrew Callender – egyptologové

Douglas Derry – Saleh bej Hamdi – antropologové

Ahmed Kamal Fahmí bej – princ

monsieur Lacau – pověřenec Káhirského muzea

Britta (Bit) – lehká děvka

Prolog

Zem bez nebes a nebe místo hlíny a ve mně jenom zalehnutý hlas, bez konce ozvěna a nekonečný čas a bez počátku zásluhy i viny. Lásko má, věčná... Lásko, slyšelas?

Probouzel se pomalu a ztěžka. Kvapem se šířící temnota, klouzající mezi nezřetelnými pahrbky písečných hrobů jako dlouhé šedivé jazyky, přicházela dnes příliš rychle. Příliš nedočkově na to, aby jí ledově chladné, zkamenělé tělo, zkroucené ve vyschlé, pískem zasypané prohlubni dávno propadlé hrobky, stačilo. Nehybná náruč smrti je dnes propouštěla jen zdráhavě. Slabě se pohnul a zasténal. Ztuhlými údy proběhl první palčivý záchvěv, čiré temnoty zpola spící nelidské mysli se zvolna rozvlnily. První nadechnutí bylo suché a pálivé jako pouštní vítr, šelestivě přebíhající uličkami i pláňmi opuštěného Města mrtvých. Se studenou, pomalu se rozbíhající krví, se tělem nočního tvora rozlil hlad. Syrové, zpola nevědomé chtění, lačnění po kořisti. Po naplnění. Po krvi. Šedavé duhovky bez bělma, jen s uzoučkými prasklinami zřítelnic se pod namodralými víčky zakmitaly; snad svou vlastní, hluboko skrytou radostí. Jenom ten sen, podivný těžký sen beze jména a bez naděje, v nich zůstával a svíral procitající tělo jako lepkavá pavučina. Nadechl se tak zhluboka, až to dole v hrdle zabolelo. Převrátil se na břicho a vyklouzl ven. Nabral vítr. Potrásl hlavou ve snaze vyhnat z ní všechny ty znepokojivé myšlenky. Pokud to vůbec myšlenky byly... Byla to touha? Vábení? Slabý, volající hlas odnikud? Nechtěl mu naslouchat. Nechtěl. Ne. Zvolna se poddával narůstajícímu burácení svého hladu. Opojně bolesti, tak známé výhni svých sobecky lačných útrob. Tichým šakalím během klouzal po písečných přesypech jako stín. Branka do zahrady byla otevřená. Závan divokých růží, tamaryšků a mokrých, šterkem vysypaných cestiček. Dech kouře z kuchyňského ohniště a teplá, zlenivělá vůně spánkem ztěžklých těl. Ospalá, hustá krev tepající pod kůží. Ležela na vysoko nastlané rohoži. Nahá. S jednou paží loktem přes oči a s druhou za hlavou zatnutou v pěst, tak jako spávají děti. Skočil. Uvěznil ji pod svým ledovým, kostnatým tělem a s chraptivým vrčením se dobýval k měkkému odhalenému hrdlu. Perleťové špičáky už ochutnaly první kapku a smály se vlastní

netrpělivou radostí. Štíhlé, v mihotavém světle kahánku bledě opaleskující dívčí paže, zbavené na noc tíhy náramků, se líně protáhly, aby se vzápětí, ještě rozespalé, sevřely kolem Vampýrovy šíje. „Tys přišel. Přišel jsi ke mně...“, vzdychla blaženě Akiasare, jediná dcera královského stavitele Imhotepa.

* * *

Křik. Děsivý nářek bezmocné úzkosti to byl. Zoufale stoupal na povrch, chraptivě se prodíral mezi křečí semknutými zuby. Zarazit to! Umlčet! Potem zalitému nešťastníku, zmítajícímu se na loži, se ta touha stala jediným, co ve zmučeném mozku ještě zbylo. Naděje, že ten kvílející zoufalec utichne, že máchající perutě šílenství ulehnu a... „Nechť žiješ věčně, Božský,“ zašeptl nízko u podlahy zaleknutý hlas. „Smí pokorný služebník posloužit Věčnému faraonu?“ Bohové! Šeplavý hlas vrchního palácového eunucha jej probudil natolik, že si, jako už tolikrát, znovu uvědomil to ponížení a děs. Křičel on sám. Už zase. Posadil se ve změti rozházených podušek, zmuchlaných, vlhkých prostěradel a příkrývek. Roztřásl se zimou. Jako bez vůle se dal zabalit do měkkého vlněného přehozu a přijal misku s horkým kořeněným vínem. Narážela mu o zuby jako chorému. Ten sen se vracel s úporností, z jaké nebylo úniku. Sen o bloudění, o nebytí a o hledání bez konce. Nebyl to sen. Bylo to, jako by cizí mysl, opuštěná a zoufalá, opanovávala všechna jeho těla a divoce mu zpívala do uší o nikde nekončících pustinách Země mrtvých. Stínové země Cheretnecer... Nebylo jeho zvykem plazit se před čímkoli hrůzou. *Neb Kem Haremheb*, Pán Obojího Egypta, býval nejstatečnějším velitelem vojsk, jakého kdy Obojí země měla, a o jeho nelidské odvaze zpívali potulní pěvci dávno před tím, než na jeho hlavu byla z vůle bohů a Velké rady královské vsazena Koruna rudá a bílá. V tom horečnatém, pomateně pádícím čase, kdy se královská svatba faraona Aje s mladičkou královnou vdovou Anchesenamon změnila v krvavá jatka a země uchystaná vydechnout úlevou osířela bez krále. Bezradná a vydešená. Tenkrát se to stalo. Poprvé. Dlouho se toho času radili nejmodřejší z moudrých, hvězdopравci se tázali mrazivých hlubin nebeských a z chrámů po celé zemi stoupal dým z nesčetných obětí. Znamení však hovořila stále jasněji. Z královské krve nezbyval jediný muž. Snad by byl lid přijal Ptahmose, staršího

syna královniny sestry Nefertari, ale ten si v mennoferské Chrámové škole zacpával uši a zakrýval oči, jen aby se nad svými matematickými výpočty mohl dál tvářit, že se ho záležitosti faraonova domu netýkají. Bylo třeba volit rychle a moudře. Pán Haremheb byl volbou, na niž nemohli nepřipadnout. Přesto se mu málem zastavilo srdce, když před ním do zlata a červeně vystrojení běžci poprvé padli na tváře. *Sa Re* Haremheb, Vtělení Horovo... znělo mu v uších ještě dlouho potom. S Korunou, již mu po nekonečných dnech cvičení a půstu vstavil na hlavu Amonův velekněz, však přišly hlasy. Naléhavé hlasy dávno mrtvých králů a mezi nimi ten jeden jediný. Ten ztracený. Ten opuštěný. Haremheb si rázně prohrábl tmavé, nakratičko sestříhané kučery a vyskočil z lože. Do rána daleko, ale pokoušet se znovu o spánek by bylo marné. To už věděl. Možná by se měl dát odnést do Chrámu, či aspoň do svatyně tady v paláci. Tázat se bohů. Naslouchat. S trochou nepochopitelného vzdoru zamířil však místo toho zahradami k Bráně rozkoše, vedoucí k domu faraonových konkubín a žen.

* * *

Oběti Mardukovi přinesla už časně, za svítání, obloha byla ještě nachová a z tržiště zaznívaly první ospalé, ranním chladem utlumené hlasy. Teď se už podesáté přistihla, jak bezcílně bloumá podivně prázdným domem a bezmyšlenkovitě se dotýká truhlic a látkami nacpaných vaků. Jaké to asi v Obojí zemi bude? Jiné? Jistě, ale Ramis si veškeré pochybnosti zakázala. Bude to skvělé. Už jenom proto, že je to domov jejího milého. Ne, teď už přece manžela, opravila se v duchu, a přestože nikdo nebyl nablízku, začervenala se radostí a musela se usmát alespoň sama pro sebe. Zírala na něho stejně jako všechny ostatní princezniny společnice, tenkrát, když ho poprvé uváděli ke dvoru. Jako příbuzný první manželky babylonského prince, Egyptanky Nefernefruaton, tady u dvora ovšem po babylonském zvyku zvané Ketemenanki, by na to měl nepopiratelné právo, i kdyby jako vyslanec nového faraona Božského Aje nepřinášel vládci Babylonu zprávu o smrti Velkého faraona Tutanchamona, Syna Reova. Je nádherný, jako mladý bůh, letělo šepem od jedné dívčí oblékárny ke druhé. Už jste ho viděly? Chodí prý skoro nahý! A lasturová dlaň zdusila v zárodku trylek vědoucího

zachichotání. „To by nevadilo, to v Egyptě skoro každý, ale on prý s sebou všude vodí lva!“ přisadila si další. Ramis jen se smíchem kroutila hlavou a nijak zvlášť tomu nevěřila. Lvy samozřejmě v paláci měli, ale zavřené za mřížemi nebo za příkopy s ostrými bronzovými bodci, a nikoho by nenapadlo vodit je za sebou jako potulný komediant opičku. A pak ho uviděla. Byl štíhlý jako královský tanečník, dobronzovala blyštivé útlé svaly natřené voňavkami, na nahém těle jen lesk zlata a krátkou sněhobílou roušku kolem boků. Krácel rychle s pohledem upřeným přímo před sebe a za ním – bohové, byla to pravda! – obrovský pískově plavý lev s mohutnou světle žíhanou hřívou a rozumnýma jantarovýma očima. Sledoval ho krok za krokem jako stín, těžkou šíjí sehnutou až k zemi, a jenom když míjel ke stěně bez dechu přitištěnou Ramis, zvedl znenadání hlavu a upřel jí do očí pohled tak děsivě lidský, že málem vykřikla leknutím. To ještě nevěděla, že Sheitare je mírnější než dítě, a jakmile k někomu pojme důvěru, dá si od něho líbit téměř cokoli. A už vůbec netušila, že Nebshen, líbezný Vládce lvů, jak ho později tolikrát v žertu nazývala, má oči ještě krásnější. Půlnoční, černé domodra, něžné a přemýšlivé, jen s náznakem podivné směsi smutku, zlosti a viny, něčeho, co spočívalo na jejich dně jako utonulá v bahně pod břehem. Nikdy se ho nezeptala. Ani když už si zvykli vídat se každého večera. Ani když už všichni netrpělivě čekali na den, kdy se šňůrou rudých korálů a číší vína ve vztažených rukou, jak žádá babylonský zvyk, předstoupí před jejího otce, aby vyslovil formuli, jíž požádá o její ruku. Udělal to, bohové dobří, nakonec to udělal! „Bere si toho příšerného Egyptana,“ prohlásila potom její donedávna nejlepší přítelkyně s nakrčeným nosem a nepřeslechnutelným přízvukem pohrdání. Docela jako by po něm ještě nedávno sama nevzdychala dnem i nocí. Docela jako by zapomněla, že o něm kdekomu na setkání vykládala, že býval spřízněn se samým faraonem a ve své zemi že je dosud nejvznešenějším z velmožů. „Nesmí se do Egypta vrátit,“ rozkládala pak se zlomyslným potěšením každému, kdo byl ochoten poslouchat. „Jejich král ho vyhnal pro nějaké pletichy. Poslal ho k nám za trest i s tím vypelichaným zvířetem. Víím to, povídal to můj otec.“ Ramis by ji nejraději uškrtla. Nebshenovi jen ještě víc potemněly už beztak

černé oči, když mu to, zalykajíc se zlostí, vypověděla. Neodpovídal tak dlouho, že ji to znepokojilo, ale odpověď, když konečně přišla, ji vyděsila ještě víc. „Ano,“ řekl jí s nepochopitelným klidem, jaký přichází po dlouhé bolesti. „Vlastně ano. Tak docela mě sice nevyhnal, jen mi přikázal odejít.“ Hořce se pousmál. „Vrátit se jsem si zakázal sám. Ne dokud bude na Obojím trůně on!“ Zděsila se. Je snad vskutku vzbouřencem proti svému králi? Mlčky zavrtěl hlavou. Ne, svému králi je věrný, v tom to je, ale jeho král je mrtev, ten jehož smrt přišel do Babylonu zvěstovat. Na Dvojím trůně sedí uchvatitel. Zaskřípal zuby, když to říkal. Nechápala to, ale uvěřila. Milovala ho, a tak uvěřila. Zpráva o strašlivé smrti faraona Aje došla ke dvoru teprve přede dvěma úplňky, ale on neměl stání od prvního dne. Chtěl domů. A Ramis, jako poslušná žena, si nepřála nic než ho následovat. Dům byl prázdný a karavana čekala...

I.

Opuštění

My osamělí bloudiví, cestami souzeno nám kráčet ke skalám oblačným a stezkám šedivým. Táhneme bez hlesu, jen s nezrozeným pláčem...

„Je to pravda?!“ Meritamoniny oči hořely jako obsidiány a neučesaná paruka jí seděla trochu nakřivo. Byla bosá, bez šperků a udýchaná, a její vpád do faraonových pokojů měl s obřadností královského dvora jen pramálo společného. Zároveň však bylo jasné, že to je to poslední, s čím se právě teď míní zatěžovat. Zjevně ji zajímalo něco docela jiného. „Slyšíš?“ naléhala na překvapeného faraona vpravdě nekrálovsky. „Tak je?!“ Pán Obojího domu Haremheb se pomalu zdvihl na lokti, a přestože ho Meritamon zjevně vyrušila z odpočinku, zpola proti své vůli se pousmál. „Nevím,“ odpověděl pomalu, ale pak se mu krásné návštěvnice zželelo. „Nemám totiž tušení, nač se ptáš.“ Meritamon očividně posmutněla, ale naděje jí z hlasu ještě docela nevymizela. „Říkali mi... V lázni vykládali, že prý Nebshen se vrátil. Že je zpátky! Myslela jsem, že šel rovnou k tobě, že bys mohl vědět...“ Nedopověděla a jen omluvně pokrčila rameny. Haremhebovy oči ochladly. Najednou nebyl příliš nakloněn žertování. „Tak dobře,“ pronesl tvrdě. „vrátil se. Ale ne ke mně. Od včerejšího rána je v domě své matky Nefertari. Přitáhl se sedmi tucty velbloudů jako babylonský princ. Zatím mu nestálo za to ohlásit se v paláci a dotknout se čelem země, po které kráčí jeho král,“ dodal se zřetelnou nelibostí. Královští špiclové – jak se zdálo – byli přinejmenším stejně výkonní jako nespočetná armáda služtiček, otrokyň-oblékaček a lázeňských kleštěnců, jejichž novinkám, stejně jako ostatní vznešené paní, čas od času poprávala sluchu i Meritamon. Ted' ale bylo otázkou, co dál? „Třeba... se k tomu jen ještě nedostal,“ namítla zkusmo, „po cestě bude unavený, a hned jak...“

„To zrovna!“ přerušil ji zlostně faraon. „Unaven na smrt bude náš navrátilivší se chudinka. U Sutecha! To se spíš mezi těmi nafoukanými bradatými kozly v kobercích přiučil prapodivným

způsobům.“ Zaznělo to najednou jako z dob, kdy se Haremheb na Korunu ještě neodvážil ani pomyslet, z dob, kdy byl mile neotesaným vojákem, jež ani Zlatý řetěz spolu s titulem Nejvyššího lva egyptských vojsk nepřiměly k uhlazeným dvorským způsobům. Pohrdal parukami i množstvím šperků, na opáleném, olejem natřeném těle nosíval vždycky jen svůj řetěz a koženou suknicí, a promlouval zhusta tak, že královské společnice nevěděly, kam s očima. Jenomže to byl Pánem Obojí země Tutanchamon, Meritamonin nevlastní bratr a manžel její nešťastné sestry Anchesenamon. Za tím časem jako by se spustil závoj slz, jímž Meritamon nemohla a ani nechtěla prohlédnout. Musela by myslet na to, že i ona byla královnou. Musela by myslet na Achnatona, svého otce a krále, který ji vedle její matky, Velké paní Nefertiiti, sňatkem učinil svou Menší paní, sotvaže skončily oslavy stříhání dětské kadeře, a ona se stala skutečnou ženou. Musela by myslet na hořlavou polodětskou lásku, první zmatenou, palčivou a hroznou vášeň těla. Na něžná i dobyvačná objetí... A pak si jej odvedl jeho nepochopitelný Bůh. Tak dávno... A musela by myslet na všechny, co k ní nepřestávají promlouvat ve snách. Co ji za nocí volávají ze Západní země. Jenže Meritamon musela žít. Musela žít... pro živé. „Dovol mi odejít,“ řekla bezvýrazně a ve sklopených očích se jí nezračilo vůbec nic. Nevyslovila žádný z předepsaných titulů Božského, ale to v soukromí nečinila nikdy, a Haremheb – což mu bylo nutno přičíst ke cti – by to od ní také nikdy nežádal. Příliš dlouhá a příliš nedávná byla doba, kdy Dvojí koruna spočívala na hlavách jejího rodu, a on byl tím, kdo skláněl tvář do prachu před ní, aby v její osobě uctil čistou krev bohů, kolující v žilách královské dynastie. Jen zamyšleně kývl, ale vlastně už nebylo komu. Meritamon byla dávno pryč. „Běžce!“ křikla na první otrokyni, co se jí v jejích komnatách připletla pod nohy. „Pospěš do domu paní Nefertari.“

Klikatý rudý hádek, který naskočil na ramenou malé mitánské otrokyně, pátil jako žhavé jazyky Cheretneceru a bičík, jenž ho způsobil, se ve zlatem obtíženě, vzteky sevřené pěsti dosud nepřestal zlověstně zachvívat. Vznesená Paní Obojího domu byla dnes naladěna ještě hůř než jindy, což vzhledem k tomu, že i její obvyklá

nálada mívala k přívětivosti daleko, nevěstilo nic dobrého. „Nemehlo!“ sykla na vyděšenou služtičku, která se zatnutými zuby potají polykala slzy. Ke všemu neměla ani tušení, co královnu tak popudilo. Snad to byl nepatrně šikmo přeložený záhyb nadýchané blankytné sukně, kterou jí Velká paní zlostně nastrokovala před oči. „Jsem prach, po němž kráčíš...“, vydechla nezřetelným šeptem naučenou formuli a schoulila se na podlaze tváří k zemi. „Co?“ houkla královna, kterou dívčino nesrozumitelné mumlání rozzuřilo ještě víc. Malá Mitánka bez sebe hrůzou zalapala po dechu, ale nedokázala už ze sebe vypravit vůbec nic. Řemínek biče zasvištěl a kousl. A ještě jednou. A znovu. „Božský Egypt a Pán Obojího domu prosí Věčnou paní...“, promluvil znenadání u dveří mladší králův obřadník, vysoký mladík s mandlovýma očima a dokonalými způsoby. Vlastně tam už nějakou chvíli mohl stát... Malovaná rukojeť bičíku zarachotila po podlaze. Ani by ji nenapadlo vážit cestu z Malého paláce, křídla náležejícího královně, do faraonových komnat pěšky. Chůze po domě si užila dost a dost, ještě když byla obyčejnou paní Mutnezmet, sice manželkou velitele palácové stráže, povýšeného později na Velkého lva všech vojsk a nakonec až na samého vezíra, ale pořád zdaleka ne rovnou královskému Domu. Až teď... Zatleskala, aby přivolala své nosiče a popohnala je do svižného tempa. Co jí Haremheb může chtít? Rada skončila už dávno, to věděla, ostatně do té ji nepřizval nikdy, ačkoli mu co chvíli připomínala, že zvěčnělý *Usire* Tutanchamon svou ženu Anchesenamon do Rady brával pokaždé, stejně jako jako před ním jeho otec pobloudilý král Achnaton svoji manželku Nefertiiti. Tu, které celá ta léta nepřestal náležet titul Koruny moudrosti, přestože už dobré tři záplavy neopustila své pokoje v ženském křídle a s největší pravděpodobností se pomátla na rozumu. Většinu času prý mluví sama se sebou a před kruhem nakresleným na zdi koná prapodivné pobožnosti. Menší trůnní síň vypadala, jako by Věčný faraon hodlal udílet audienci. Všichni významní už tu byli: královský sudí Nefsetheb, Ctihodný Chamvej, donedávna vyhledávaný královny vůle, nyní však v rudozlaté nádheře Velkého vezíra, královský hvězdopravec Ptahotep, jeho syn – faraonův ranhojič Rensahor, Velký lev Egypta Chasechemvy a za ním podle hodností

seřazení ostatní – vrchní balzamovač, krasavec, co teprve před nedávnem přibyl z Innu a jehož jméno si Paní Mutnezmet ještě nedokázala zapamatovat, staříčkový pokladník Maja, sochař Senmut, malíř a kreslič písma Nebtemfeš, mladý architekt Merikare a za nimi další a další dvořané a úředníci. Paní Mutnezmet se usadila na křesle, jen o málo nižším a o trochu méně honosnějším než samotný Dvojí trůn a střelila pohledem vpravo vlevo. Učinila to právě tak nenápadně, aby s uspokojením zaznamenala, že jakkoli předem netušila, oč půjde, je na každý pád nejpřepychověji oblečenou paní v síni. Tak, jak se to patří, přestože případné sokyně stály pod stupni Obojího trůnu jen dvě, a jedna z nich – Osvícená Mirathea – z pomyslné soutěže navíc jaksi předem vypadala. Oděna byla totiž jako vždy jen do levhartí kůže Zasněžených a veškeré její šperky zastupoval zelený drahokam vprostřed čela, upevněný tak důmyslně, že nebylo vidět žádnou stužku ani obroučku, a dva široké náramky z divného, matně šedavého kovu. Zato Meritamón, která jediná by s královnou mohla – a podle jakési podivné logiky Paní Mutnezmet snad i měla – soupeřit, jako by něčemu jako přepych dávno přestala přikládat význam. Oblékla si jen docela jednoduché bílé šaty bez ozdob, stažené páskem z modré kůže, vykládané modrým kamenem, stejné barvy jako hladká lazuritová čelenka přidržující paruku. Usmívala se. Usmívala se tak, jako by se celá tahle sešlost konala kvůli ní. Úsměv jí z růžových, jenom lehýnce nabarvených rtů stoupal do očí a plnil je takovým světlem, že si královna najednou přes všechnu tíhu svých šperků a důmyslně skládanou sukni připadala nevábná, neohrabaná a – tlustá! „Urozený Nebshen, syn Vznesené paní Nefertari, sestry Koruny moudrosti,“ ohlásil zvonivým hlasem mladičkový dveřník. „Vyslanec zvěčnělého faraona *Usire Aje* do Babylonu s manželkou a s doprovodem,“ dodal na vysvětlenou pro ty, co by snad, stejně jako on, nevěděli, oč běží. Když k těm neblahým událostem u dvora došlo, jemu samému ještě kněží vtloukali do hlavy písmo, matematiku a historii v chlapecké škole v Ebózewu. Všechno měl jenom z doslechu, a že z těch řečí nijak nezmoudřel. Jisto bylo jen jediné – s děsivou smrtí faraona Aje i jeho královské nevěsty, Tutanchamonovy vdovy Anchesenamon, měly co do činění síly Temnoty, a jen co zpráva o ní dolehla do

Babylonu, ten údajný vyslanec, spíš ovšem vyhnanec Nebshen spěchal horempádem domů. Poklonit se Věčnému faraonu ovšem už tak nespěchal – vyber si, co kdo můžeš! Všechny oči se obrátily ke dveřím, jimiž právě vcházel pružný mladý muž, sotva starší pětadvaceti záplav, nevysoký, oblečený v bílé skládané suknici a obtížený úctyhodným množstvím zlata a kamenů. Dva černí kleštěnci za ním mezi sebou provázeli drobnou, trochu vyplašenou dívku se složitě vyčesanými, hřebeny propletenými vlasy, vystrojenou v modré a stříbrné nádheře babylonského slavnostního šatu. Meritamon ji zhodnotila letmým pohledem – hezká a vyděšená až hrůza, nejspíš vůbec prvně z otcova domu, a hned úmorná cesta do Obojí země a k tomu soukromé slyšení u faraona! Nezáviděla jí, ale zároveň jí bylo už od pohledu jasné, že tahle malá bude dost chytrá na to, aby se se vším dokázala vyrovnat. V nestřežené chvíli se na ni usmála a byla si téměř jista, že oči mladičké Nebshenovy ženy – jakkoli ústa se zatím neodvážila – jí to pousmání vděčně vrátily. Faraon Haremheb se neusmíval. Ani nepromluvil, jen nepatrným pohybem ruky naznačil: Čekám, mluv. „Nechť žiješ věčně, Božský,“ pronesl trochu stísněně Nebshen, zatímco poklekal a dotýkal se čelem podlahy pod Trůnem. Měl mluvit dál, ovšem, měl vyslovit prosbu, aby mu Věčný faraon ve své nekonečné milosti dovolil zůstat. Představit svou ženu a poprosit i za ni. Vzdát hold Vtělenému bohu. Jsem zemí, po níž kráčíš... Hrdlo se mu však stáhlo vztekem a lítostí. Nebyl to snad tenkrát právě Haremheb, kdo z rukou uchvatitele Obojího trůnu Aje ke své hanbě přijal ponižující úřad Velkého vezíra? Jak mohl, věděl-li, že Aje drží královnu vdovu Anchesenamon jako nejsprostšího vězně, aby ji donutil k manželství? Nejenomže nepodnikl zhola nic na její záchranu, ale ještě sloužil tomu proklatci jako hlídací pes! Hrůza a bezmoc jeho tehdejšího odjezdu se Nebshenovi vrátily v tu nejnevhodnější chvíli. Tenkrát si byli s Haremhebem rovni, křičeli na sebe, až jiskry lítaly, Haremheb nesouvisle koktal cosi o jakési přísaze a o svázaných rukou, ale Nebshen byl tehdy příliš pln hořkosti, aby mu dokázal naslouchat. Po rozchodu beze smíru zůstala jen pachut' popela. A teď? Řeka se třikrát vylila z břehů a Věčným Egyptem a Pánem Obojí země je – Haremheb. Nejsmutnější na tom bylo, že nepočítaje v to svého

vlastního bratra Ptahmose, byl jediným právoplatným mužským potomkem přinejmenším se čtvrtinou čisté krve bohů právě on, Nebshen. O Dvojí trůn sice nestál ani v nejmenším a v době poslední volby žertoval v Babylonii s královninými dívkami, ale to, že musí tvářit k zemi právě před Haremhebem, jehož vojácké způsoby bývaly mladým šlechticům odjakživa zdrojem zábavy, dokázal překousnout jen stěží. Ticho bylo už příliš dlouhé, než aby se dalo pokládat za obřadnou odmlku. Meritamon se nadechla. Nějak to zachrání. Musí. Cožpak tomu umíněnci Nebshenovi, když ho k ní její běžec přede dvěma dny tajně zavedl do zahrad, všechno vysvětlovala zbytečně? A cožpak se ten druhý zabeďnělec na Trůně ještě nepoučil o tom, že dávné sváry neposlouží nikomu, tím méně pak faraonovi? Udělala krok dopředu. „Dovol mi promluvit, Božský...“ Domluvit nestačila. Haremheb sice přestal nasupeně pozorovat mlčícího Nebshena, ale místo k ní se stejně jako ostatní zprudka otočil ke dveřím. Ozývaly se odtamtud dunivé rány, rachot převráceného nábytku – neklamné známky divoké potyčky – a nade vším hrůzyplný jek, kletby a nesouvislé výkřiky. „Bohové...! Pozor!!! Utíkejte! Věčná Sachmet, stůj při nás! Áááá, tumáš...! Moje ruka!! Matko Nút!!!“ Faraon vyskočil a stráž se hnala ke vchodu, ale než kdokoli stačil zasáhnout, těžké veřeje se s praskotem vyvrátily a ze změti stržených čalounů, zpřelámaných násad zlacených kopí, zpřevrácených sedátek a povykujících vojáků se vyřítila krvelačná šelma. S řasnatou rudou tlamou dokořán a s vlající plavou hřívou hnál se středem faraonovy trůnní síně lev! „Sheitare!“ zaznělo jedním hlasem z několika hrdel. Radostně, ohromeně a rozezleně s trochou pobavení i hrdosti. Neomylně v tom zaslechl všechno najednou a s rozjásaností sobě vlastní se zřítíl nejprve k nohám faraonovi, aby mu obrovitými tlapami láskyplně objal kolena. Narazil do něj vahou rozjetého válečného vozu a obemkl ho silou, jakou by hravě zlámal vaz vzrostlému býku. Na jedno mžiknutí oka se zdálo, jako by všechno bez pohybu strnulo na místě. Pak Haremheb doširoka rozhodil rukama. Zamával jimi a zapotácel se. Zkamenělou síň zalehlo ticho tak hrozné, jako by v ní nezůstal nikdo mezi živými. A potom... Ani nejsilnější muž světa a největší vojevůdce všech říší by se neudržel na nohou. A jako obilí padající pod srpy ženců, spěšně a ohromeně,

kácel se les neparfémovaných paruk s nedůstojným chvatem k podlaze. Žádný smrtelník nesmí mít hlavu výš nežli Vtělený bůh... „Sheitare!“ To se do hrobového ticha k zemi přitíštěných tváří rozkřikl Nebshen a ve snaze předem odsouzené k nezdaru se s oběma rukama po lokty v hřívě pokoušel toho výtržníka odtáhnout. Haremhebovi však Sheitareova hrubiánská příchyllost, jakkoli se to zdálo neuvěřitelné, zřejmě nijak zvlášť nevadila. „Božský faraon je pánem nade vším stvořením,“ podotkla tiše, přesto dostatečně hlasitě na to, aby to přinejmenším těm nejbližším neuniklo, Paní Mutnezmet. „Svou vznešenou vůlí krotí divoké šelmy,“ dodala ještě, velkoryse pomíjejíc skutečnost, že vše, co se až dosud událo, stalo se naopak z vůle oné zmíněné šelmy. A že se k jejímu krocení, krom faraona, který se mezitím zvedl na kolena, přidala – neznalá místního zvyku – i Nebshenova drobná babylonská manželka. Paní Mutnezmet sebou trhla a tučně nabarvené obočí se jí samovolně zkrabatilo. Ne, nepřeslechla se. Faraon se smál. Vsedě na zemi oběma rukama hladil a mocně drbal blaženě se prohýbající plavé tělo a zplna hrdla se smál a smál. Na jeden úder srdce se Nebshen zarazil. Pak vkleče zvedl hlavu a jeho temně orámované oči se nad lví hlavou setkaly s faraonovými. Haremheb ztichl. Dívali se na sebe a vážili jeden druhého. Za tohle mě může hodit krokodýlům, napadlo Nebshena, královská smrt... Nesklopil však pohled ani o píd'. „Promluvíme si?“ navrhl Haremheb polohlasem. „Ovšem raději někde jinde, tady to teď vypadá jako v přístavní peleši. Tohle odpudivé zvíře se, u všech smrdutých vichrů z Bažin, tedy nezměnilo ani v nejmenším!“

„Náhodou je mírný jako ovečka,“ odpověděl stejně tiše Nebshen. „Neměl jsem ho nechávat přede dveřmi. Chtěl za mnou.“

„No tak teď ho vezmeš s sebou,“ rozhodl Haremheb. „O další vyvrácené dveře nestojím.“ Mávl rukou na své otroky a beze slova vysvětlení, s Nebshenem a Sheitareem v patách, odchvátal, zanechávaje zaplněnou trůnní síň ohromení a dohadům.

„Pojď se mnou,“ zaznělo v nastalém zmatku tiché pozvání a na předloktí poněkud bezradné Ramis nenápadně spočinula čísi lehká ruka. Ramis poplašeně zamrkala a nejistě se ohlédla po svých černých otrocích. V rozpacích se pokusila z nejhoršího si oprášit

šaty. Teprve pak se pořádně podívala, kdo to s ní vlastně mluví. Štíhlá, vysoká dívka v bílých, lazuritem střídme zdobených šatech, se sukní spadající téměř ke kotníkům, ta, která jako jediná nepadla tváří až k zemi, a jíž, jak si Ramis přes její povýtce symbolicky schýlenou hlavu a přes všechen ten zmatek dobře všimla, v koutcích cukalo nezadržitelným smíchem. Byla při tom tak blízko Trůnu, že musela patřit ke královské rodině. Její zvláště krásná, sošná tvář by o tom ostatně vypovídala s dostatečnou zřetelností, i kdyby její nositelka postávala se služkami u dveří. Lehýnce vysedlé lícni kosti, hladká perleťová pleť a hlavně linie výrazně vyklenutého temene, patrná i pod lehkou parukou, dávaly znát, že dívka pochází z přímé linie Neteru, bohů, jež za dávných dob spravovali zemi a řídili její lid. „Jsem Meritamon,“ řekla prostě, jako by nezaznamenala, jak nábožně si ji Ramis prohlíží. „Své lidi můžeš vzít s sebou. Jestli chceš,“ dodala s úsměvem. „Děkuji, paní,“ vyslovila pečlivě Ramis a děkovala svým bohům, že se nekonečnými rozhovory s Nebshenem naučila řeči Obojí země tak dobře. „Jsem Meritamon,“ zopakovala dívka důrazněji. „Nebshen je můj blízký příbuzný, jeho a moje matka jsou pravé sestry, takže žádná paní,“ usmála se. „To ale znamená,“ vyhrkla Ramis, dřív než to stačila uvážít, „že musíš být sestra...“ Zarazila se leknutím, že se svou ztřeštěnou zvědavostí dotkla rány. Po Meritamonině bratru truchlila celá zem, říkával Nebshen a oči měl při tom hořlavé. A když se s jeho vdovou Anchesenamón násilím dal oddat uchvatitel Trůnu Aje, bylo to jako plivnutí bohům do tváře – to taky říkal. O hrozném konci nerovného královského páru cestou ze svatebních obřadů však nechtěl mluvit ani s ní. Vyslechl to málo, co vyprávěli zmatení poslové, a uzamkl to v sobě. Stejně nikdo nevěděl nic jistého. Jen dohady a zkazky. Šeptem vyprávěné s mrazením v zádech. „Ano, máš pravdu, *Usire Tutanchamon* je můj bratr,“ potvrdila klidně Meritamón. Vyslovila to dost pomalu a zřetelně na to, aby i Ramis zarazilo to samozřejmé *je*, místo zdánlivě patřičnějšího *byl*. Odebral se přece k bohům dobře před třemi záplavami... Ale cožpak někdo vskutku přestane být něčím bratrem jen proto, že už nechodí po tomto světě, ale přidal se k průzračné družině Ištařině? Vlastně ne, on ne, Egyptané přece přicházejí k bohu jménem Usir, do devíti krajin jeho zászvětní říše.

Tak se nad tím vším zamyslela, že by všemi těmi dlouhými, malbami zdobenými chodbami, pískem sypanými pěšinkami a patii s umělými jezírky už sama nenašla cestu zpět ani za nic. „Sedni si, kam chceš“ ukázala Meritamon velkoryse na hromadu barevných podušek, naházených po zemi i na pohovkách, a zatleskala na své otrokyně. „Vidím, že se ve svém novém příbuzenstvu zatím moc nevyznáš,“ prohlásila s úsměvem, hned jak se na nizoučkých stolcích neslyšně zjevily misky s datlemi máčenými v medu, cukrovinky a zlacené nádoby s palmovým vínem a chlazenými odvary z bylinek. „Ani se ti nedivím, muži se o takových věcech, netuším proč, baví neradi. Nejspíš je to na ně složité. Ve skutečnosti na tom nic není, máme jen trochu jiný zvyk, takže se ti to třeba může zdát divné.“ Na okamžik se odmlčela, ale Ramis vehementně vrtěla hlavou. „Ne, ne, já vím! O mísení božské krve mi Nebshen vyprávěl.“

„Ano? Pak to bude jednodušší. Takže tedy: Nefertiiti, má matka, a její sestra, Nebshenova matka Nefertari, jsou obě božské krve. Můj otec Achnaton z ní samozřejmě pocházel také , jinak by býval nemohl být král, tehdy ne. Všechno se mění, ovšemže k horšímu. No to sem nepatří, za to ty můžeš ze všech nejméně. Má matka měla s otcem šest dětí, samé dcery, a já byla nejstarší, takže jsem měla pět mladších sestríček. Naživu už jsou jen dvě – Nefernefruaton, tu znáš, vzala si přece vašeho prince, jen jí tam u vás říkáte tuším Ketemenanki, ne? Ani to neumím pořádně vyslovit... A pak Nefrure, ale ta má v hlavě jen matematiku a geometrii, je v Ptahově Chrámové škole v Mennoferu a za manžela má stejného blázna jako je ona sama, Nebshenova bratra Ptahmose. Kdykoli je vidím, nebaví se o ničem jiném, než o nějakých úhlech a o tom, jak co nejlépe vztyčit nějaký obelisk. Jenomže v době, o které jsem prve mluvila, byla ještě úplně malá, zatímco já už jsem se mohla vdávat. Povinností krále je zachovat krev bohů co nejčistší, a tak si mě můj otec vzal jako druhou manželku, Menší paní, ale ani já, ani moje matka jsme mu nedaly syna. Jediného, kterého nakonec měl, prince Tutanchamona, mu dala žena z jeho harému, Kija. Byl to náš poloviční bratříček, o tři záplavy mladší než má sestra Anchesenamon. Otec rozhodl, že se stanou manželi, ale snad ještě nikdo nikdy neučinil tak skvělé rozhodnutí. Já je milovala oba, ale jak ti dva se měli rádi navzájem!

Anch a Anchi. Nerozluční... Pořád je vidím před sebou," Meritamon ztěžka polkla a modře orámovanýma očima přeběhl stín. Otřela si je hřbetem ruky a omluvně se na svou posluchačku usmála. „Byli spolu šťastní jako bohové. Můj otec měl dar jasnozření, věděl, že brzy odejde ke svému Bohu, a chtěl, aby po něm byl faraonem Tutanchamon, Anchi... Trvalo to tak krátce. Tak strašně krátce. Byl tak mladý, když ho Usir povolal k sobě, z ničeho nic, ne, nerozumím tomu ještě teď. Proč? Proč právě on, tak dobrý král? Ale pak se začaly dít hrozné věci. Strašlivé. Uvěznili mou matku, mě, ale hlavně Anchesenamon. A náš vezír Aje uchvátil Trůn. Anchesenamon přinutil, aby si ho vzala. K obřadu v Chrámu ji donutil – odpusť, ale pořád ještě nedokážu mluvit o tom, čím – ale k tomu, aby se vskutku stala jeho ženou už ji nedonutil nikdo.“ Ramidiny vytřeštěné oči visely na rtech, vyslovujících ta hrozná slova s podivnou odtažitou lhostejností. „Co se stalo?“ odvážila se. Meritamon pokrčila rameny a bezbarvým hlasem dopověděla: „Koně, královští koně se splášili, zešíleli, vůz vyletěl z cesty, převrátil se, rozbil na padrt' a on se v něm zabil. On... i má sestra Anch. Ne, ona ještě žila, ale pak... Ach, matko Nút!“ Meritamon zmlkla a v zoufalém gestu si vtiskla pěsti do spánků. „Pak?“ Ramis sotva dýchala, ale nedokázala se nezeptat. Co tak strašného se stalo pak? „Nic,“ pousmála se skrz slzy Meritamon, „nic... nebylo pak, to jsem jen tenkrát měla tak hrozný živý sen o Požírači krve, ona byla taky mrtvá, ano, i ona se zabila.“ Odříkávala to překotně a bez výrazu, jako by o tom chtěla přesvědčit sama sebe. Rázně si přejela rukou přes oči, jak teprve teď zachytila Ramidin zděšený pohled plný soucitu. „To jsem tomu dala!“ vykřikla a spěšně vyjevenou Ramis objala. „Chtěla jsem ti objasnit, jak jsme tady všichni spříznění, a místo toho jsem tě k smrti vyděsila zoufalými historkami. Odpusťš mi to? Tohle jsem vůbec vyprávět nechtěla.“

„Jsem ráda, žeš mi to vyprávěla,“ řekla pomalu Ramis. „Myslím, že teď ti budu víc rozumět. I Nebshenovi. Teď už nemám jinou rodinu, a tak...“

„Já vím,“ vyhrkla spěšně Meritamon a sevřela Ramis v objetí podruhé. „Budu-li o svém rodě někomu vyprávět zítra, řeknu, že moje sestry jsou tři – Nefrure, Nefernefruaton-Ketemenanki a Ramis.“ Ramis se do očí a hrdla natlačily slzy, takže neodpověděla,

jen kývla. „Myslel jsem, že slavíte Nebshenovu úspěšnou audienci, a vy tady zatím něco oplakáváte! Vidím, že přicházím nevhod,“ ozvalo se znenadání zvesela ode dveří. Příjemný mužský hlas vymrštil Ramis rovnou na nohy. Na okamžik zmateně zauvažovala, kdo tady vlastně koho zdraví. V královské síni ho letmo zahlédla, ale zanic by si nevybavila, jak blízko Trůnu stál. Nemá se nakonec poklonit ona jemu? Jak má pro všechny bohy vzduchu i země vědět, kdo to je? Pohledný, ale už ne tak docela mladý, síťoví prvních vrásek zamaskované v koutcích podmalovaných očí líčidlem, rouška z jemného lnu a nákrčník z těžkého leštěného zlata – ale to tady má každý druhý, takže to může být kdokoli. A jak má potom vědět, stačí-li v případě tohohle vysokého krasavce pouhé pokývnutí hlavou, mírná úklona, a nebo to musí být ten jejich obřadný pozdrav s dlaněmi tak divně vytočenými u kolen? Její rozpaky ohledně té delikátní záležitosti byly tak očividné, že se jimi Meritamón chvíli nepokrytě bavila. Potom se ale slitovala. „To je Nebtemfeš,“ oznámila s úsměvem. „Královský malíř a předkreslovač. Učí mě malovat.“

„Nesmysl. Už dávno se ode mne nemá co učit.“ Nebtemfeš se usmál spíš jen očima a dvorně se schýlil v hluboké úkloně. Ramis si ale nemohla nepovšimnout, jak mu ještě předtím zablýsklo v očích. A nemohla nevidět, jak se Meritamón dívá na něho.

„Bylo to horší, než si myslíš,“ přiznal Haremheb po odmlce tak dlouhé, že do ztichlé síně dolehl čísi vzdálený smích. Nebshenovi zatím do smíchu moc nebylo. Jediné, co by byl mohl ocenit, byla Haremhebova zničující upřímnost. Nemusel se s ním bavit vůbec, byl král. A už vůbec mu nemusel nic vysvětlovat. Strašlivý pocit hořkosti však ze sebe Nebshen dostat nedokázal. Bezmocně zavrtěl hlavou. „Takže jsi nemohl dělat vůbec nic?“ zeptal se hluše, jako by na tom ještě záleželo. Vlastně to ani příliš jako otázka nevyznělo. Spíš povzdech. „Tys mohl?“ oplatil mu stejně nevýrazně Haremheb. „Já?!“ vyletěl Nebshen, jako by mu do prsou vrazili dýku. „Já nebyl jeho vezír! Důvěřivý blb beze špetky předvídavosti to ano, to jsem byl, ale co jsem já mohl dělat? Co, když se tví vojáci roztahovali po celém Domě a hlídali Anchesenamón jako žalávníci?“

„Takže jsi utekl,“ podotkl mírně Haremheb. „Aspoň ses na to

nemusel dívat, že?“

„Víš dobře, že jsem neutekl,“ pokrčil rameny Nebshen, „ale máš pravdu, jako by se stalo, byl jsem rád, že mě Aje – odpust’, ale jeho tituly mě vyslovit nedonutíš – posílá pryč. Byl bych jel kamkoli a nechtěl jsem se vrátit.“

„Jistě, proč ne, tys mu nepřísahal, nebyl jsi mu ničím povinnen.“ Zaznělo to suše a střízlivě, ale někde v hloubi se zachvívala taková hořkost a nevyslovená vina, že Nebshen poprvé pocítil cosi podobného nejen prostému pochopení, ale snad i – soucitu. „Byl jsem stejně krátkozraký blb jako ty, jak ses před chvílí trefně vyjádřil,“ pokračoval Haremheb s pohledem upřeným kamsi nad Nebshenova ramena. „Tenkrát na chetitském tažení... chtěl... Aje tam po mně chtěl, abych mu odpřisáhl věrnost Vtělenému bohu na Trůně. Jak jsem mohl vědět, že myslí sebe, a ne Tutanchamona nebo jeho nenarozeného syna?! Jak?“ Nebshen mlčel. Meritamon měla pravdu, nikomu by neposloužily staré rány a starý svár. Nemělo smysl zahodit život jen proto, aby mohl vmést faraonu do očí, že přinejmenším tak jako podvodně vylákaná přísaha ho ve službě uchvatiteli zdržovaly nezřízená touha po moci, zuřivá ctižádost a vposled – ovšemže – také nádherná tíha mědi a zlata. Dovedly ho nakonec až na Trůn a učinily rovného bohům. Snad to všechno nakonec byla jejich vůle, jinak by přece věčný Amon rukama svého velekněze nevložil posvátnou Dvojí korunu, bílou a rudou, na neposvěcenou hlavu. „Tomu, co uchvátil Tutanchamonův Trůn,“ Nebshenovi činilo občas potíže vyslovit byť i jen jeho jméno, natož tituly, „se prý Koruna propalovala až do masa,“ nadhodil s nepřeslechnutelným zadostiučiněním, když dospěl v myšlenkách až sem. Haremheb jen beze slova pozdvihl obočí. Samotný obsah prohlášení jej ovšem neudivil, překvapovala ho rychlost, s níž se Nebshenovi dostává po paláci zpráv. „Zakázal jsem o tom klevetit,“ zahučel zamračeně Haremheb. „Taky to skoro nikdo neví. Bylo to tak... Příliš...“ Zkřivil tvář a najednou nedokázal najít slova. Zlostně mávl rukou. „Tobě to bezpochyby řekl Rensahor. Má nejlehčí ruku ze všech ranhojičů, co kdy žili, ale jinak je horší než pradlena – neudrží jazyk za zuby.“

„A proč by měl?“ pokrčil rameny Nebshen. „Já bych to na tvém

místě dal vyhlášovat po všech tržištích. Ať vidí.“

„Ted“? usmál se pokřiveně Haremheb. „Ne, tenkrát,“ odpověděl tvrdě Nebshen. „Možná by ho byla roztrhala lůza. Byl to nepravý král.“ Haremheb dlouze vzdychl a neodpovídal. Také Nebshen se mlčky obíral vlastními myšlenkami. Jejich cesty se v nastalém tichu střetly tak prudce, že oba současně vyskočili. „Ne! Pro všechny bohy, ovšemže ne!“ vykřikl Haremheb s neskrývaným zděšením, jako by k němu Nebshenovo hrůzné podezření dolehlo jasněji, než kdyby mu je houkl do uší. Rozechvělými rukama strhl z hlavy čelenku, širokou obroučku z berylů, průzračných jaspisů a zlata obemykající pevně jeho čelo, skráně i týl. Bezohledně ji hodil na zem, až zazvonila. Oběma rukama popadl Nebshena za zápěstí a násilím si přiložil jeho dlaně ke spánkům. Přitahoval ho k sobě roztresenými pažemi jako zvlášť neobratný milenec a oddechoval jako po boji. Zuřivě stíral z čela vrstvu líčidla. „Tohle sis myslel?! Ano? To?“ Nebshen sklopil oči, ale žádné odpovědi nebylo třeba. Haremhebova kůže byla poznamenaná sluncem a trpytivá potem, ale hladká a neporušená. Pustil Nebshena stejně nečekaně, jako se prve po něm vrhl. S dlouhým povzdechem klesl na sedátko a se zavřenými očima zhluboka dýchal. „Někdy je to ale ještě horší,“ vydechl po chvíli tak tiše, že Nebshen zadržel i dech, aby mu rozuměl. „Někdy... přicházejí vidiny. Hrozné. Bohové mluví... skrze Korunu.“

„Ano,“ zašeptal stejně tiše Nebshen, „taková je Dávná moc. Přijali tě...“ Sheitare v koutě zvedl hlavu od obrovské kosti, kterou až dosud soustředěně ohlodával, hlučně se olízl a zamručel. Nebshen se pousmál. „Jsem zemí, po níž kráčíš, Božský,“ pronesl zlehka, zatímco se kleče dotýkal čelem podlahy. Předepsaná formule úcty k Vtělenému bohu najednou byla snadná jako dech. „Tys oko mého oka a kopí v mé dlani.“ Ani faraonovi, zdálo se, prohlášení, jímž se už po celé věky vyslovovala důvěra nejbližším, náhle nečinilo pražádné potíže. Bohové promluvili.

* * *

Benit sebou trhla a mimoděk se ohlédla přes rameno. Na tohle si tedy nezvykne nikdy a nikdy taky nepřestane vzdávat díky božské Hathor, která dozajista držela ruku už nad jejím zrozením, že tohleto

není její práce. Ji naštěstí koupila sama vznešená Akiasare jako svou osobní otrokyni a výslovně jí přikázala, že se o nic dalšího krom osoby své paní nemá zajímat, takže dunivé rány a neartikulovaný hýkavý řev rozléhající se po celém domě ze zadní ložnice vyvolal jen spěchající pleskové kroky tlusté Merchantis a za ní jako vždy věrně supícího Segereta. To, že se při řeči zakoktával tak, že mu jen sotva bylo rozumět, by dozajista nikomu nevadilo, ale Benit se nemohla zbavit dojmu, že je chudák ještě k tomu hloupý jak dobytče. Byl ale stejně tak silný, a tak na něj Merchantis nedala dopustit. Sama by tu práci stejně nezastala. „Pane, můj pane, ách dobré, dobré to bude... jen tiše, můj pane,“ broukala soucitně, když se s lehkostí, překvapivou na její objemné, rozložené tělo, připomínající bachratou říční loďku, pohupovala kolem nízkého lůžka, na němž naznak spočíval vyhublý, zpola ochrnutý muž. Černé strnisko, které mu Segeret sotva přede dvěma dny pracně oškrábal, už zase pokrývalo propadlé líce namodralými stíny. Zkroucená ruka s uzlovitými klouby – jediná, co ještě nevypověděla poslušnost nadobro a která ještě před chvílí zuřivě tloukla holí do podlahy – visela teď bezvládně podél těla. „Neciv!“ houkla stará otrokyně na svého nepříliš bystrého pomocníka. „Zvedni pána. Takhle mu tedy přestlat nemůžu.“ Segeretovou širokou tvář se rozlil úsměv. Konečně uplatní svou sílu. Přesto vzal nemohoucí, pokroucené tělo do náruče co nejjemněji. Zdálo se mu, že neváží skoro nic. Zatímco Merchantis zručně přestýlala – špinavá prostěradla házela prostě na podlahu a čistá napínala jedno přes druhé – bloudily jeho myšlenky kdovíkde. „Jsi hluchý? Povídám ti to už podruhé. Ulož pána a skoč mi pro vodu!“ Přes neartikulované protesty deroucí se z ochraptělého hrdla pokoušela se svého pána z nejhoršího umýt, a když bylo po všem, navlhčit zapálenou, rozpukanou kůži rozpuštěným máslem, aby mu aspoň trochu ulevila. Býval prý ve Vesetu nejmocnějším z velmožů, na koho se jen podíval, ten se před ním třásl hrůzou. Sám faraon ho prý zval do paláce na hostiny a do královské Rady, ba dokonce i o samotě se s ním radíval – alespoň tak to Merchantis vyprávěla kuchyňská pomocnice, ta svažetělá a černá, co tu odsloužila víc záplav, než měla prstů na rukou i nohou dohromady. I jeho dceru, vznešenou Akiasare, prý Vtělená božstva často přijímala, než se s ní

začaly dít ty hrozné věci... Takové neštěstí! Jaké věci? Jaké neštěstí? zajímala se tenkrát Merchantis s očima navrch hlavy, ale ta stará sůva neřekla už nic. Brebentila si něco pro sebe a tvářila, se, že na ni docela zapomněla. Jedno ale Merchantis věděla i bez ní – mistr Imhotep, faraonův vrchní stavitel, rozhodně nebyval vždycky tím nemohoucím ubožákem, v něhož se z nepochopitelné vůle bohů – prý během jednoho jediného dne! – proměnil. Oč šťastnější než němý a ochromený pán je dokonce i poslední z jeho otroků, hloupý a blekotavý jako dítě, bleskla Merchantis hlavou svatokrádežná myšlenka, ale rychle ji zapudila a pro jistotu se ještě dotkla na šňůrce pověšeného amuletu. Tenhle dům vpravdě navštívilo neštěstí, ať už jím bylo cokoli, pomyslela si ještě, ale kvůli planému přemítání si ji nekoupili. Posbírala špinavé prádlo do náruče a rozvážně se vydala k pradelnám.

* * *

„Matko...“ Hlas, co ji volal, byl tichý a nerozhodný. Ctihodná Cheribtisha, Nejvyšší kněžka Esetiny svatyně, zůstala stát, ale neohlédla se. S hlavou nachýlenou k rameni vyčkávala. „Ctihodná Matko,“ zopakoval za ní nejistý dívčí hlas o poznání hlasitěji. Naléhavěji. Vrásčitou tvář staré kněžky přeběhl slabounký náznak vědoucího úsměvu. Přestože její chůze už bývala – zvláště po nocích, které jako tu dnešní strávila v rozhovorech s bohyní – stařecky šouravá a namáhavá a kdysi pružné tělo se pomalu chýlilo k zemi, síla její mysli zůstávala nezměnná. Jasná a pronikavá jako dřív. Věděla, kdo ji volá. Věděla to už ve chvíli, kdy dívka, skrytá za sloupem, poprvé zaváhala, zda promluví. „Ano, Akiasare?“ Hlas staré kněžky byl vlídný, ale pod jeho hebkou hladinou plulo cosi křišťálově tvrdého, neproniknutelného. „Ctihodná,“ Akia vběhla na cestu a vrhla se před svou bývalou představenou na kolena, aby ji se vší úctou pozdravila znamením její Dvojnásob moudré Paní Eset. „Dovol mi, abych s tebou promluvila.“ Ctihodná Cheribtisha se nepřestala usmívat, jen nepatrně káravě zavrtěla hlavou a sáhla Akiasare po rukou, složených dosud v Esetině znamení. Odtáhla je od sebe a volně spustila podél těla. „Takhle už ne, má milá,“ řekla stále s týmž mírným, posmutnělým úsměvem. „Tvou paní už Tisícijmenná Eset není a mně její pozdrav nepřísluší, já jsem jen

pouhou její služebnicí.“

„Já vím. Odpusť, to asi ze zvyku,“ pokrčila rameny Akia a v očích jí blýsklo cosi podobného její dávné jiskře. Bývala nejlepší z nejlepších... Ctihodná se neubránila drobounkému povzdechu. Už když ji její otec, královský architekt Imhotep, do Esetiny chrámové školy přivedl poprvé, bylo všem jasné, že nemá smysl, aby marnila čas se začátečnicemi, cvičícími zpočátku stále dokola mystérium dechu a vnitřního ztišení. Mistr stavitel – jak bylo ostatně každému dobře známo – byl sám Zasvěcencem vysokého stupně, a když jej bohové neobdařili synem, bylo nábíledni, že alespoň jediné dceři předá, co jen ze svého umění bude moci. Což podle své nejlepší vůle také udělal, takže pro malou Akiasare bylo jasnozření éterických těl, vnitřní zrak či mluva se zvířaty odjakživa něčím tak samozřejmým, že se zpočátku dokonce domnívala, že něco takového umí každý. Pokračovala tak rychle, že Řeka od jejího zaslíbení bohyni vystoupila z břehů sotva potřetí, a Akiasare už bez námahy ovládala nejen všechna svá těla, ale i jemnou práci krystalů, do jejichž dokonalé struktury dokázala spolehlivě uzavírat nehmotné stíny Bloudivých či z ní naopak číst tajemství, která do ní v čase bez věků vložili věční bohové. Tak málo už jí chybělo k Zasvěcení. Tak málo... Tisícijmenná nemívá však slítování s nehodnými, a to, že Akiasare, bezmála připravená k poslední Cestě Osvícení, klesla a zbloudila, bylo o to jasnější, oč nepravděpodobnější se to zdálo. Ctihodná Cheribtisha to měla před očima, stejně jako by se to událo dnes. Nejdříve neklid, podivné rozechvění, drobné chyby a selhání, jakých by se Akiasare dřív nedopustila, a pak prapodivný, zneklidňující pád. Jako by ji spaloval neblahý oheň, rval ji na kusy... Chtěla pryč, pryč ode všeho a ode všech, oči měla jako antilopa lapená do smyčky. Odešla, aby se k bohyni už nikdy nevrátila. Opustila nakonec i otcův dům. Zmizela prý až kamsi do delty s nějakým mužem, ale to měla Ctihodná jenom z doslechu, a mezi lidmi se toho, málo platno, napovídá vždycky víc než dost. Třeba to, že vůbec neodešla z Vesetu, ale jako poslední z posledních žila za branami v peleších balzamovačových otroků, nebo že se dokonce jako zvíře toulala pouští se šakaly a stvořeními Temnoty. Jisto bylo jen to, že ji všichni dlouho měli za mrtvou, a její otec, kdysi tak

mocný a obávaný muž, od té doby chátral a scházel tak očividně, spalován ohněm vlastní mysli, že jej jednoho rána otroci našli bezmocně blábolícího v křečích na podlaze. Už nikdy pak srozumitelně nepromluvil a jeho tělo zůstalo pokroucené a bezvládné. A Akiasare, která se hned nato znenadání a ke zděšení všech, co ji – jak jinak? – měli za Bloudivý stín jejího zemřelého těla, objevila na prahu Imhotepova domu, se prý nedokázala upamatovat, kde celou tu dobu byla ani co dělala. Zprávy to byly jistě věrohodné, o té poslední však Ctihodná Cheribtisha už tak přesvědčena nebyla. Soudila však, že pokud se Akia rozhodla předstírat poloviční ztrátu paměti, pak pro to jistě měla svůj dobrý důvod. Ne tak zcela prosta praobyčejné lidské zvědavosti si pomyslela, že by jí vůbec nebylo proti mysli se ho dovědět. „Takže tedy... S čím přicházíš?“ vybídla vlídně svou návštěvnici, když jí předtím pokynula ke kamennému sedátku. Zlatooranžové ranní slunce sem dopadalo v ostře ohraničených pruzích, narýsovaných na obrovských kvádrech dlažby, kulatých tělech sloupů i na bělostném, černě olemovaném rouchu Ctihodné Matky jako malba na stěně. Brána do posvátného okrsku, výsostného území Dvojnásob moudré Eset, byla zatím ještě uzavřena a ranní, zlatavě chvějivý klid probouzejícího se nádvoří nerušilo téměř nic. Jenom pár mladých kněží s černými půlměsíci na prsou chvátilo do Svatyně s náručí plnou květín a kuřidel a dvě staré ženy, polonahé a shrbené, s přikrytými košíky obětí trpělivě postávaly opodál. „Chtěla bych zase pracovat, Matko,“ vypálila Akia po chvíli přemýšlení. „Já vím, že k Dvojí paní Eset se vrátit nemůžu, ale tady jsem aspoň byla co platná. Takhle mi zbývá tak natáhnout si plachtu na tržišti a za pár zlomků mědi věstit, narodí-li se hoch či děvče nebo opisovat zařikání na nešťastnou lásku.“ Ctihodná Cheribtisha se neubránila úsměvu. Akiasare její prapodivné zkušenosti, ať už to bylo cokoli, rozhodně nijak zvlášť nezměnily. Nebo to tak přinejmenším vypadalo. „Jistě máš nějakou představu,“ nadhodila Ctihodná, ale přespříliš jí to usnadnit nemínila. „Jistě,“ pokrčila rameny Akiasare, ale přece jen zaváhala. „Slyšela jsem, že Nebshen se vrátil do Vesetu a že se s Haremhebem smířili, tak jsem myslela... měla jsem je vždycky moc ráda, oba, zkrátka... chtěla bych zase ke dvoru,“ dokončila překotně

jako plavec, který se odhodlal ke skoku. Chvíli pozorovala šňůrky svých sandálů, ale pak zvedla hlavu a podívala se Ctihodné přímo do očí. Uviděla v nich směsici pobavení a uznání. „Nejsi právě skromná.“

„Ne, to asi ne, ale to jsem myslím nebyla nikdy,“ pousmála se Akiasare. „Jenomže teď vím, že mě tam mohou potřebovat. Prostě to vím,“ dodala s náznakem vzdoru jako odpověď na otázku vyslovenou jen pozdviženým obočím. „Možné to je,“ připustila Ctihodná, „ale pokud vím zase já, Vtělený bůh mívá při Trůnu Miratheu, Osvícenou, a její služby patrně dvoru postačí, nemluvím-li pochopitelně o mistru Ptahotepovi a jeho početné armádě čtenářů hvězd.“

„Jistě, Mirathea,“ pokrčila rameny Akia, jako by pouhým tónem, jímž to vyslovila, bylo řečeno vše. „Ovládá víc než kterýkoli smrtelník, ale v tom to taky celé je. Ona přece není...“ Odmlčela se a s hlavou na stranu se zahleděla na Ctihodnou Matku. Bylo by s podivem, kdyby to nevěděla, ale přece jen... Ctihodná jen s úsměvem potřásla hlavou. „Co není? Smrtnice? Svým způsobem jistě je, to jen Bronzovému lidu z Ghaarthi, k němuž náleží, uplývá náš čas jinak. Pravdu máš ale v tom, že není tak docela – lidská bytost.“

„To je právě to, o čem mluvím. Co se dávného Umění týče, nevyrovná se jí nikdo, ale záležitostí lidí nerozumí. Duchem dlí věčně u své Paní pyramid a v mysli sleduje pořád nějaké své vlastní nepochopitelné cesty a cíle. Víam to, viděla jsem ji při práci,“ dodala důrazně, jako by se s ní Matka Cheribtisha mínila snad přit. „Můžeš mít pravdu,“ připustila však Ctihodná, „a můžeš mít pravdu i v tom, že by tě vskutku potřebovat mohli. Dokonce správně předpokládáš, že ode mne by takovému návrhu opravdu mohli popřát sluch. Ale pravdou je žel i to, že...“ Ctihodná Cheribtisha se kratičce odmlčela, ale hned nato s pohledem upřeným do Akiiny tváře dopověděla, „žes porušila svaté příkazy bohyně – nebo přinejmenším jeden z nich. Ten nejdůležitější. Už nejsi kněžka. Nejsi Zasněžená.“

„Jsem,“ odpověděla Akiasare po chvíli tak tiše, že Ctihodná zauvažovala, zda se nepřeslechla. „Jsem, Matko, jen už nesloužím Dvojnásob moudré paní. A co se týče toho provinění, které jsi

naznačila, pak... ano, přiznávám, a vím, že věčné Eset mohou sloužit jen čisté, ale přece... je jeden bůh, co je promíjí.“ Zamžikala a nadechla se. „Sloužím teď... Pánu pohřebišť.“

„Anupovi?!“ vzkřikla Ctihodná, překvapená tou zvěstí stejně jako tím, že ji něco vůbec ještě dokáže ohromit. „Chceš říct, že ho uctíváš jako Převaděč mrtvých? Nebo snad sloužíš v Domě smrti u přípravy těl na věčnost?“ Nedokázala se v tom vyznat. Mužským bohům byli, co se svět vynořil z Pravodstva, zasvěcováni jen a jedině muži, zatímco božstvům ženského principu směly zase sloužit jen ženy. A co víc, služba jasné tváři Anupově, v podobě Strážce prahu a Průvodce mrtvých, bývala vždy záležitostí těch nejschopnějších, neboť slabší by neustálý styk se světem zemřelých neunesli bez újmy na těle i na rozumu. A co se uctívání Temné podoby záhrobního Šakala týkalo, tak o tom věděla Ctihodná Cheribtisha právě tak dost, aby se jí na ně nechtělo ani pomyslet. Beraní krev proudem vylévaná na klouzavé černé kameny, rytmická extáze smyslů a pilovitý bílý smích hodujícího boha. Občas i – jiné oběti, když se to hodilo a když nehrozilo právě nebezpečí, že se nežádoucí věci dostanou navenek a na provinilé uctíváče se usmějí pro změnu faraonovi krokodýli. Ne, ani s jedním z toho nemůže mít Akiasare nic společného. „Nejsi sama, koho to právem udivuje,“ připustila Akia, „Přesto se to stalo. Byla jsem prý tehdy na světě sotva pár hodin. Můj otec... on... zmýlil se, myslel si, že se mu narodil syn. Tak si ho přál, že se mu báli říct pravdu. Vlastně to ani nestačili. Odnese mě a vzal do svatyně. Nabídl mě Šakalovi dřív, než mohl poznat svou mýlku. A bůh...“ němě pokrčila rameny. „Přijal tě,“ vydechla Ctihodná ohromeně. „On tě přijal?! Pročs mi to nikdy neřekla?“

„Neřekla jsem to nikomu,“ broukla Akia s očima upřenýma do země. „Chtěla jsem sloužit Věčné. Až teď... Převáděla jsem přes Řeku mrtvých a volala věčného Anupa k balzamovaným tělům, ale ani jedno není právě to, co bych chtěla, a ani jedno nejspíš není to, co by zrovna teď mohli potřebovat v paláci. I když pochopitelně umím i hovořit s mrtvými, hledat je, přivolávat...“

„Nemyslím, že u dvora by si právě teď přáli přivolávat své mrtvé,“ namítla mírně Ctihodná. „Na to se v jeho zdech vznášejí ještě příliš mnoho bolesti. Ale mluvíš-li jinak ve všem pravdu, jakkoli

neuvěřitelnou, myslím, že by ses jim tam vskutku hodila. Jen...“ Ctihodná Cheribtisha se zamyslela a zvolna dořekla: „Jen jsem až dosud – odpusť mou upřímnost – neslyšela, že by kterýkoli bůh kdy vkládal milost Zasvěcení na ty, co mu přicházejí sloužit... poskvrnění. Co svou sílu, která přeměněna právem patří jedině vyvolenému bohu, obětují v rozkoši smrtelníku. Tím méně pak Anupev, Pán pohřebišť. Takový je Zákon, a ty ho znáš.“ Vyslovila to možná tvrději, než chtěla, ale o tom jediném neměla nejmenších pochybností. Divokou vášeň těla by z Akiiny rozkmitané aury vyčetla i přede dvěma úplňky přijatá začátečnice. S pozdviženou bradou se dívala Akiasare přímo do očí. „Znám, Matko, ale já ti nelhala,“ prohlásila vzdor tomu Akiasare a neuhnula ani pohledem. „Neudělala jsem to, z čeho mě podezíráš.“

„Lžeš,“ odpověděla chladně Ctihodná. „Nejsi čistá, cítím to z tvého *ka* stejně jasně, jako vidím tyhle kameny před sebou. Poskvrnila ses chťíčem těla.“

„To ano,“ připustila Akia s trochou zaváhání, „jen to nebylo... s člověkem.“ Nechala své hrozné přiznání rozplynout doztracena, Ctihodná přesto zřetelně pocítila ledový dech Hřbitovního pána. Byla však příliš moudrá a on příliš mocný a děsivý na to, aby se kterékoli z jeho podob chtěla protivit. Mlčky načrtla do vzduchu před sebou Anupovo znamení, aby uctila jeho neviditelnou přítomnost, avšak k tomu, aby Akiasare na rozloučenou objala, dotkla se jí, se přinutit nedokázala. Místo krátkého spánku, který by po noci modliteb byla tolik potřebovala, si však dala přinést rákosový brk a papyrus, na nějž začala pečlivě kroužit slova: *Ctihodná Cheribtisha, Nejvyšší kněžka svatyně Tisícijmenné Eset Vtělenému bohu na Trůně, Synu Reovu Haremhebovi. Nechť žiješ věčně, Božský Egypte, a bohové země, vzduchu i vod nechť ostríhají tvé kroky. Tvá služebnice a prach u tvých nohou se k tobě, Věčný Hore, s nejpokornější prosbou obrací...*

* * *

„Tak co? Už? Vidíš něco!?“ Ramis na lehátku nadskočila netrpělivostí a Akiasare se gestem nespravedlivě zkoušeného trpitele popadla za hlavu. „Nic!“ oznámila důrazně s hraným rozladěním. „A můžu tě ujistit, že ani nic neuvidím. Tedy pokud sebou dál budeš

každou chvíli škubat jako ryba na suchu.“

„Nemůžu za to,“ smála se Ramis. „Jsem tak strašlivě zvědavá. Vážně jsi nic neviděla? Kdybych aspoň věděla jestli to bude děvče nebo chlapeček.“ Očividně umírala zvědavostí. „Já ti to neřekla?“ podivila se okazale Akiasare a se smíchem před ní uhýbala. „Vážně ne?“ napínala k smrti zvědavou Ramis ještě chvíli, než se konečně smilovala. „Je to sice to jediné, co jsem při tom, co vyvádíš, stačila letmo zahlédnout, ale zato je to jisté – kluk!“

„Nebshen bude nadšený,“ vzdychla blaženě Ramis a pohodlně se zvrátila zpátky do polštářů. „Podíváš se ještě, vid’?“ žadonila ze všech sil. „Tolik bych chtěla vědět, co ho čeká! Slibuju ti, že už se ani nehnu. Podívej, už se nehýbám. Úplně jako socha. Zkus to ještě jednou, ano?“ „Naposledy,“ varovala ji Akia, ale očima i ústy se usmívala. „Dýchej pomalu a lež.“ Protáhla si prsty, napjala dlaň a celou plochou ji pak zlehka přiložila Ramis na břicho. Kulaté břicho, vlahé a plné života, vystupující ze záhybů lehkých domácích šatů jako oblá příd’ loďky z rákosí. Zachytila to téměř okamžitě. Mihotavé, narůžovělé vibrace malého živoucího tvora, zamlžené a spavé, ale pomalu, nezadržitelně spějící k probuzení. Před očima jí kmitla tvář. Drobnouká, nehotová, závratně proměnlivá, měnící se, ubíhající... tvář hošíka, dorůstajícího chlapce, mladého muže, jiskrného, na vrcholu sil. Jako by se do ní opřel horký, rudohnědý vír... Vidiny zrychlily, překrývaly se, vršily jedna za druhou. Pár nádechů to spravilo. Bolest, která se už už začínala vzbouzet za očima, zase poslušně ulehla. „Je hezký,“ pronesla Akiasare zvolna zastřeným hlasem, který jako by přicházel zdaleka. „Někam ho vedou. Kněží...? Všude květiny a dým. Je to moc rychlé, nevidím... To je přece...“ Nezřetelná slova, vystupující snad odkudsi z mlh Stvoření, se zlomila v přerývaný prudký dech a žádné lidské řeči se už nepodobala. Vize se slily v jediný hvízdavý, pronikavý proud, svištící a strhávající vše živé jako jako ohon písečné bouře. Střídal se v divokých záblescích a pokroucených barevných vírech, jedna tvář pokrývala druhou, vrůstala do třetí, a zatímco ta se hroutila, černá, v obinadlech mumie, vyrůstala z ní čtvrtá, mladá a zářivá, dál a dál. Splašené sprežení pozemských věků se řítilo pláněmi času, už ničím nepoutané, s opratí vlající... Nekonečná řada sošných těl,

bronzově hladkých a hnědých jako vyleštěné jílcce zbraní, nádherné tváře políbené Bohem, jedna za druhou, tesané do kamene a vypínající se až k nebi, a nad každou z nich – Koruna rudá a bílá. Všechno se rozhoupalo jako bouří rozvlněná hladina, vír zmizel v mlze a ta se s ohlušivým třeskem stáhla do jediného, palčivě rudého bodu vzadu za očima. Akiasare zkrivila tvář a slabě vzdychla. Zasténala. Namáhavě se nadechla a pohnula se. Přejela si rukou přes oči. Ramis byla ve tváři bílá jako slonovina. Celá se třásla. „Tys viděla něco strašného, vid’?“ odvážila se váhavě. „Ne,“ vypravila ze sebe Akia s přemáháním. Vlastní hlas jí samotné zněl ještě cize. Jako by se vracel do těla jen s námahou a neochotně. „Strašného nic, jen... *Nacht Neb Anch, Usirmaatre...*“ Pronesla zvolna. Přízviska, která jednou budou náležet božským králům. Otevřela oči a usmála se. Paže měla ještě jako z kamení, ale sevřela vyděšené Ramis obě ruce. „Nechápeš to? Bude král!“

„Král?“ neodvažovala se uvěřit Ramis. „Můj syn že bude král? Jak by to bylo možné?“

„Ano! Já to viděla! Jasněji než cokoli jiného na tomhle světě! Viděla jsem Hora, božského Sokola, nad jeho hlavou a cítila nad ním Boží dech. A nejen to. Po něm přijdou další. Další a další, Ramis! Vnuk tvého syna šlápne Chetitům na šíji v bitvě tak slavné, že se o ní bude zpívat ještě za tisíce let, a po něm přijde na Trůn jeho syn a po něm jeho vnuk... Lidé jim postaví sochy vysoké až k nebeské klenbě matky Nút a před nimi se budou bez ustání vršit nové a nové oběti. Nekonečná řada králů, božských faraonů z tvé krve a tvého těla...“ Akiasare zadýchaně zmlkla, ale nepřestávala se usmívat. Nadechla se: „Už pro něho máte nějaké jméno? Jak se vlastně bude jmenovat?“ Chvilí trvalo ticho, měkké a blažené, do něhož vklouzla odpověď jako do stojatých vod, aby je rozčeřila. „Náš syn? Ramesse.“ Závěsy u vchodu se rozletěly jako volavčí křídla, stojatý vzduch se zavlnil a do pokoje vlétl současně s Nebshenem vánek ze zahrad. Otroci spěchali jeden přes druhého, aby mu rozeprnuli zdobený pás, odebrali paruku a přisunuli sedátko. Teprve když se mu horempádem vrhli k nohám, ve snaze zout mu sandály, netrpělivým gestem je odehnal. Ramis se smála. „Jsou noví, nebo je máš tak úžasně vycvičené?“ zasmála se za Ramidinými zády i Akiasare a vztáhla obě ruce k

pozdravu. „Ne! Ty jsi tady?“ užasl Nebshen. „A proč bych neměla?“ nechápala dost dobře Akiasare. „Tobě to vadí?“

„Ne! Ovšemže ne! Naopak!“ spěchal ji ujistit Nebshen a na důkaz upřímnosti svých slov vřele svíral dlaně mladé kněžky ve svých. „Já jenom že se po tobě už hezkou chvíli shání Haremheb.“

„Haremheb?“ Akiin úžas byl téměř hmatatelný. „Co mi asi tak může chtít?“ Nebshen pokrčil rameny. „To se mi pochopitelně sdělit neobtěžoval, zato vím, že před chvílí pro tebe posílal běžce.“

„Tak se proběhnou,“ usoudila se smíchem Akiasare. Dům mistra Imhotepa, jakkoli byl pohodlný a výstavný – což se u královského architekta rozumělo jaksi samo sebou –, se totiž nevypínal mezi okázalými sídly předních šlechticů co nejbliž u Královské cesty. Stál dokonce stranou všech hlavních ulic, z jedné strany v sousedství staré, bezmála zapomenuté svatyně Krokodýlího boha, a z druhé nízkých obílených rákosových přístřešků, v nichž přes den nalézali útočiště obchodníci s čistokrevnými koňmi nebo domácími otroky, které – jedny jako druhé – nabízeli na přilehlém udupaném náměstíčku. Rozumí se, že kramáři, překupníci, jejichž artiklem byly pajdavé herky, osli mezci a ovce, stejně jako obchodníci nabízející otroky k dobytku a na pole v ceně čtyř nebo pěti kroužků mědi sem nesměli ani pohlédnout, natož vstoupit. Těm patřil odjakživa malý trh s krčmou U tančící opice. Než běžec následován tuctem nosičů proběhne celou Královskou cestou, vykličkuje širokou ulicí Zlatníků, mine náměstí odjakživa bůhvíproč zvané Ovčí a udýchán zastaví před domem králova architekta, aby se od domácích otroků dověděl, že vznešená Akiasare dlí v domě paní Nefertari, kousek od faraonova paláce, a než se stejnou cestou vrátí zpět, uplyne dost času na to, aby její soukromé slyšení u faraona dospělo ke konci. „Tak já jdu, ať se Vtělený bůh zaraduje, jak rychlé má posly,“ oznámila Akia vážně, ale už na odchodu se zarazila. Obrátila se. „Počkej! Kde máš Sheitarea?“ Teprve teď si uvědomila, že se Nebshen vrátil sám. Nebshen v hrané bezmoci rozhodil rukama. „Nechal jsem ho u Haremheba. Usnul tam.“ Vypadalo to, jako by chtěl dodat ještě něco, a tak Akiasare moudře mlčela. „On... víš, on byl tam v těch pokojích tak zvyklý,“ dopověděl váhavě, když už si myslela, že neřekne vůbec nic. Hořce ji zabolelo v krku, pokusila se o úsměv, ale pak raději

odešla beze slova.

„Řekl jsem všichni,“ zdůraznil faraon s náznakem nelibosti. Nefeš, hlavní palácový eunuch, osobní otrok a vrchní dohlizitel nad služebnictvem faraonových ložnic, se už poněkolkáté uklonil až k zemi. Narychlo ještě urovnal záhyb lehké barevné pokrývky, a jen co zmizel poslední z otroků, vycouval za nimi tak chvatně, jak jen to jeho měkké, poslední dobou stále tučnější tělo dovolilo. Ovšemže Syn Reův často přijímal o samotě ženy, a nečinil velkých rozdílů mezi tanečnicemi, které si dával posílat z otročího trhu, a uznávanými souložnicemi, palácovými ženami svého Domu slasti, ale tohle byla, ať o ní kdo chce říká co chce, přece jen kněžka. „Vsadil bych své nejlepší koně a vůz navrch, že si ten žok sádla myslí, že s tebou chci spát!“ vybuchl smíchy Haremheb, sotva se za Nefešem zavřely dveře. „Oč méně těmhle věcem rozumí, o to víc se mu honí v hlavě. K popukání!“ Akiasare to už tak k smíchu nepřipadalo, ale současně si byla jista, že tohle nejspíš důvod, proč si faraon tak naléhavě přál její přítomnost, opravdu nebude. Rozhodla se tedy, že bude moudřejší nechat to bez odpovědi. „Vstaň a pojď si sednout sem ke mně,“ uhodil Haremheb hlučně dlaní na podušku vedle sebe. Paruku odložil už dávno; nikdy si v nich nijak zvlášť neliboval, a ani teď se jí nemínil zatěžovat častěji, než bylo bezpodmínečně nutné. Neměl už ani šperky, jen široké tepané náramky mu dosud obemykaly mohutná plochá zápěstí a na vyholené hrudi visel královský anch, kříž života a odznak moci. „Mám sny,“ pronesl znenadání do ticha. Stejně náhle umlkl, jako by to vyslovil někdo jiný, a on si nebyl jist, co řekne dál. Díval se ovšem na Akiasare. „Sny mívá přece každý, Božský,“ prohodila Akia nezávazně, když usoudila, že odmlka byla už dost dlouhá, aby mohla být vyzváním k odpovědi. „Myslí snad Vtělený bůh prorocké sny? Vidění?“ Zatím tomu moc nerozuměla. „Ne,“ zavrtěl hlavou Haremheb a napjatým gestem si prohrábl nakrátko seštríhané kudrny. „Ani prorocství, ani vidiny. Je to jiné. Nejsou to ani hlasy bohů, ty už znám, promlouvají skrze Korunu nebo v Chrámu, když se pálí kuřidla a já dýchám, jak mě naučili.“ Podíval se úkosem na Akiasare, ale ta jen kývla, že ví, o čem mluví. „Je to příšerné,“ přiznal znenadání zpola proti své vůli. Současně ale jako by se mu

ulevilo. „Nic hroznějšího jsem nikdy nezažil a ty dobře víš, že jsem se nikdy neuměl bát. Teď to umím. Je to hlas. Ne, hlas to není. Je to volání. Možná... Je to beznaděje všech beznadějí, nicota bez počátku a bez konce a z ní, z toho ničeho mezi ničím, mě něco volá. Tělo mám při tom jako z kamene, srdce mi mlátí v uších a nemůžu se hnout. Nemůžu se bránit, a co je horší, nemůžu ani myslet!! Ne když to přichází. A víš, co je úplně nejhorší? Někdy jako bych se já sám, celý, stával... *tím*.“ Odmlčel se a tmavé vlasy mu zvlhly potem. „Pomůžeš mi? Co to je?“ Akiasare mlčela. Konečně chápala, proč chtěl mluvit právě s ní. Znal ji od její šestnácté záplavy, od prvních dnů, kdy vešla do faraonova domu, aby *Usire* Tutanchamona naučila rozmlouvat se zvířaty. Ona byla čekatelkou Chrámu Esety, zatímco on veselým a hlučným vojákem, za něhož by šel do Bažin mrtvých poslední pěšák jeho pluku. Důvěrnými přáteli se nikdy nestali, on si ji však rád dobíral pro učenost a „ženské čáry“, jak s oblibou prohlašoval, ona jeho pro vojácké způsoby. Přesto si vážila ona jeho a on jí. Přinejmenším do té doby, než na Trůn dosedl neblahý Aje, ale některé věci je lepší zapomenout. Některé zase nezmění ani Koruna. „Nevím,“ odpověděla popravdě. „Kdyby mi to říkal kdokoli jiný, pomyslela bych pochopitelně na demony, Černé bez těla, ale to v tvém případě možné není. Ke králi, rovnému bohům, nemají samozřejmě přístup,“ dodala, když zahlédla tázavě pozdvižené obočí. „Někdo ti něco říká. Ale kdo a co?“

„To jsem se právě doufal dovědět od tebe,“ namítl Haremheb. „Myslel jsem, že se podíváš.“ Asi jen těžko by byl mohl říct, proč jí vlastně tak věří. Víc než svým věštcům i svým kněžím. Jako by to byla jedna z věcí, o nichž nepotřeboval přemýšlet. Které prostě byly. Když mu doručili list Ctihodné Cheribtishy, doporučující jeho přízní její bývalou chráněnkou, užasl sám nad sebou, že si nevzpomněl sám. Kde vůbec celou tu dobu byla a co dělala? Jenomže to jsou věci, na které se nikdo – byť by to byl sám faraon – zasvěcené kněžky dost dobře zeptat nemůže. „Ovšemže se podívám,“ ujistila ho Akia. „Pokusím se nahlédnout do světa nad světy a najít tam toho, kdo tě tak volá. Zkusím to.“ Zdálo se, že se faraonovi ulevilo. Pohodlně se usadil a se zkříženýma nohama se opřel do podušek. „Potřebuješ k tomu něco? Třeba být sama? Nebo něco jiného?“ Teprve teď

pochočila, co po ní vlastně žádá. „Ty myslíš teď hned?“ zděsila se. „To... nemůžu. To nejde.“ Jen těžko mu mohla říct, že dnes už věštila Nebshenově ženě, že dnes už se do světa staršího než sám čas vypravila, aby v něm spatřila tvář toho, kdo jednou vystřídá faraona na Trůně. Ještě teď se po té cestě cítila slabá, nejistá. Putování *ka* plány času vždycky nejvíc vysílí *chat*, tělo, a *cheyby*, duši, která zůstane prázdná a nejistá. „Tak dobře,“ řekla nakonec s povzdechem. „Zkusím to. Ne, zůstaň sedět, kde jsi, nepotřebuju žádné místo.“ Dvěma dlouhými nádechy nechala svoje *ka* vystoupit z těla. Dotknout se faraonova. Zachytila ho téměř okamžitě, sytě modré, hluboké a silné vlnění. A průzračné, svítivé aury bohů, jež ho obklopovaly, podepíraly a zlehka obemykaly jako milující dlaně. Prošla vědomou branou jeho mysli, již pro ni otevřel, a zamířila výš. Obklopila ji čirá nicota. Stojaté moře nehybnosti. Nebytí. Vycházelo to odtamtud. Nezřetelné a slabé jako neviděný, rozechvělý paprsek. Jako poslední zbytek dechu. Dech jejího vlastního studeného těla, bez hnutí spočívajícího na podlaze faraonovy ložnice, se zpomaloval tak, že chvílemi vyhasínal docela. Něco se hnulo. Rozčeřilo. Jako by odkudsi váhavě zavanula cizí mysl. Ne ta strašná, volající. Ta zmizela kdesi v nenávratnu. Místo ní přicházela jiná. Zachytila se jí posledním zbytečkem sil, jako zoufalý rybář zasekávající stříbřitý stín rybky, co mu nenávratně uniká. Obraz byl rozkomíhaný a nezřetelný. Byl to muž... Tmavé, nakrátko sestřižené vlasy padající do čela, oči jako černý kámen omývaný vodou zpola přivřené. Nejzvláštnější na něm byly vousy, takhle upravené je Akia ještě na nikom neviděla. Nakadeřené plnovousy babylonských velmožů to nepřipomínalo ani v nejmenším, neupravené hřívy Chetitů už vůbec ne. Snad krátké, slonovinovými břity těsně u kůže seřezávané brady černých Núbijců, až na to, že tenhle měl světlou kůži jen opálenou a hustý černý vous mu pokrýval jenom horní ret – jeho brada i líce byly vyholené do čista. Zešíroka se opíral lokty o stůl zavalený něčím, co připomínalo listy papyru. Akiasare se nejdřív vyděsila, že mužův trup a ruce jsou ovínuty obinadly, ale pak uviděla, že je to jen jakýsi prapodivný oděv, bílý a těsně jak obvazy přiléhající k pažím i k tělu. Vypadal jako spící, ale zdálo se, že se z ochromující moci černého spánku už co nevidět vynoří. Tváří mu přeběhl stín a husté

tmavé řasy zamžikaly. To stačilo. Všechno kolem se rozmlžilo, obraz se rozkmital a zmizel v ohlušujícím třesku a oslepujících záblescích nazpět se ženoucího času. Bylo po všem. Bolest za očima byla strašná a na prsou spočívala váha celého světa. Bolelo každé nadechnutí. Každíčký záchvěv prázdné mysli. Zima. „Vidělas něco? Vidělas?“ Tuhle otázku už jí dneska někdo kladl se stejnou naléhavostí, jenže Akiasare si zatím vybavovala stěží své jméno. Cítila se tak slabá. Přinutila se pootevřít oči. Pohlednou tvář, která se se směsí dychtivosti a obav skláněla nad ní, by ale měla znát. Oříškově hnědé oči se slunečními skvrnkami a vějířky vrásek od pouštního větru. Hranaté dlaně s dlouhými, silnými prsty, které jí svíraly ramena. „Haremhebe...?“

„Věčný Hor budiž pochválen, už jsem se bál, že se snad ani neprobudíš. Jsi v pořádku?“ Něco v tom hlase ji přimělo otevřít oči trochu víc. Stříbrný královský anch zavěšený kolem jeho krku se jí zhoupl těsně před očima. Bohové! Jak se mohla tak zapomenout?! „Odpusť, Božský, já...“ Zbolelo to v krku a mysl jí dosud nesloužila. „Nechtěla jsem tě urazit. Nejsem ještě dost... Vím, že Vtěleného boha nesmí smrtelník bez svolení oslovit jménem. Odpusť mi.“

„Není co,“ zavrtěl rázně hlavou faraon. „Neurazilas mě. *Jsem Haremheb, alespoň pro tebe, a tím spíš, když tady nikdo není.*“ Se zavřenýma očima kývla a zdálo se, že je spokojená, ale pohnout se ještě nedokázala. Rozmýšlel se jen chvíličku. Pak se sehnul a bez námahy zvedl mladou kněžku do náruče. Opatrně ji složil na jediné k tomu vhodné místo, na široké lůžko s měkkou, červenohnědou pokrývkou. Roztřásla se zimou, a tak ji trochu neobratně přikryl. Na ohřívadle u stěny ještě kouřila miska s kořeněným vínem, které míval rád před spaním. Dokázala ho vypít jen trošinku, přestože ji při tom podpíral paží a přidržoval jí misku jako raněnému po bitvě. Svým způsobem tomu tak možná bylo. Zdálo se, že ji polykání bolí. A taky světlo, vycházející z olejových kahanců. Uložil ji na bok a vstal, aby je uhasil. Knoty v rozžhavené lázni zasyčely a do náhlé temnoty se vyplazily dvě sivé spirálky dýmu. Dotápal zpátky k ní. S tmou jako by se prohloubilo i ticho. Tak divně zalehnutě a dutě v něm zazněl jeho hlas. „Už můžeš mluvit? Vidělas... *to?*“

„Neviděla,“ vydechla do tmy Akia. Namáhavě a ochraptěle. „Ještě ne. Jen jsem zachytila někoho, kdo to... taky hledá.“ Po dlouhé chvíli beze slov se nad ni Haremheb sklonil, ale ona už spala spánkem těžkým a hlubokým jako náruč Řeky. Když se opatrně a co nejohleduplněji ukládal na krajíček lůžka vedle ní, neubránil se úsměvu. To když pomyslel na vrchního eunucha a na výraz vědoucího ohromení, co se rozlije jeho měkkou, tučnou tváří, až časně ráno vstoupí do ložnice. Vymlouvat mu rozhodně nemínil vůbec nic.

* * *

Ucítil je daleko dřív, než je uviděl. Nakyslý závan potu a levného červeného piva, kterým v nedaleké krčmě splachovali za celý den spolykaný prach. Stejně zřetelně zachytil líné vlnění jejich myslí, utlumených a čitelných jako je říční hladina pro rybáře. Vtiskl se do stínu při stěně a se ztišeným dechem čekal, až ti dva přejdou. Ovšemže nemusel. Mohl si dopřát to potěšení z jejich hrůzou pokřivených tváří, dokořán otevřených ječících úst. Až do konce svých nanicovatých životů by znovu a znovu – ať už by jim to kdo věřil nebo ne – vyprávěli, jak jedné noci, tam za svatyní Krokodýlího boha, spatřili tváří v tvář Požírače krve. Ušklíbl se, když došel v myšlenkách až sem. To bylo jméno, které jeho rodu přisoudila Obojí země. Ti vědoucí a zasvěcení je však nazývali Vampýry, zatímco oni sami si ve své pradávné řeči říkali *Nosferatu*, Vznešení. Tvor, jehož jméno znělo Dak`khe, v Prastaré řeči Radost temnoty, byl tišší než sama noc. S tichostí přelétající sovy přeběhl přes cestu a zmizel ve tmě za zdí obkličující prostorné sídlo bývalého krále architekta. Zadní branka byla otevřená, ale přeskočit zeď by mu taky nečinilo žádné potíže. Zastavil se a věřil. Slabounký vánek k němu donášel jen uklidňující pachy spícího domu, mokrý popel v pečlivě ulitém ohništi, hutnou obilnou vůni kaše, ulpívající v kuchyni. Ani jeho věky vybroušená mysl nezachytila nic znepokojivého: šedavé vlnky lidského spánku, rezavé a hnědé přelétání trhavých psích myšlenek, doléhajících k němu z kotců na druhé straně domu. Jen jedna mysl byla bdělá, jasná a ostrá jako vyhlazená ploška krystalu. Ta, která čekala. Zachytil ji a vyšel jí v duchu vstříc. Už dávno se netrýznil otázkami. Už dávno přestal vzdorovat. Netoužil už zvědět, proč ze

všech lidí, těch nízkých, politováníhodných stvoření, právě mladá kněžka Akiasare posedla před pár záplavami jeho nitro jako černá nákaza. Netušil proč, věděl jen, že ji musí mít. Toužil po ní až k zešílení a svíjel se ponížením. Přesto se za ní plížil uličkami a čím větší blaho cítil z pouhého záblesku jejích očí, závanu parfému či letmo zachyceného hlasu, tím strašnější výčitkami se pak bičoval. Byl si jist, že to skončí – až ji zabije. Nedokázal to. Zabil jen něco v ní a něco v sobě. A něco jiného se v nich obou zrodilo. Možná že měla pravdu Akiasare, když mu s ústy přitištěnými k líci šeptávala: Jako oblouk duhy se ti sklenu, tak abys mohl přejít po mně. Možná se mění Zákon všeho světa. Možná že on je ten Padlý a ona Vyvolená. Možná... „Dakhu,“ hlesla Akia, když se i ona ujistila, že se nikde nic nepohnulo a že okolní tmu rozptyluje jen plamen její vlastní lampičky. Vyslovovala to s drsným, hrdelním přídechem jeho řeči, jak ji to kdysi učil. „Dakhu, děje se něco... něco divného.“ Ani se jí nemusel ptát. Četl to neomylně z její mysli. Její nejistotu i vysílení. Ani jedno u ní nebyvalo obvyklé, jen umíněné odhodlání dobrat se podstaty věci, v ní bylo stejné jako dřív. „Dokázal bys přečíst mysl faraonovi?“ zeptala se nečekaně. Překvapeně vzhlédl, ale hned nato se pohrdavě ušklíbl. „Tomuhle? Kdykoli si budeš přát. Proč?“ Když Akia se svým vyprávěním skončila, zůstal ještě dlouho mlčky sedět na podlaze, dozadu vyvrácenou hlavu opřenou o zeď. Už dvakrát se nadechovala k otázce, ale nakonec ji pokaždé nechala zase rozplynout. Už se naučila, že nemá smysl chtít vědět cokoli, co se nerozhodně sdělit sám. A záležitosti smrtelných se Vznešeným málokdy zdály tak důležité, aby se jimi chtěli zabývat. Vždyť co je život a co smrt? Mihnutí oka. Pomíjivost. Natáhla ruku a s překvapivou něhou obkroužila obrys jeho tváře. Tak nelidské a lidské zároveň. Bledá opaleskující kůže napjatá na drobných odlišnostech kostí byla na dotek chladná jako sklo. Uzoučké škvíry zornic kryla namodralá víčka s temnými řasami a jen výmluvné zvlnění ostré linky rtů prozrazovalo, kde se skrývají vražedné tesáky. Naklonila se blíž a políbila ho. Zachytila trysk jeho mysli, ale dosáhnout ho bylo jako chtít chytit v letu říční vlaštovku. Byl už daleko.

* * *

„Nepotřebuješ šikovného pomocníka, mistře? Mohla bych ti podávat kelímky s barvami.“ Nebtemfeš, hluboce zabraný do práce, se toho příjemného hlasu s nepřeslechnutelnými jiskřičkami smíchu lekl tak, že mu právě namočený štětec upadl na podlahu. „Nebo štětce,“ dodala vážně Meritamón, a dřív než se mistr předkreslovač stačil vzpamatovat, se shýbla, aby mu ho podala. Vzal si ho od ní tak opatrně, jako by to byla křehká květina, a chvíli se na něj díval, jako by si náhle nebyl jist, k čemu takový nástroj vlastně slouží. Už by ho byl bezmyšlenkovitě vypral v nádobě s vodou, kterou měl vždycky po ruce, otřel a uložil k ostatním, na dřevěnou polici s řadou otvorů, ale pak – jako by mu kdosi neviděný vedl ruku – se natáhl ke stěně a zbytečkem barvy, který neskončil na podlaze, dotáhl jednu krátkou linii. „To je zase krása...“ povzdechla si spíš pro sebe Meritamón. „Nikdy nebudu malovat jako ty.“ To už patřilo mistru malíři, ale kupodivu v tom nezazněla ani špetička závisti či rozladění. Jen radost. Do svatyně bohyně Maat, Strážkyně rovnováhy, padalo měkké podvečerní světlo, oblévalo sloupy jako líná, sytější žlutá řeka a na složitém dlaždicovém vzoru se stékalo do okrouhlých kaluží. Dosud nepomalované stěny i nově postavené sloupové svítily ještě teplou, smirkovou barvou čerstvě hlazeného pískovce, ale sama svatyně byla prastará. To jen z rozhodnutí Živoucího boha na Trůně byla zvětšena a obnovena, a rovněž podle jeho přání a rozkazu měla být od podlahy až po strop celá znovu vymalována. Důstojná zakázka pro královského mistra kreslíře. A dost náročná na to, aby ho zaměstnala na celé dlouhé dny a noci... „Tenhleten výjev vypovídá mnohé spíš o lidech než o bohyni,“ nadhodila Meritamón zpola škádlivě a ukázala prstem k největšímu dokončenému obrazu. Kdo by si v jeho horní části nepovšiml pečlivě vyvedeného pířka bohyně Maat – toho pířka, jímž od věků vyvažuje rovnováhu všeho světa – mohl si docela dobře pomyslet, že zobrazuje scénu až příliš lidskou, než aby byla hodna zdobit zeď svatého místa. Mladý muž na obraze objímal dívku. Ta sice původně šla nejspíš obětovat bohyni – na zlaté míse u jejích nohou bylo vidět dvě holoubata v prachovém peří a květiny – a stydlivě odvracela hlavu, ale o tom, že ji mladík co nejdřív políbí, nemohlo být nejmenších pochyb. Jeho dlaň dotýkající se jejího zdobeného pásu, konečky prstů zlehka na spočívající na

lokti, naléhavá ústa tak blízko jejího ucha, dívčiny sklopené oči a rozechvělý úsměv, váhavá ruka těsně nad jeho rameny... to všechno hovořilo náповěďmi tak zřetelnými, že Meritamon musela prudce zamrkat a chvíli se dívat jinam. „Oběť a pokušení, cesta k bohům a setrvávání těla, láska smyslů a vytržení v modlitbách, pobloudění a vykoupení,“ pronesl tiše Nebtemfeš. „Ano.“ I Meritamon mimoděk ztišila hlas. „Ale proč mi to říkáš?“

„Já ne. To říká ten obraz. O tom mluví. Strážkyně Maat váží na svých rukou všechno, co bylo stvořeno. Náš svět je světem protikladů, kdyby jen jediné pírkó převážilo, zhrouť se v absolutní nicotu. Posvátné váhy Paní ptačího pírká je třeba cítit v každé bytosti, v každém záchvěvu času, v každíčkém zrnku písku, to všechno dýchá svatým a věčným řádem Maat.“ Meritamon si dlouze vzdychla. Nebtemfeš měl příjemný hlas a poslouchala ho ráda, jen z jeho slov cítila dnes divnou tesknotu. „Už končíš?“ zeptala se raději co nejobyčejnějším hlasem. Podíval se mezi sloupy, kudy přicházelo stále slabší světlo, chvílku zauvažoval, ale nakonec kývl. „Můžu ti... aspoň víno?“ zeptal se zmateně zase on a se špatně skrývanými rozpaky si otíral ruce do hadru plného barevných skvrn. Pokynul přitom kamsi dozadu. Meritamon zvědavě popošla za ním a na špičkách se mu podívala přes rameno. V přístěnku, který bude později patrně sloužit jako skladiště obětních nádob, trojnožek a váz na květiny, byly teď naházené svitky papyru, truhličky s barevnými prášky, na nízkém stolku se povalovaly tucty kalamářů, brků a otevřených lahviček a přes sedátko visela od barev užpinená pomuchlaná suknice. Druhá, bílá a barvami kupodivu dosud nedotčená, byla s nebývalou pečlivostí pověšena na stěně. Úzká rohož s jedinou hrubě tkanou příkrývkou, zastrčená do kouta, připomínala spíš lože kajícíníka, než nejoslavovanějšího z faraonových malířů. „Matko Eset,“ uklouzlo Meritamon, když to viděla. „To mi chceš vážně namluvit, že v tomhle tady spáváš? Pro všechny bohy proč? Nemáš snad vlastní dům?“

„Mám,“ pokrčil rameny Nebtemfeš, jako by nechápal, co je tady k nepochopení. „Ovšemže mám. Se čtyřmi ložnicemi a sedmi pokoji, kousek od Cesty Amonovy, naproti malé Hathořině svatyni. Dal mi ho přece postavit tvůj bratr, *Usire* Tutanchamon, hned jak jsme se

přestěhovali do Vesetu, nepamatuješ?“

„Já ano,“ zmohla se Meritamon konečně na odpověď. „To spíš ty jsi nějak zapomněl, že tady žiješ jako poslední ze svých otroků.“

„Je mi tady dobře,“ namítl Nebtemfeš. „Nic mě tu neruší, v noci slyším jen tichounký zpěv z okolních svatyní, šplouchání Reových bárek na jezírku, a než se setmí docela, tak občas i volání dravců vysoko na obloze. A vítr v kamení. A nemusím nikam odcházet od práce, ráno jsem tady s rozbřeskem a můžu začít dřív...“

„Dřív než se tví královsky placení pomocníci uráčí vyhrabat z postelí a přijít, aby svému mistru namíchali barvy!“ skočila mu Meritamon se smíchem do řeči. „Už mlčím a už chápu. Neříkal jsi, že tady máš víno?“ Po malé chvilce hledání odkudsi vykouznil dva kalíšky z pálené hlíny. Rozhlédl se, čím by je otřel, ale na nic vhodného nepřišel, takže to nechal být; Meritamon si stejně zády k němu prohlížela skicy na stole. Víno bylo husté a příjemně nahořklé, rozhodně lepší, než by tady po prvních dojmech očekávala. Podívala se po něčem, nač by se posadila, ale na obou stoličkách se taky povalovaly spousty náčrtků, a tak se jí jako nejvhodnější a vlastně jediné možné místo spočinutí jevila rákosová rohož při stěně. Opírala se o vyhrátou zeď, vychutnávajíc malé doušky vína se zavřenýma očima, takže jen vycítila, že si Nebtemfeš pomalu sedá vedle ní. Tak opatrně a tiše, jako by si přál, aby o něm ani nevěděla. Natáhla ruku a poslepu, aniž by otevřela oči, postavila kalíšek kamsi za sebe na podlahu. Pak se letmo dotkla Nebtemfešova ramene, usmála se a drobné neklidné prsty nechala přeběhnout na krk, dozadu na šíji, dovolila jim polaskat měkkou linku lícni kosti, skráně... Slyšela, jak vedle ní zoufale zadržuje dech. „Já to přece vím,“ slitovala se konečně a zaznělo to jako povzdechnutí strun. „Já přece taky, už dlouho.“

„Ne! To ne!“ Nedovolil jí dokončit to přiznání. „To nesmím. Bylas královna a jsi bohyně. Pocházíš z krve bohů, a já jsem jen...“ Zatínal pěsti a dýchal přerývaně jako v horečce. „Možná, ale na tom nezáleží.“ Meritamoniny náhle dokořán otevřené oči hořely jako černé krystaly. „Už ne. Stačí jen pírkó, peříčko Maat a misky se převáží. Naklánějí se, hrouť, padají. Cítíš to? Musíš. Ted' už musíš.“ Hrozivý táhlý vzlyk, který se z něho vydral ven staženým hrdlem, jej

samotného vyděsil. Jako by k němu ani nepatřil, jako by byl jen hlasem šílenství, jež se tak závratně zmocňovalo jeho zmučeného těla. Objala ho, přimkla se k němu vši silou. Neměl zdání, kdy a jak ji vyprostil ze šatů; ležely náhle zmuchlané na podlaze jako mlhavá bílá stopa jeho štětce, přestože by byl téměř přísahal, že jeho ruce to nespáchaly. Horké a třesoucí se, jako by odmítaly dál být jeho součástí, zoufale laskaly tělo milované, přivlastňovaly si ho a vzývaly jako samu lásku. „Milý, milý můj,“ dýchala mu do ucha Meritamón. „*Neb tem, neb tain...*“, a svými broukavými rytmičnými říkadly ho nepřestávala něžně pobízet. „Meritamón, pírkó holubí, Merit, *mer*, lásko...“ Už by nedokázal říci, je-li trýzeň, již cítí, blahem, anebo bolestí. Hořela v něm jako živý oheň. Slyšel sám sebe sténat a tiše naříkat. Tak dlouho už nepoznal – lásku. Tak dlouho, že už téměř zapomněl. Už celá léta znal jenom svou práci – opájel se jí, ohlušoval a štvál až na pokraj svých sil. Náhle ho zachvátila hrůza, že to nedokáže. Selže. Nebude schopen. Ne po tak strašlivě dlouhé době... „Udělej to,“ vyrazila Meritamón bez dechu. „Prosím, teď!“ V té chvíli si byl téměř jist, že ho ta pronikavá, horoucí bolest, běsnící tam dole pod břichem, zabije dřív, než stačí splnit přání své královny. Probouzely ho její dlaně, lehké a chladivé jako plátky vodní růže, a ústa, hebké rty, na nichž po lícidle nezbylo už ani stopy. Chtěl promluvit, nadechnout se, ale umlčela ho s ústy na rtech. „Už se vracejí... váhy. Slyšíš? Vracejí se.“ Políbila svým dechem jeho dech a misky v rukou věčné Maat se pomalu, zvolna ustálily.

* * *

Devět od hlavy k patě bíle oděných kněží doprovodu se beze slova hluboce uklonilo a s rukama v Amonově znamení křížem složenýma na prsou pomalu vycouvalo ze dveří. Zůstal jen Ctihodný Nachbet, velekněz Chrámu, ale zatím nepromluvil ani on. Skloněn setrval před Trůnem a trpělivě čekal, až jej Vtělený bůh osloví. Haremheb si zamyšleně podpíral bradu a zpod přivřených víček svatého muže pozoroval. Jeho klidná, nepohnutá tvář mu však o důvodu, pro nějž požádal o soukromou rozmluvu, neprozradila zholá nic. Usadil se tedy pohodlněji, zkřížil nohy v kotnících a zvedl hlavu. „Nechť velký Amon milostivě shlíží na tvé konání a tvé tělo nechť se uchová věčně,“ pronesl obvyklou formuli, již bylo nezbytné rozhovor

zahájit. Vlastně tomu pořád ještě tak docela nepřivykl, a jakkoli si uvědomoval, že je to nezbytné, vlastní hlas mu při tom vždycky zněl nezvykle strojeně a přiškrceně. „Co tě přivádí?“ Ctihodný Nachbet pozvedl vyholenou hlavu, jako by ještě nepatrně váhal, zda už se hodí, aby odpověděl. „Bůh promluvil, můj Králi.“ Pronesl to zvolna, hlubokým, hladce plynoucím hlasem, takže oslovení, jehož směl v Obojí zemi z moci svého titulu užívat jen on jediný, vyznělo vznešeněji než nejobřadnější hold. Současně dýchlo z jeho kratičké řeči něco, co faraonovi přeběhlo drobnými sršivými jiskřičkami po celém těle, něco, co nikoho nemohlo nechat na pochybách, že mluví pravdu. Že je jen tlumočníkem Toho, jenž spočívá sám v sobě, jenž před tím, než vůbec nastal čas, ze sebe vydal zem i nebesa. „A co ode mne Věčný Nestvořený žádá?“ zeptal se Haremheb a doufal, že jeho hlas zní přinejmenším stejně vyrovnaně a klidně jako Nachbetův. „Nemluvil ke mně přímo, můj Králi,“ uklonil se uctivě svatý muž. „Navštívil mě v chrámovém spánku řadou vidění. Ve všech však promlouval až příliš zřetelně a jasně.“ Haremheb zamyšleně stáhl obočí. K chrámovému spánku, kdy tělo okuřované bylinami spočívá ve svatyni, zatímco k uvolněnému duchu promlouvají bohové, se nikdo neukládá z pouhé kratochvíle. Jen touha po odpovědi, již nemůže poskytnout nikdo z tohoto světa, smí být ospravedlněním. Netrpělivým gestem pokynul, že je hotov vyslechnout velekněze až do konce. „Můj Králi, skrze Korunu ses stal vpravdě bohem Vtěleným a Živým,“ pokračoval velekněz podle faraonovy vůle. „To je věc odvěké Smlouvy mezi věčným Reem, božským Horem a námi smrtelnými, a jako taková stojí mimo veškerou pochybnost. Avšak povinností nás všech, kdo podle svých nejlepších sil sloužíme Pánu stvoření, je zachovat skutečnou krev bohů tak čistou, jak jen je to možné. V osobě vznešené Paní Mutnezmet ctíme královnu a Velkou paní, ale bohům k vůli bude třeba uzavřít ještě jeden sňatek. Posílit královskou krev, aby v potomcích, jimiž tě bohové jistě v hojné míře obdaří, nadále kolovala...“ Dořekl to poněkud doztracena a svým způsobem byl rád, že je u konce. Haremheb měl najednou pocit, jako by mu někdo dvěma prsty stiskl hrdlo. Nebolelo to, jen ho to trochu zbavovalo dechu. Koruna moudrosti paní Nefertiiti i její mladší sestra Nefertari

byly už obě v letech, kdy ženám končí jejich čas, a přestože byly bez manžela, nikdo nemohl doufat, že by v opětovném svazku porodily králi potomka. Nefrure, mladší dcera Achnatonova rodu, se před pár záplavami vdala, takže pro faraona jistě nepřipadá v úvahu. I když Haremheb v nejmenším nepochyboval o tom, že by v jejím sňatku nikdo nespatořoval sebemenší překážku a její manžel by byl hladce odstraněn z cesty, kdyby Nefrure byla jediná. A kdyby jejím mužem byl někdo jiný než její bratránek Ptahmose, syn paní Nefertari božské krve. Takhle by sotvakdo něco zmohl. Jenže Nefrure jediná nebyla. Zbývala poslední z Achnatonových dcer. Meritamon.

* * *

Kdesi hluboko v něm se ozval slabounký náznak údivu. Najednou si byl téměř jist, že nic podobného nikdy nezažil – nebo snad ano, a mohl zapomenout? Na svou první ženu si Nebtemfeš už vskutku málem nevzpomínal. Oženil se hned potom, co měl to štěstí a král Achnaton, jehož jméno bylo později odsekáno z kartuší a vymazáno z papyrů i paměti lidu, aby potají žilo jen v zakázaných vzpomínkách věrných, ho povolal ke dvoru. Ve svém novém kresličí nalezl zalíbení – vřelé a instinktivní, jako bylo ostatně všechno, co král tehdy činil – a přestože se Řeka od Nebtemfešova narození vylila z břehů sotva dvacetkrát, brzy obtížil jeho šíji královský řetěz vyvolených, aby mladičkový malíř vystřídal svého stárnoucího učitele. Mistr předkreslovač... I jeho žena byla mladá, neměla ani čtrnáct, když si ji po bělostných rouškách prostřených po dlažbě vedl do nového domu. Umřela na černou horečku, ale to všechno se v něm teď ve vzpomínkách slilo ve zmatený vír záblesků, nejasných vzpomínek na příkrov neustálé únavy a nezřetelný stesk. A na práci. Od rozbřesku do stmívání, a někdy i dlouho potom, v poklidném světle vzácných průhledných, nažloutle žhoucích lamp. Párkrát – už si ani nevzpomínal, kdy naposled – si dal poslat holku z Pomalovaného domu, a tak před třemi čtyřmi záplavami si na trhu dokonce koupil otrokyni. Mladou a zdravou, pohlednou dívku z jednoho z těch modrookých národů, které se svým zbožím, kožešinami, solí a otroky občas přicházejí až do Obojí země. Nejdřív s ní – ovšem – spával, ale žádné zvláštní potěšení mu to kupodivu neskýtalo, rozhodně tedy menší, než čekal, když se pro její koupi z

náhlého popudu rozhodl. Pak si ji bral do lože stále řidčeji, až si jednoho dne s trochou údivu uvědomil, že na ni málem zapomněl. Prodal ji potom do paláce jednomu z mladých kapitánů stráže, líbila se mu nezvykle světlá barva jejích vlasů a přál si ji mít už od té doby, co ji poprvé uviděl. Má prý ji v domácnosti dodneška, zatímco Nebtemfeš už by si teď stěží vybavil její jméno. Kerima? Ketina? Možná... Pro něho zbývala na zemi už jen jediná. Meritamon. Od onoho divotvorného, dusného odpoledne, kdy je oba políbila bohyň, chodila i ona, jako by odhodila tíhu z ramen. Její obrázky dostaly barvu snů, co přicházejí nad ránem, a nově přijaté otrokyně s údivem objevily, že se jejich velitelka umí smát. Smála se tak, že musela položit džbán, ze kterého nalávala víno, opřít se bokem o stůl a hřbetem ruky si otřít oči. Rozmazala si líčidla, ale nijak zvlášť jí to nevadilo. Jak by se taky mohla nerozesmát, když jí Nebtemfeš právě dopodrobna vylíčil, čeho byl ráno příčinou, když se ještě za tmy rozhodl přepálit nějaký kostní prášek, aby měl co vmíchat do své vyhlášené lesklé černi. Dým a nezaměnitelný puch, valící se ještě za šera z hloubi nedokončené svatyně, vyděsily dvě stařenky, co si přivstaly s obětováním, tak, že zaházely, co měly v rukou, a horempádem se hnaly k hlavní bráně. „Sutech! Sutech!“ křičely prý v nezvratném přesvědčení, že nikdo menší než sám Ničitel a Pán Chaosu se v tom strašlivém dýmu neusídlil. Nebtemfeš sice vyběhl za nimi, ale vysoká postava, ženoucí se jim dlouhými kroky v patách, je rozhodně nijak neuklidnila. Spíš je popohnala k ještě bezhlavějšímu úprku. „Doufám, že z tebe ty chuděrky nebudou mít smrt,“ podotkla přemáhajíc smích Meritamon. „Cos dělal potom?“

„Co už jsem mohl dělat? Do slunce východu, vlastně ještě déle, mi práce zůstala stát,“ pokrčil rameny Nebtemfeš, jako by se to rozumělo samo sebou. „Počkej,“ Meritamon se přestala smát. „Tomu nerozumím. Proč?“

„Jak to proč?“ nechápal prozvěnu Nebtemfeš. „K chrámu Esety je to přece pěkný kus cesty, kolem celého Jezírka a Malého sloupohradí, přece víš...“

„K chrámu Esety?!“

„No ano, tedy aspoň jsem myslel, že chtěly obětovat Tisícijmenné, soudě podle toho, co jsem posbíral. Nějakou pryskyřici

a květiny. Taky med a mléko, ale s tím nešlo nic dělat, misky se rozbily.“

„Chceš říct,“ Meritamon náhle zvažněla docela. „žes šel obětovat místo nich?“ Nebtemfeš v údivu povytáhl načerněné obočí. „Ovšemže. Přece jsem to koneckonců zavinil všechno já. Jak by k tomu přišla Věčná a jak ty stařenky?“ Meritamon napadlo, že by jistě měly těžkou volbu, pokud by si měly vybrat mezi tím, budou-li zděšeným posluchačům nadosmrtní líčit, jak se dostaly ze spárů samého Sutecha, či s pýchou vyprávět o tom, že místo nic přinesl oběť sám královský předkreslovač, pán Nebtemfeš. Byla si však téměř jista, že by si přece jen vybraly to první. Protože to ale byla ona, kdo na rozdíl od nich znal celou pravdu a kdo tedy mohl projevit svůj vděk místo nich, vytáhla se na špičky a nic netušícího mistra kreslíře láskyplně políbila na ústa. A dost možná to ani nebylo v zastoupení. S očima zavřenýma a s ústy na jeho rtech mávla na své černé služebné, aby je nechaly o samotě.

„Ne. Ne! To přece ne!! To nejde!“ Meritamonin hlas divoce vibroval a stoupal do nebezpečných výšek, po nichž už mohly přijít jenom slzy. Zatím se nevytlily, pálily hluboko v očích a bolely v krku. Oslepovaly ji. Nefertiiti si přitáhla její do prázdna tápající paže a sevřela je vší silou. Merit vzlykla a zvedla hlavu jako probuzená ze sna. Podívala se matce do tváře, ale neuviděla tam nic než lásku. Tichou, nekončící lásku, jaká nebere původ z tohoto světa. Nefertiiti se soucitně usmívala a její stárnoucí tvář byla pod lehýnkým nalíčením kupodivu stále stejně krásná a nezměněná jako nespočet jejích alabastrových soch, jimiž kdysi tak proslul královský sochař Tuthmose. „Ovšemže to půjde, maličká,“ vyslovila tiše a zamyšleně pokývala hlavou. „Musí. Už od té doby, co dosedl na Trůn, jsem věděla, že přijde čas, kdy mu řeknou, aby se s tebou oženil.“

„Já ale nechci. Nedokážu to!“ vypálila Meritamon jako umíněné dítě. V matčiných pokojích nebyla už týdny. Nebylo proč, Nefertiiti se už nadobro vzdálila světu a Merit stačilo vědomí, že je v pořádku, že je svým vlastním způsobem šťastná se svým Bohem a se vzpomínkami na svého krále. Teď si k ní vtrhla pro útěchu – ke komu jinému by taky měla jít? – hnala se chodbami jako slepá, ani nepomyslela na nosiče, a ona se jen usmívá a mluví o nutnosti. Úplně

jako oni. Meritamon se najednou téměř nemohla nadechnout, svíralo jí to krk jako smyčka škrtiče. Poklonili se jí až k zemi, Ctihodný Nachbet a všech devět chrámových kněží, a oslovili ji jako královnu. Věčný Amon projevil svou vůli. „Dokážeš všechno, co budeš muset, holčičko,“ usmála se smutně Nefertiiti „Opravdu mi říkáš, že si musím vzít Haremheba?“ Z Meritamonina hlasu najednou zmizelo zoufalství, vztek i vzdor. Zůstaly jen únava a odevzdání. Vlastně už se ani nepotřebovala ptát. „Ne, to ti nemusí nikdo říkat, ptáčku,“ zavrtěla Nefertiiti hlavou. „To víš dost dobře sama, a stejně jako já jsi to věděla, už když mu dávali na hlavu Korunu. Jenom jsi to vědět nechtěla. Krev bohů je nemilosrdný věčný slib, který se neohlíží na naše srdce.“

„Je to bič, který nás švihá do krve, je to bolest,“ vyrazila dutě Meritamon. „Ano, to všechno, můj ptáčku.“

„Nefer?“ Meritamon zprudka zvedla hlavu a na okamžik se odmlčela. „Tohle si tedy přejí bohové?“

„Ne, malá. To si přeje Bůh.“

* * *

Kolem už byla dávno tma a světlo jediné lampy, dopadající jako žlutý kruh na stůl, se najednou zdálo slabé. Mladý muž rezignovaně vzdychl a několikrát si bezvýsledně protřel oči. Po celodenní práci ho pálily, jako by mu do nich nasypal pepře, a ve spáncích pulsovala známá tupá bolest z únavy. Zápisky o činech dávných králů, které se před ním vršily na stole, už znal bezmála zpaměti. Klidně by je mohl opsat se zavřenýma očima, hieroglyf po hieroglyfu. Ještě kdyby to tak bylo co platné... Věděl, že by se měl zvednout a vydat se na cestu domů, ale jeho zkamenělému tělu a otupělé hlavě se něco takového zdálo takřka nemožné. Odejít znamenalo přiznat si, že skončil další den, že se další den života stal minulostí, aniž by přinesl jakýkoli pokrok v jeho práci. Zabořil si prsty do vlasů a dlaněmi sevřel spánky. Dlouze se nadechl. Bolest pominula. Ano, tohle se mu přece stalo už jednou, ten prazvláštní stav mysli, který by si možná uměl i přivodit. Stačilo hodně zhluboka dýchat. Rychle a zhluboka. Přinášelo to úlevu. Ve tmě za očima se rozběhly dožluta rozžhavené spirály, kroutily se a svíjely, mizely v nenávratnu, roztácející se stále šílenější rychlostí. A za nimi sled obrazů, prapodivných vizí, tváří,

prolínajících se jedna do druhé. Chtěl to zpomalit, zbrzdit to zběsilé ubíhání, zastavit to. Jako by obrazy na příkaz jeho mysli zareagovaly. Rozvlnily se a ustálily. Z mlhy teď vyplouvala jediná tvář, chladně krásná dívčí tvář s nádechem bronzu. Žily v ní jenom oči, temné a vzdálené, hledící přes propast tisíců let, a vlastním životem v ní dýchal drahokam, velký zelený kámen plný smaragdového ohně, vsazený jako třetí oko vprostřed čela. Se zkříženými nohama seděla na podlaze prastarého chrámu, v slabounké mihotavé záři, která se zdála vycházet snad přímo z jejího těla. Byla tak osamělá, ztracená v ohromujícím mlčení kamene, osiřelá v tom nedozírném, ve tmě mizejícím prostoru, jako by byla samojediná na celém světě. A pak se začala měnit, rozpíjela se, obrysy lící se rozvlnily, linka rtů zjemněla, bíle podkreslené oči ztmavly a zaostřily se v úporném soustředění. I tohle byla dívka. Mladá Egyptanka. Na krku se jí houpal zbroušený černý kámen, symbol Průvodce mrtvých Anupa a pod ním drobný stříbrný *anch*, znamení zasvěcené kněžky. Ležela na boku a vztahovala k někomu paže, ale všechno krom ní se ztrácelo v neproniknutelné mlze. Už se pokusil promluvit, oslovit ji, byla tak živá, když všechno kolem zrudlo a zřítilo se. Šarlatový proud mu zaburácel v uších, prohnal se jeho myšlenkami s lomozem písečné bouře, zanecháváje po sobě prázdnotu hlubší než sám čas, slabou ozvěnu bolesti a na patře hořkoslanou pachut' krve. Zatřásl hlavou a chvíli jen tupě zíral před sebe. Pak jeho pohled zabloudil k hodinám. Bylo pět minut po půlnoci.

* * *

Na kamennou podlahu chrámu dopadalo jen pár studivých paprsků měsíčního světla. Mirathea, již u zdejšího dvora, jako všem nejvyšším Zasvěcencům, náležel titul Osvícená, se nehlučně zvedla ze země. Seděla tam bez hnutí, v rituální poloze s bosými chodidly položenými křížem na kolenou a dlaněmi vytočenými vzhůru, už tak dlouho, že se jen stěží vracela zpátky na zemi. Už dávno byla tma a noc se už brzy začne nachylovat k ránu. První se přihlásila zima. Chlad mramorové dlažby a sluncem nedotčených zdí. Mirathea si objala pažemi ramena, ale zůstala stát uprostřed svatyně, jako malá figurka ze stříbra a nefritu zapomenutá uprostřed obrovité tíhy kamene. Její mysl dosud prodlévala v Prázdnotě. Vzpomínky z ní

vyplouly jen zvolna, jen zvolna dostávaly tvar. Bronzový lid země Ghaarthi, jenž sám sebe nazýval Ath`lahan a k němuž náležela, procházel odedávna branami světů s lehkostí plavce rozhrnujícího vodu, lid stavitelů pyramid, jemuž byl otevřen celý vesmír, náruč Usirova. Cestovali časem i prostorem znali zákonů božích i lidských a byli dost moudří na to, aby se prvním neprotivili a do druhých se pokoušeli nezasahovat. Poznání, zrozené z hluboké meditace, však náhle vězelo v Miratheině mysli stejně pevně jako hladký zelený kámen v kůži jejího čela. Stejně hořelo. To, co spatřila, bylo příliš výmluvné na to, aby ještě mohla pochybovat. Věděla, že se musí připravit na Cestu.

* * *

Sevřel ji oběma pažemi a uvěznil pod svým vychrtlým šlachovitým tělem. Unikala mu. Ne, nebránila se, dávala se mu ochotně a celá, to jen její mysl se dnes odmítala otevřít. Podivně odtazítá, vibrující a cizí unikala mysl mladé kněžky zběsilému rudému pronikání Vampýra. S dechem divoce rozbouřeným klouzala Akiasare dál a dál burácejícím řečištěm času, ulétala mu z objetí. Obraz se jí ustálil před očima tak jasně a náhle, že sebou škubla leknutím. Tvář toho neznámého, ztracená v extázi dechu jako její vlastní. Ano, byl to on, ten podivný umíněný hledající, jehož už jednou viděla. Zachytil ji! Ted'! Spatřil ji stejně jako ona jeho, ničím si nemohla být jistější. Viděl ji! Avšak jako kámen vržený z výšky na hladinu roztrští obraz na tisíce bodavých zrcátek, tak palčivá horoucí bolest rozmetala vizi na kousíčky a rostla a rostla, nemilosrdná a krutě láskyplná. Akiasare zalykavě vykřikla a v šlehající výhni její mysli nezbylo nic než bílý palčivý smích ostrých zubů a šarlatový žár krve.

* * *

„... ještě připravit barvy, pane? Pane?!“ dolehlo ke sluchu mistra předkreslovače jako z veliké dálky. Najednou si téměř nedokázal vybavit, co ta slova znamenají, a stěží zaostřil na toho, kdo se tak naléhavě ptal. Mistr Nebtemfeš byl jako duchem nepřítomen už od rána, ale teď byl Tephor, jeho mladý pomocník, přesvědčen, že něco opravdu nebude v pořádku. Jinak by přece pán nestál už jakou dobu bez hnutí uprostřed chrámové předsíně a nepočínal si jako hluchý.

„Pane?“ zkusil to ještě jednou, ale odpovědi se nedočkal ani teď. Tohle mu ještě chybělo. Jako by nebylo dost na tom, že se sem musel hnát hned ráno a trčet tu ještě o polednách, zatímco všichni ostatní už se rvali podél Královské cesty, aby vybojovali co nejlepší výhled na svatební nosítka božských novomanželů. Vlastně dost dobře nepochopil, proč mistr Nebtemfeš není s ostatními velmoži Rady, k nimž patří, v paláci, jak by se patřilo a kam byl nepochybně zván. Proč místo aby ovíván otroky spokojeně a zblízka přihlížel vši té nádheře královské svatby, od rána trčí v nehnutém dusnu zpola vymalované svatyně. Stejně toho moc neudělal a nezdálo se, že by se odtud mínil hned tak hnout. Jestli se skutečně rozhodne zůstat do večera, blesklo Tephorovi hlavou, pak svatební průvod Vtěleného boha neuvidí ani on. To nepřežije! A to chtěl ještě před tím obětovat a očistit se, aby směl políbit dlažbu, po níž se budou ubírat nosítka Živoucích božstev, Syna Reova Haremheba a Paní Božské záře Meritamón. Teď už by měl tak nejvyšší čas běžet bez zastávky rovnou k bráně. V Chrámě už začnou vytrubovat co nevidět. Jako by to přivolal, zazněl rozechvělým poledním horkem vysoký táhlý výskot trub, oznamujících, že srdce Amonovy svatyně se očišťuje a halí do nejjemnějších vibrací, aby všichni, i nezasvěcení hosté snesli živoucí přítomnost vcházejícího Boha. Vzápětí se rozezněly struny obřích harf, napjaté od chrámového stropu až dolů mezi sloupy ve tvaru stonků papyru. Jako by zpíval a zachvíval se všechn okolní vzduch, jako by se strun dotýkaly nesmrtelné ruce. Nebtemfeš zamrkal a na řasách ho něco zastudilo. Potom to sklouzlo dolů na líce. Monotónní volání trub a tisícihlasý jásot strun narážely na jeho zmučenou mysl jako vlny bijící do skalisek. Chvilí se bezmocně kolébal na místě, zasažen náhlým, nesnesitelným nápirem bolesti tak strašné, že jej na chvíli připravila o všechny myšlenky. Potom křeč v hrdle povolila a on si uvědomil, že pláče. „Pane. Můj pane, ty barvy,“ připomněl se nesměle Tephor, přestože to, co viděl, ho nijak neuklidnilo. „Mohu ti nějak pomoci, pane? Víš, pane, já... chtěl jsem poprosit... Zítra budu pracovat třeba přes noc a pozítří taky i popozítří, ale směl bych se teď, pane, jen na chvilinku a dá rozum, že jen když dovolíš, kouknout na svatební průvod? Směl bych, pane?“ Zatajil dech a vyčkával. Mistr předkreslovač pomalu otočil hlavu a

podíval se na něho, jako by ho viděl prvně v životě. Potom se beze slova sehnul a zvedl ze země kotlík se svou proslulou kostní černí. Bylo jí až po okraj a na hladině se ještě stáčeli matní blyskotaví hádci popela. Udělal dva strnulé kroky ke stěně a s jakýmsi prapodivným soustředěním si ji změřil pohledem. Bohyně Maat na nástěnné malbě držela na jedné dlani Hora v podobě faraonově, na druhé pak královnu coby ztělesnění Tisícijmenné bohyně. Nebtemfeš se hlasitě nadechl. Jedním rozmachem pak chrstl barvu na stěnu a díval se, jak po ní stéká v černých jazycích a požírá ji jako Bažina mrtvých zbloudilou duši. Tephor vzal nohy na ramena a pádil po cestě neohlížeje se vpravo vlevo jako štvaný, snad ještě dřív, než přízračné rachocení kotlíku odhozeného na dlaždice doznělo. Nebtemfeš ještě chvíli stál bez hnutí, pak se otočil a s nevidoucím pohledem upřeným do písku pod nohama zamířil někam k Řece, daleko ode všeho a ode všech, daleko od paláce i Chrámu a daleko – od ní. Nepřál si už nic jiného než jen jít. Bez konce a bez cíle jít a jít. Dveře kvítím ověšené krčmy se otevřely tak zprudka, že do nich málem narazil. Dva kumpáni, co se z nich vyhrnuli do uličky, zešíroka podepírali jeden druhého kolem ramen. Pochechtávali se a s vratkými gesty cosi nesouvisle blábolili. Možná to mělo být jejich pojetí omluv, ale v opileckém řevu z útrob hospody se to tak jako tak ztratilo. Nebtemfeš na ně chvíli mlčky hleděl, pak se toporně obrátil a stejně beze slova vešel do krčmy. „Ten... ten už má koukám taky dost,“ zachechtal se jeden z ochmelků. „No a proč by ne?“ odporoval mu hádavě druhý. „Noc, v kerý král prvně vobcuje na loži s Velkou královnou má v tomhleto městě právo voslavit každej. Každej!“ zdůraznil pro případ, že by ho snad někdo nechtěl brát dost vážně. „Řádně voslavit,“ dodal ještě spíš pro sebe, zatímco potácivě doháněl kamaráda. Jak si krčmářka v tom návalu, řevu a oblacích dýmu Nebtemfeše vůbec stačila povšimnout, věděli snad jen bohové, rozhodně však před něho ochotně, a aniž se co ptala, postavila mísu s pečenými rybkami. „Chlebem si pán poslouží sám? Pivo?“ zeptala se chraptivě a zatřásla rukou, aby jí měděné kroužky, které už jí v téhle pozdní hodině při dnešní tržbě sahalý skoro k lokti, nepadaly. Nějak jí sem tenhle pozdní host nezapadal. Nebyla by mohla říct, čím to je, suknicí měl jako ostatní hrubou, z neběleného lnu, na krku jen zelené

a černé kameny, žádné zlato, a ruce i nohy podrápané, jako by se někde rval nebo prodíral houštinami. Zdálo se taky, že už je dost opilý – na to už měla za ta léta čich –, přesto se v něm zdálo být něco... něco vznešeného. Nebtemfeš zvedl oči od politého stolu. „Pivo ne. Víno,“ poručil ještě nejistým hlasem. „Jak pán poroučí,“ zašveholila hostinská unaveně a znovu ji napadlo, že by to přece jen mohl být opravdový pán. Vzápětí se ale za tu pošetilou myšlenku pokárala. Co takový by tady dělal? Všichni urození a bohatí jsou dneska v paláci, v krčmě U ušatého krokodýla zase kameníci, koželuzi, prodavači ryb a lehké holky – každý pěkně kam patří. První pohár vyprázdnil Nebtemfeš na jeden zátať, ještěže mu ta dobrá duše prozíravě nechala na stole celý džbán. Víno bylo nakyslé a bylo cítit hlínou, kterou vypálené láhve ucpávali ti, co se jim vosk zdál příliš drahý. Ani jedno z toho však nevadilo. Hlavní bylo, že zabíralo rychle, že se po něm brzy všechno začalo houpat a mizet v mlze. Právě v takové, do jaké se propadl celý dnešní den. V hlavě z něj mistru kreslíři zůstaly jen matné útržky – bolest svalů a únava z nekonečné chůze, temné klikatiny nejzapadlejších uliček, dusno a zpocená těla, na každém nároží drnkání strun a vášnivý rytmus vytepávaný patami do hlíny, pach spáleného masa a na roštích prskajících ryb, a tanec, zpěv a tanec do rána. Nejistou rukou si nalil naposled a vypotácel se na ulici. Ještě před tím zašátral v opasku a hodil na stůl první kroužek, který nahmatal. Před očima mu stejně všechno ujíždělo, nemělo cenu se dívat. „Pane! Pro božskou Tweret, spletl ses, pane!“ rozkřičela se za ním hostinská, ale on jenom mávl rukou, ani se neohlédl. Ještě celá roztřesená, stopila ten kus zlata do váčku pod šaty a doufala, že nikdo z ostatních hostů není tak střízliv, aby si toho povšiml. Teprve na ulici, páchnoucí zvratky a močí, si Nebtemfeš uvědomil, že nemá zdání, kde by mohl být. Do téhle části města jakživ nevkročil, ale v tuhle chvíli mu to bylo úplně jedno. Hustou tmou probleskovala jen matná nažloutlá záře laciných lampiček, dohořívajících ještě tu a tam za okny. V hospodu se dnes proměnilo snad každé zákoutí. Tady si nějaký podnikavec nahrubo sbil dva stoly a naléval rovnou pod širým nebem. Sbor nelibozvučných, pivem podbarvených hlasů se pokoušel o neslušnou vojenskou odrhovačku. „Ááá teď, tuhle sloku na zdraví fa- faraona,

kdysi na- našeho mi-lo-va-né-ho, nik- nikdy neporaženého ve-
velitele a je- jeho božské zbra- zbraně!“ zahulákal notně podnapilý
chlap v kožené suknici pěšáka. Šplhal se při tom vratce na lavici,
poloprázdným džbánem, jímž mával v ruce, udávaje takt. „S holkou
lehám na rohoži vždycky pěkně sám. Já sám!! A co já mám
nejlepšího, to já jí tam dám! Jó dám!!“ Najednou artikuloval až příliš
zřetelně a v refrénu se početný sbor přidával řevem a dupáním.
Nebtemfeš vyrazil jako rozzuřený býk. Vlastně si ani nestačil
uvědomit, co dělá. Vzpamatoval se, teprve když ho od hlavy k patě
zmáčela ledová sprcha z vědra, které někdo mezi zápasící vychrstl.
Vytřel si vodu z očí a nejistě se zvedl na nohy. Z nehybné bílé tváře
toho na zemi voda spláchla krev z rozbitého nosu a vyražených zubů,
ale černé modřiny po vražedném stisku z krku neumyla. Pod nohama
praskala spousta třísek a rozlámaných prken. Taky to možná byly
střepy. Nebtemfeš sevřel znečitlivělé pěsti a jako omámený odcházel.
Za ním zůstalo nezvyklé ticho, jediný opilecký výkřik utichl tak
náhle, jako by někomu ucpali ústa dlaní. Lépe nechat takového
šílence na pokoji... Už bylo k ránu, když se dopotácel do ulic, které
znal. Pomalu svítalo, ale město dneska nešlo vůbec spát. Z červeně a
žlutě pomalovaných dveří vyklouzla dívka. Mladá, nemohla vidět víc
než čtrnáct záplav, jen se zlatou šňůrkou v pase místo oděvu.
Vyholená hlava se tmavě leskla olejem a v uších se houpaly těžké
náušnice. „Pane?“ zastoupila královu kreslíři cestu s rukama půvabně
zdvíženými nad hlavou. „Chtěl bys dnes se mnou ležet, pane?“
usmála se ostře nalíčenými rty. „Dnešní noci jsem vydělala tolik, že
tě můžu potěšit i zadarmo, budeš-li mě chtít. Budeš?“ Svůdně
naklonila hlavu. Nebtemfeš se k ní přiblížil a těžkou ruku jí nechal
klesnout na rameno. Neposlouchal ji. A v hustém šeru skoro neviděl.
Měl by si na něco vzpomenout, na něco, co bylo strašné a krásné...
Na někoho. Měl by... ale těžkým příkrovem vypitého vína k němu
nedoléhalo vůbec nic. Jen třeskatá bolest v hlavě a tíha, drtivá,
strašná tíha na prsou. „Kdo jsi?“ vypravil ze sebe s obtížemi a marně
se snažil zaostřit zrak. „Já?“ zachechtala se mladičká děvka. „Přece
Meritamon! Dneska se celou noc jmenuju Meritamon. Tak už přece
pojď.“

* * *

Odněkud ze zahrad zněly ještě píšťaly a zpěv. Občas zavýsknutí udýchaného smíchu, ztlumené v chvatném objetí mezi stromy nebo ve stínu sloupů. Tichounké kočičí kroky bosých otroků probíhající tu a tam chodbami. Jinak byl palác jako po vymření. Meritamon se naznak protáhla na lůžku a na chvilinku zavřela oči. Byla unavená. Teprve před chvílí ji otrokyně svlékly ze vši té svatební nádhery, oleji a mlékem smyly z obličeje bílé, modré a antimonové líčení i nános zlatého prášku a vykoupaly ji ve vlažné lázni prosycené bylinkami. Trochu to pomohlo, jen v týle ji dál tupě pobolívalo únavou a nepříjemná bolest v zádech, způsobená nekonečnou nehybností v Chrámě a tíhou svatební koruny taky nepolevila docela. Rozhodně ale byla snesitelnější. Dveře se zkusmo pootevřely, a když se nic neozvalo, do ložnice vklouzla kněžka bohyně Matky Tweret se dvěma pomocnicemi. Šourala se v předklonu tak hlubokém, že ani neviděla na cestu, sepjaté ruce s kouřící miskou na řetízku krkolomně zdvižené vysoko nad hlavou. Meritamon pootevřela oči a jen nepatrně kývla. Patřilo se to, a krom toho, faraon si její služby jistě přál, jinak by tady nebyla. Jeho loži to zajistí plodnost a nově počatému potomku snadný příchod na svět. Co se toho prvního týkalo, Meritamon věděla, co je povinnost, a to druhé, kdyby už na to přišlo, by taky nebylo k zahoezení. Dřevnatá, kořenitá vůně stoupající z bylin doutnajících na misce byla docela příjemná a rytmus prastarých vzývání bohyně by byl Meritamon málem ukolébal ke spánku. Teprve dlouhá odmlka ji upozornila, že nejspíš už bude řada na ní. Posadila se a pronesla rituální odpověď. Pozdravila bohyni jejím znamením a symbolicky sklonila hlavu, aby přijala její požehnání. Kněžky pak okouřily všechny čtyři rohy královského svatebního lože, okna i veřeje, na prahu zanechaly bílou hlinkou nakreslený znak bohyně a skloněné až k zemi zase jedna po druhé neslyšně vycouvaly. Ráno se vrátí, aby královnu prohlédly – jak velí dávný zvyk –, a mohly tak potvrdit a zaznamenat, že nové manželství Vtěleného boha bylo naplněno. Královna zůstala sama s očima upřenými na dveře. Rychlý, rázný krok osobní palácové gardy, doprovázející faraona, zněl jako kdykoli předtím, to jen dneska jí popohnal srdce do trysku. Stejně jako měkké našlapování faraonových otroků a tiché, nezřetelné rozkazy. Zřejmě je propouštěl

přede dveřmi. Slyšela tlumený povel velitele stráže, otočku na místě a vzdalující se rázování sandálů. Pak cupitání spousty bosých chodidel. Posílá pryč i všechno služebnictvo? Zdvihla se na lokti a rukou zastínila kahánek, aby jí nesvítlo do očí. Haremhebovi se až zatajil dech. Bohyně oděná do světla... Bezděky pozvedl ruce, aby ji pozdravil, jako tomu bývalo dřív, ale v půli je zase nechal klesnout. Meritamon se usmála. „Správně, teď už to musí být obráceně,“ pronesla měkce, ale přesto se zdálo, jako by v se tom skrýval sotva postřehnutelný osten trpkosti a ironie. Rozhodl se to neslyšet. Přistoupil k ní a bez hnutí se na ni díval. Zdálo se, že se toho pohledu snad nikdy nenasytí. Byla nádherná. Z obřadního líčení zbyly jen teninké kobaltové linky kolem očí, táhnoucí se až ke spánkům, které jí otrokyně pečlivě nakreslily nejmenšími štětečky, drahými oleji natřené tělo narůžověle zářilo, štíhlé a pružné jako údy divoké gazely. Na pevná, oblá prsa s hroty poprášenými zlatem ani na vyholený stín klína se raději nepodíval, mohlo by ho to připravit o rozum. Uvědomil si, že zatíná pěsti a skřípe zuby, jako někdo, kdo musí sám se sebou bojovat. On ale nemusí, je bohem na zemi, nejvyšším mezi všemi, to jemu je podřízeno všechno živé i mrtvé, to jemu patří – ano patří! – všechna ta krása. Náleží mu. On, Syn Reův Haremheb je počínaje dnešním dnem jejím svrchovaným pánem a je zde, aby uplatnil své právo manžela. Přesto nechápal, proč se nemůže zbavit strašné jistoty, že k tomu nikdy nesebere odvahu. „To je v pořádku,“ prohodila tiše Meritamon, jako by mu četla myšlenky. Téměř nepostřehnutelný náznak pohrdání, neviditelné zaškubnutí drobných svalů v koutku těch hrdých úst, ho utvrdilo v tom, že ví... „Jsi má žena!“ zasípěl, jako by jí právě to nevtloukali do hlavy dnes už od rána. „Jistě,“ pokrčila provokativně rameny. „Proto si ještě nemusíš dělat násilí. Kněžky vědí, že nemohu být panna, nepoznají, že ses neodvážil, až mě ráno přijdou prohlédnout.“ Říkala to tichým, bezbarvým hlasem. Nemohl poznat, touží-li po něm a provokuje ho – anebo jím pohrdá a doufá, že se tak vyhne jeho objetí. A možná to nevěděla ani ona sama. Cítil, jak mu krev zběsile burácí žilami, bylo to jako válečné vozy, s lomozem se řítící vyprahlou krajinou. Najednou zmizelo všechno a zbyla jen její ústa, s příchutí pomerančů a vanilky, zářivý oblouk jejího těla a divoké, zadýchané, živočišné

vlhké plenění. Oheň, který mu plápolal ve slabinách, hořel stejně palčivě i v krku a za očima. Zbavoval Haremheba dechu i rozumu. Ve tváři brunátný, s žilami na krku k prasknutí naběhlými, drtil Meritamon v šíleném objetí, rval se do ní se surovou dobyvačností vojáka, znásilňujícího válečnou kořist ve vypleněném městě. Slyšel ji oddechovat a naříkat, ale neustal ani na okamžik a bušil do ní se zvířecí neurvalostí tak dlouho, dokud se rudé mračno, zastírající mu rozum, s řevem neroztrhlo v ohromujícím gejzíru palčivé blaženosti. Oslepený a ohlušený, zalitý potem a bez dechu se jí pak zhroutil do náruče. Opatrně se pohnula a pokusila se z jeho bezvládného objetí vysvobodit. Cítila, že se začíná třást a do očí se jí tlačí slzy. Nadechla se, aby je zahнала zpátky, ale na to, aby mohla dýchat zhluboka, ji Haremhebovo mocně oddechující tělo příliš tížilo. Špičkou jazyka se dotkla pohmožděných rtů. Neviděla ještě ani dvanáct záplav a její manžel a otec Achnaton byl dávno dospělý muž, když se mu prvně dávala v objetí, a přece téměř nikdy nepocítila bolest. Takovou bolest... Jen něhu, vášně a horoucí prolínání. A Nebtemfeš... Ne! Rázně vytrhla jednu ruku a otřela si oči. Tohle si přece zakázala. Rozhodně tedy dnes. S trochou námahy vyprostila i druhou paži a sevřela Haremhebovi spánky dlaněmi. Mírným násilím mu pozvedla hlavu a přinutila ho podívat se jí do očí. Mžikal a uhýbal pohledem, jako by se toho bál. „Polib mě,“ řekla mu tiše Meritamon. Pláč jí z očí klesl do hrdla, a pak ještě níž. Usadil se kdesi v hrudi jako sevřená studená hrudka ponížení. Zahнала ho tam a držela za železnou mříž. „Ne, takhle ne,“ šeptla po chvíli. Jemně mu rozevřela rty a držela si ho od sebe, dovolila mu jen vlahé, přilnavé laskání, drobné dobývání, žádný surový útok zubů a jazyka. „Líbí?“ Kupodivu se mu to líbilo. „Dál?“ usmála se v šeru Meritamon. Nechala prsty i dlaně klouzat po jeho těle, provázela je motýlí něhou úst a jeho ruce vedla, jako mistr znalý písma vede ruku neobratnému žáku. „Ne, ještě ne,“ rozkázala tiše, když pocítila, že se v něm znovu probouzí ničivá samčí síla. „Ted' chci, abys byl něžný. Naučím tě to. Chceš?“

* * *

Byla noc, za jakých nedokázal zůstat pod střechem. Nad Řekou, jejíž hluboký dunivý dech tušil ve tmě, visela loďka měsíčního boha

Chonsu jako talíř z leštěného stříbra. Město tam někde v dálce poblikávalo desítkami pochodní a svítilen, ale sem, k Domu smrti jejich záře nedosahovala. Pán Amenkare si přitáhl vlněný plášť úžeji k ramenům, setmělo se už dávno a od řeky pofukoval ostrý vítr. Udělal to však téměř bezděčně, na to, aby cítil chlad, byl příliš zamyšlen. V Innu býval pravou rukou svého mistra, nezbývalo však mnoho nadějí, že by kdy mohl postoupit na jeho místo, stát se Uchovávajícím, vrchním balzamovačem Domu smrti. Přišlo to jako zázrak, o nějž se denně modlil k svému pánu Anupovi. *Sa Re* Haremheb navštěvoval svá města jedno po druhém, jak se na nového vládce sluší, ale jen v Innu se dal provést i Domem smrti. Královské město Veset potřebovalo nového balzamovače... Poslali pro něho tenkrát v takovém spěchu, že si ani nestačil navléknout své nejlepší šperky. Jako by na tom záleželo? Jako by po tom setkání záleželo vůbec na něčem! Zářivý zjev Syna Reova proklál Amenkareovo srdce jako vši silou vržené kopí, a stejně tak ho zanechal bez dechu a v bolestech. Noc, která přišla potom, jako by nikdy neměla dospět k ránu. Zmítal se jako v horečkách, před očima zas a znovu tu přenádhernou božskou tvář. To z jeho vůle se přestěhoval do Vesetu... Zamyšleně kráčel prašnou pěšinou k Řece. Z nedalekých chatrčí otroků byl slyšet tlumený hovor a prozpěvování, až sem se táhl vsudypřítomný pach natronu, věčné vlhkosti a vylouhovaných mrtvých těl. Občas měl pocit, že toho proti němu moc nezmohou ani nejvšelejší lázně a nejdražší parfémy. Buď se dech smrti usídlil jen v jeho chřípí, a nebo už vskutku prostoupil každý pór jeho těla. Nevěděl. Ať to však bylo tak nebo tak, byla to oběť, již byl povinen Anupovi. Přinášel mu ji tedy rád. Zadní brankou vyklouzl ven a zády se opřel o drsný kámen zdi. Tady bylo ticho a klid. Vlastně se jí nikdy nezeptal, proč ho – teď, když opustila Dům smrti – tak málo navštěvuje v jeho domě, v pokojích, kde se mohli pohodlně usadit do polštářů a poslouchat, jak hrají zvlášť k tomu vycvičení otroci. (Takové pán Amenkare kupoval, kdykoli se k tomu naskytla příležitost, hudba byla jednou z jeho největších radostí.) Proč se s ním nejraději schází tady, v pustině, kam doléhá jen hukot Řeky, rušený občas divokým zavřením lovících krokodýlů nebo vytím psů ze vzdálené kamenické vesnice? Neptal se jí ale spíš proto, že

odpověď už znal. Nebyl by ji mohl zformulovat do slov, přesto ji cítil celou duší. Tady, pod nekonečnou pustotou hvězd, promlouvali bohové. Dnes tu byl příliš brzy. Chonsuova loďka urazí po nebeské řece ještě pěkný kus, než ze tmy uslyší lehký, rychlý krok své přítelkyně Akiasare. Místo něho slyšel zatím jen táhlé, sykové narážení vln. Klidné a uspávající. Ale teď...! Ticho prořízlo hlasité zašplouchnutí. A znovu. Pleskot vody o dno vytahované loďky, bahnité mlasknutí, jako by čísi noha uvízla v měkkém dně u břehu, šustot rákosí lehajícího pod přídí. A tichý hlas. Šepot. A stejně tichá odpověď. Amenkare pomalinku couvl do stínu branky, v těle napjatý každý sval, oči upřené do tmy. Ozvěnu vlastního srdce cítil až ve spáncích. Sem, do míst, kde se v bahně a v rákosí houfují krokodýli, se po setmění mohou odvážit jen šílenci – nebo zaklínači Krokodýlího boha, a být nechtěným svědkem jejich obřadů bylo to poslední, co si pán Amenkare přál. Přesto však nedokázal odejít. „Najdeš tam ve Městě mrtvých to místo?“ zaznělo náhle ze tmy tak zřetelně, že sebou bezděky trhl. Rozuměl každému slovu, přesto se zdálo, jako by je vyslovil cizinec. Ne, nebylo to v přízvuku ani v čemkoli podobném, bylo to v zabarvení hlasu, drsném a syrovém, jaký by vyšel snad z hrdla lva, kdyby promluvil lidskou řečí. „Pamatuješ si všechno, co jsem ti řekl?“

„Určitě, buď klidný,“ přišla vzápětí tichá odpověď. „Jenom...“ Amenkare zatajil dech a musel si přitisknout pěst na srdce, aby tak neběželo. Znal jej. Poznal ten hlas. „*Raghaar!* Tiše!“ zachrčel do toho znenadání ten s řečí šelmy. „Tam. Někdo tady je!“ Zvěřil ho ve stejném okamžiku, kdy lidskou přítomnost neomylně zachytila i jeho mysl. Měl ho ucítit už dávno, dřív než vytáhl loďku na písčinu, dřív než s tichým šplouchnutím přistál v rákosí. Zdvihl se v něm odporový pocit pohrdání sebou samým. Jako by se začínal podobat člověku, tupému, věčně přecpanému stvoření. To ona! Kdykoli byl s ní, ztrácel ostražitost, jakkoli tomu mělo být naopak. Díval se na ni a byl hluchý. „Akiasare! To jsem já!“ Amenkare se jí ohromeně vrhl vstříc, její výkřik se mu však vřízl do uší jako nůž. „Ne! Ami, ne!! *Dak'kheel!*“ Temnota zrodila šelmu. Nelítostnou a děsivou. Tělo napjaté ve skoku rozčeřilo vzduch, rákosí syklo, jak se otřelo o hladké sinalé boky. Smrt, blesko hlavou mistru balzamovači, ale to

už jím živoucí přízrak noci děsivou silou mrštil o zem. Smrt tesáky a drápy Požírače krve, pomyslel si s hrůzou, když s vyraženým dechem dopadl naznak na cestu. „Ne! Ne!! To je Amenkare!!“ křičela Akia ze všech sil a jeho vytrácejícím se vědomím kmitla jiskřička radosti, že někdo bude, tak jak se to patří, sedmkrát vyvolávat jeho jméno, zatímco on se bude odebírat k bohům. K jeho nezměrnému úžasu však Požírač nečekaně uvolnil svůj vražedný stisk. Pustil ho a vstal. Díval se při tom na Akiasare, jako by od ní čekal vysvětlení. „Co tady dělá?“ zavrčel. Pokrčila rameny, jako by se zas nic tak zvláštního nestalo. „Jak to mám vědět? Říkala jsem ti, že se tady později máme sejít. Netušila jsem, že tu bude už teď. Mohl jsi ho zabít!“ vyjela nečekaně. Nezdálo se, že by ta možnost Dakha nějak zvlášť děsila, v jeho nehybných šedavých očích se rozhodně nezračilo vůbec nic. „Všechno slyšel,“ hodil hlavou směrem k Ctihodnému balzamovači, který se zatím se značnými potížemi zvedl ze země. Ztěžka se opřel o zeď. V těle ho bolela každá kost, záda měl sedřená od písku, na ramenou ho pálily hluboké šrámy a v hlavě zběsile vířila stáda splašených myšlenek. Přes všechnu hrůzu ale pochopil, že smrt mu – alepoň co se nejbližších okamžiků týče – nehrozí. Zvědavost se v něm svářila s děsem, avšak divoce krásná tvář nočního lovce neúprosně přitahovala jeho zrak. Nehybné oči s úzkými štěrbinami zorniček jej hypnotizovaly jako oči hada. Najednou nesmyslně zatoužil dotknout se ho. Stačilo mu, co viděl... Jediná kůstka pod napjatou kůží nebyla utvářena jako u člověka, a přesto to nemělo zhola nic společného se znetvořením. Nic odporného, jen chladná nelidská краса. Skoro je hmatal, ty jemné odlišnosti – šikmé prohlubně skrání, vysazení lícní kosti a ostrý úhel dravčí čelisti. Cítil je pod prsty, pod citlivými konečky prstů, které každou kost lidského těla znaly zpaměti. Náhle věděl – tak jistě jako ještě nic jiného v tomto světě –, že i kdyby mu bohové dopřáli spatřit ještě tisíce záplav, vzpomínka na to, co viděl, nesejde už z jeho mysli ani v jednom jediném okamžiku. Cítil, že se v něm něco změnilo, přetavilo, vrostlo do něho. Něco už nikdy nebude jako dřív. Hluboko v mozku, v kostech, v samé dřeni své bytosti to cítil vypáleno jako cejch. Bylo to v něm. Už navždycky. „Řeknu mu to,“ rozhodla znenadání Akiasare. „Prostě mu to všechno řeknu. Odpusť,“ obrátila

se k Amenkareovi, „měla jsem ti to říct už dávno. Musím... dnes v noci přeplout do Města mrtvých. Tam se mám s někým sejít a udělat jistou věc, vysvětlila bych ti to, ale je to složité, sama se v tom ještě dost dobře nevyznám. Jen...“

„Ty mu věříš?“ přerušil ji chladně Dakh. Akiasare překvapeně vzhlédl. „Tak, že mu svěříš svůj život?“ pokračoval, jako by její pohled neviděl. „Kdykoli může komukoli vyprávět, co tady teď viděl. Stačilo by, aby mu uvěřili. Opravdu chceš celý život spoléhat na jeho mlčenlivost? Ano? Vzpamatuj se. Je to – člověk!“

„Ale to já taky,“ řekla Akiasare nezvykle tiše. „To já taky, Dakhu. Ty znáš chuť naší krve, ale jak chutná duše, vědět nemůžeš. Je to můj přítel.“ Amenkare zvedl hlavu. „Zůstanu s ní. Půjdu já, jestli ty nemůžeš,“ prohlásil s nečekanou rozhodností. Neměl tušení, proč řekl právě tohle. Proč si byl najednou jist, že tam, kam Akia míří, musí bez něho. Strnulý šedavý pohled Vampýra po sobě cítil klouzat jako hustý ledový proud. Otřásl se, ale vydržel. Dakhovy oči sjely až dolů, ale vzápětí se mu tvrdě zabodly do tváře. „Ona ti věří,“ řekl jen. Dunivá ozvěna těch slov se zdála vibrovat ve vzduchu ještě dlouho po tom, co bez loučení zmizel v temnotě. „Ne, neptej se mě na něho,“ vyrazila Akia spěšně, sotva osaměli. „Sama nevím. Je ve mně a já v něm. Muselo to být. Přišlo to. Jako záplava, ta se taky neptá a taky někdy... nese smrt. Je to něco v nás, něco... od počátku světů. Rozumíš?“ Báł se i dýchat, ale rozuměl. Zdivočelé srdce bušilo to poselství všemi žilami. „Co... je to, co máš udělat, tam na Západním břehu?“ zeptal se, když si byl jist, že už ovládne hlas. „Volat mrtvé,“ odpověděla Akia prostě, „ale ne tak, jak se to dělává. Dnes musíme vkročit až na práh jejich říše. Někdo tam nařiká a pláče a je tak daleko, že jeho hlas k nám skoro nedoléhá. Ne, daleko vlastně ne, je to, jako by tady byl a zároveň – nebyl nikde. Musím tam za ním. Najít ho.“

„Ale to přece...,“ namítl zděšeně Amenkare. „Bude tam taky Mirathea,“ přerušila ho Akia, jako by to rušilo všechny námitky. „Nemusíš se mnou, jestli se ti to nelíbí,“ dodala ještě se svou příslovečnou upřímností. „Stejně jsem s tebou nepočítala.“ Místo odpovědi se otočil zády a vykročil před ní k Řece. „Počkej!“ Ustrnul v půli kroku přimrazen spíš nehlasným šplouchnutím ve tmě před

sebou, tichým rozhrnutím vody než jejím zděšeným výkřikem. Krokodýli! Ve svém nesmyslném vzdoru by na ně byl málem zapomněl. Akiasare ho předběhla a jen zlehka se dotkla jeho ramene. „Pojď pomalu, úplně pomalu za mnou,“ řekla tiše. „Dívej se pod nohy. Nerozhlížej se a mlč.“ Šlapal do stop, které ve vlhkém písku zanechávaly její bosé nohy, s pohledem upřeným do země. Údery vlastního srdce slyšel jako rány kovářovy palice. *Zpátky, zpátky přemožený draku. Vnoř se do hlubin Pravodstva, na místo, kteréž ti určil tvůj Otec* – slova posvátného zařikání proti krokodýlům jako by mu běžela hlavou sama od sebe, překotně mu zněla v mysli, přestože se jeho rty ani nepokoušely je vyslovit. *Nepřibližuj se ke mně, draku, ať zuby tvé nezraní mé údy. Mé tělo jest tělem Reovým, ty více nemáš ke mně moci...* Neodvažoval se podívat vpravo ani vlevo a voda už mu omývala kotníky. Cítil je. Všude kolem sebe. Těžká, pancíři pobitá těla, smrtící čelisti. Vzduch zhoustl jako voda a zachvíval se jejich rudou chtivostí. Byli tak blízko! Akiasare se shýbla a obrovité zvíře, které jim jako stoletá kláda mechem obrostlého cedru leželo v cestě, zlehýnka, skoro něžně odstrčila. Vběhla po kolena do proudu a oběma rukama zatlačila starého samce do vln. Odrazil se a se šplouchnutím zajel pod hladinu. Hřbetní pláty se jí otřely o bok a dlouhý pilovitý ocas mokře proklouzl dlaněmi. Amenkare zavřel oči a vši silou se opřel do loďky. Zhoupala se, poskočila a zakolébala se na vodě. „Umíš to s vesly?“ otázala se bezelstně Akia. „Ne, ale viděl jsem veslovat otroky,“ odsekl Amenkare, zatímco ze všech sil bojoval, aby je příliš neunášel proud. Řeka byla právě tak temná jako obloha a stejně temná byla i poušť Západního břehu. Jako by je noc navěky uzavřela v kymácející se, hučící černé tmě. Skoro by se zdálo, že v tom nekonečném běhu vln stojí na místě, kdyby v dálce nezabliklo slabé světélko. A ve svahu za ním druhé, třetí... Mihotavé a vlající. Polétavé. Mihlo se a zmizelo. Město mrtvých vítalo noční hosty.

Kolem byla jen tma a ticho. Šustivé přesýpání nesčetných zrníček písku. Ticho a tma. Amenkare zapálil lampičku, kterou se Akia celou cestu snažila nevylít ani nenamočit. Knot zapraskal a rozhořel se slabým, kolísavým plamenem, ale na to, aby uviděli na cestu, to stačilo. „Kam vlastně jdeme?“ zeptal se Amenkare a mimoděk při

tom ztlumil hlas. Akiasare pokrčila rameny a mávla rukou kamsi před sebe do tmy. Z toho moc moudrý nebyl, ale stejně mu nic jiného nezbývalo. Sundal sandály, v písku byly spíš na obtíž, a vzal Akiasare za ruku. Usmála se a srovnala s ním krok. Když po chvíli narazili na cestu, širokou uježděnou cestu z velkého pohřebního přístaviště, zastavila se. „Počkej.“ Postavila se zády k Řece a přemýšlela. „Teď tudy,“ ukázala šikmo doprava. Dlouho kráčeli mlčky a vždycky po chvílce rozmyšlení ještě několikrát změnili směr. Amenkare si zrovna pomyslel, že teď už by cestu zpátky hledal jen stěží, když z mělké prohlubně před nimi zazářilo světlo. Docela dobře by to mohla být nedávno naplněná lampa, zažehnutá na některém z obětních oltářů na počest někoho nedávno zemřelého, kdyby u ní v písku neseděla na zkřížených nohou nehybná postava. Akiasare se zasmála a rozběhla se k ní. „Pán Amenkare?“ pronesla Osvícená Mirathea místo pozdravu, když je uviděla. Vyslovila to s pečlivě odměřenou dávkou lehce urážlivého podivení. Její dobronozová ožehnutá tvář při tom však zůstala lhostejná a bez pohybu. „Nevěděla jsem, že půjde se mnou,“ odpověděla Akiasare dřív, než stačil cokoli říci on. „Ostatně neříkalas nic o tom, že by u toho nikdo nesměl být. Nebo ti to snad vadí?“

„Proč by mělo?“ pokrčila rameny Mirathea. „Nejsem vesnická vědma, abych musela předstírat tajnosti a schovávat pochybné kejkle pod začerněnou plachtu. Když se tu nebude bát...“

„Já jsem ten poslední, kdo by se měl bát mrtvých!“ vyletěl se špatně potlačovanou zlostí královský balzamovač. Měl právě tak dost toho, jak se o něm dnes všichni baví, jako by byl obecní blázen nebo dítě. Nebo jako kdyby tam vůbec nebyl. „Když myslíš,“ pronesla zase s tou svou protahovanou netečností Osvícená a přestala ho brát na vědomí. „Tohle ale přece není... *to* místo, že ne?“ ujistila se zkusmo Akia. Mirathea jen zavrtěla hlavou. „Ty,“ zkusila to Akiasare podruhé, „myslím... ty už taky víš, kdo nás volá, že? Chtěla jsem říct, myslíš si to, co já? To proto jsme tady, kde je pohřbený?“ Mirathea uvážlivě kývla. „Ano. Viděla jsem ho. Byl to jen záblesk, ale zachytila jsem jeho tvář. Je to on.“ Akia na okamžik zavřela oči, jako by nesmyslně zadoufala, že něco se ještě změní. Osvícená však mlčela. „Já vím,“ vydechla Akiasare do ticha. „Tolik

jsem se bála, že to bude... on. Napadlo mě to, už když jsem přemýšlela, jak může volat Haremheba. Teď když je živoucím Horem, smrtelník by se do jeho mysli neodvážil. On ano. Něco hrozného se mu stalo. Něco... Nevím, jak se to mohlo stát... byl přece král a bůh, i když nestihl dosáhnout Zasvěcení..."

„Kdo? Kdo je ten zbloudilý mrtvý?“ vyrazil zděšeně Amenkare, zapomínaje na to, že v očích Osvícené Mirathei je tady přinejlepším trpěný. Teď však jako by na to i ona zapomněla. „*Nebcheprure Usire Tutanchamon*,“ odpověděla tiše a měkce, s pomalou obřadností, jako by byla dveřníkem ohlašujícím vcházejícího faraona. Po zádech mu přeběhl mráz. „Musíme ho najít,“ pokračovala stále stejně tiše. „Ať je to jak chce, jsme jediní, kdo o tom ví a kdo to může udělat.“

„Ne!“ vpadla do toho Akiasare. „Je tady ještě někdo jiný. Hledá ho jako my. Jen nevím proč a mám pocit, že ho neznám. Ne, neznám ho, ale jako bych ho měla znát. Nevím... Je to zvláštní.“ Mirathea se po ní zkoumavě podívala. „Taky jsem ho viděla,“ připustila vzápětí. „Je daleko.“

„Daleko?“ zamyslela se Akiasare. „Myslíš že není v Obojí zemi?“

„To je, aspoň svým způsobem,“ odpověděla záhadně Mirathea, „ale i přesto je daleko. Moc daleko.“ Dívala se při těch slovech právě tak jako Dakh ve chvílích, kdy nemělo smysl se ho cokoli dotazovat. „Myslím, že musíme jít tudy,“ prohlásila znenadání a namířila rukou do tmy. Teprve teď si Amenkare povšiml, že do dolíku, v němž seděli, nevedou krom jeho a Akiiných žádné stopy. Žádná jiná šňůrka stop nesbíhala po svahu dolů, pár jich bylo jen kolem lampičky, jako by ho výsměšně přesvědčovaly o tom, že přesýpání písku nemůže být tak rychlé, aby je zahladilo docela. Řekl si ale, že dnes už raději o ničem uvažovat nebude. „Tady se tahle boční cesta stáčí vzhůru. Odtud padesát kroků. Tam si pamatuju ten kámen,“ řekla Mirathea. Nalézt ve Městě mrtvých něčí hrob nebylo vůbec lehké. Vlastně to bylo spíš nemožné. Tak dokonale a pečlivě maskovali služebníci pohřebišť zapečetěné a zazděné vchody do skalních hrobů a zasypávali je nekonečnými koši písku. Širokými smyky, hrnouchy před sebou písečné vlny, přetvářeli stále se proměňující tvář nekropole tak, že by o pár dní později nenašli skrytá místa ani oni sami. Hroby králů však – což bylo nabíledni – nebylo

možno svěřit služebníkům mrtvých, jakkoli byli spolehliví a mlčeli. Královské hrobky zasypávali otroci. Po vykonané práci nebyli však sprovedeni ze světa ranou do týla, jak bylo odedávna zvykem je zabíjet, nýbrž se jim dostalo sladkého nápoje s prudkým jodem. Tak prudkým, že téměř nezpůsobil bolest a účinkoval během okamžiku. Akiasare si vzpomněla, co se k ní tenkrát doneslo o mladičkém dohlížeči nad faraonovou skříňkou s lícidly. Prosil prý, aby mohl být mezi těmi, na které padl los, přestože palácových otroků se to netýkalo. Tolik toužil připojit se co nejdřív ke svému milovanému pánu v Západní zemi. Nakonec mu to dovolili. Poslali ho ke hrobu s ostatními. Už by si stěžila vzpomněla na jeho jméno. Dosáhl svého, ale jak se zdá, nevyšlo mu to. Kdo ví, kde je mu teď konec? „Poslední kněží z pohřebního průvodu stáli tenkrát tady,“ ukázala Akiasare přímo před sebe. „U tohohle obětního oltáře, to si pamatuju. Ten průvod se táhl asi sem.“ To už počítala kroky mezi písečnými přesypy. „Tady někde to musí být.“

* * *

„Tady někde to musí být!“ Listiny na stole nadskočily, jak do nich z výšky uhodila rozevřená dlaň. „Tady!“ Zakreslené se to místo zdálo směšně malé, tak malé, že pod rukou s roztaženými prsty zmizelo beze zbytku. „Neřekl bych,“ ozval se do ticha, co se najednou rozhostilo, hubený muž v plandavém bílém oděvu. Tvář měl osmahlou do barvy vypálené hlíny s černými stíny nejméně třídního strniště. Se založenýma rukama postával opřený o zeď. „Vím, že mi nepřísluší... ale kdybych směl říct, co si opravdu myslím, tak... ne, tady žádná hrobka být nemůže. Prostě to tady není,“ rozhodil bezmocně rukama. „Musí,“ vyrazil přiškrceně ten druhý. „Musí to tady být!“ Nespouštěl při tom oči z hromady map, plánek a nákresů před sebou, nepřestával upřeně zírat na to jediné místo, ohraničené divoce načáraným trojúhelníkem. Jako by se bál, že se mu najednou rozplyne a zmizí. Bezmyšlenkovitě odhodil hustou kšticí, která se mu nahrnula do čela. „Budeme pokračovat,“ pronesl najednou docela mírně. „Od zítřka začneme tady,“ zabodl prst do levého dolního rohu, „a budeme postupovat nahoru.“

„Jistě,“ odpověděl stejně bezvýrazně opálený muž. Pokud si i nadále myslel něco jiného, už si to moudře nechával pro sebe.

Například peníze. Na jak dlouho si tenhle umíněný blázen myslí, že mu to málo, co zbývá, ještě vydrží. Ne že by on, Ali Fajjíd, měl něco proti hledání zakopaných pokladů, ať už patřily mrtvým nebo živým, ale v žádném případě na to nemínil doplácet. Krom toho, bude-li faraonova hrobka – i kdyby ji nakrásně objevili – vykradená, bude jeho ubožácká mzda nakonec tím jediným, co na tom vydělá.

* * *

„Tady,“ pronesla najednou tiše Mirathea a sklonila se, aby přiblížila dlaň k zemi. Zvolna jí přejížděla sotva stopu nad pískem, tam a zpět, v pomalých vlnovkách a kruzích. Přes rameno se ohlédla na Akiasare. Ta jenom vážně kývla, klesla na kolena a dotkla se čelem země, jako by zdravila živého faraona. Ve tváři byla křídově bílá a podmalované oči měla vlhké prudkým pohnutím. Amenkare necítil nic, ale pro jistotu ji napodobil a vzdal mrtvému králi úctu stejným způsobem. Mirathea vyšplhala na nejbližší přesyp a na jeho vrchol umístila lampu, kterou pečlivě dolila z lahvičky u pasu. Knot povytáhla tak, že světlo sice ozařovalo malý kroužek země, zato vysoký pronikavě žlutý plamen musel být vidět zdaleka. „Začneme?“ zeptala se hned nato Akiasare. Nezdálo se však, že by ji poháněla nedočkavost. Spíš to vypadalo, jako by to všechno chtěla mít co nejrychleji za sebou. Mirathea zavrtěla hlavou. „Ne, ještě ne,“ odpověděla nečekaně. „Nejsme tady všichni.“ Akiasare udiveně vzhledla. Nikdo jí neřekl, že by jich mělo být ještě víc. Krom toho jí nenapadal nikdo, koho by mohly potřebovat. Tázavě se podívala po Mirathei, ale té se zjevně do žádného vysvětlování nechtělo. Mlčky se opírala o zpola zavátou zídku, jaké se ve Městě mrtvých stavěly podél cest, aby je věčně se pohybující písek nezasypal docela, a upřeně zírala do tmy. Dívala se směrem k velkému přístavu. Čeká snad, že ten tajemný čtvrtý připluje s celou slávou, aby se hned u bran Pohřebiště nechal zastavit hlídkujícími strážci mrtvých a vysvětloval jim, co tady uprostřed noci pohledává? Už by byla svůj dotaz skoro vyslovila, když vtom se v dálce, tam dole u vody, objevil dlouhý klikatý had světel. Jejich odrazy ještě tančily po hladině, ale ta první už se dala na pochod. Mířila rovnou k nim, o tom nemohlo být pochyb. Byly jich dobré čtyři tucty. Světla chvílemi mizela za písečnými přesypy a zase se objevovala, teď se však zdálo, že se po

cestě rozdělila. Rozhodně jich bylo mnohem méně. Jedno uprostřed a po každé straně čtyři. Zastavila se. Okamžik stála na místě a pak se od nich oddělilo jedno jediné. Už bylo tak blízko, že k nim dolehly kroky. Skřípot zrníček pod podrážkami sandálů, tlumené zaklení, když vodopád kamínků prozradil, že přichozímu zajela noha do hlubokého písku. „Nechť žiješ věčně, Božský, a tvé tělo ať se uchová navěky,“ pronesla svým hlubokým zastřeným hlasem Mirathea a klesla k zemi, aby pozdravila svého krále. „Haremheb?“ vyrazila nezdvořile Akiasare, dřív než se zmohla na patřičné pozdravení. „Je na tom snad něco divného?“ neodpustil si faraon. „Naučili mě už dost, abych se toho odvážil s vámi. Krom toho, je to má povinnost. Jsem král.“ Akiasare nezbylo než usoudit, že má pravdu a že ji to mělo napadnout. Ostatně, byl to on, kdo první zachytil to volání. Ten pláč... „Být faraonem má ovšem krom povinností taky své výhody,“ pokračoval Haremheb jakoby nic. „Třeba to, že se sem nemusím plížit tajně a strážným tam dole můžu oznámit, co mě napadne. Třeba že tady hodlám obětovat a strávit noc v rozjímání na hrobech dávných králů. To je přece úplně přirozené. Ale no tak, přestaň s tím! A ty ostatně taky. Nejsme u dvora a vůbec!“ vyjel znenadání a rezolutně oběma kněžkám naznačil, aby konečně vstaly. Teprve pak si všiml, že nejsou sami. „Pán Amenkare?“ zeptal se se zájmem, když v šeru jen spoře rozptylovaném lampičkami poznal vrchního balzamovače Domu smrti. „Pokud vím, říkála jsi...“ obrátil se k Mirathei, ale ta rychle odpověděla: „Vím, co jsem říkala, jenom tři, jen tři projdou Branou. Pán Amenkare je tady jen jako tělesný strážce,“ nepatrně se ušklíbla, „zřejmě se mu zdálo, že to tu pro Akiasare není dost bezpečné. Je to její přítel,“ vysvětlila s důrazem. Pokrčila přitom rameny, jako by to bylo něco, co nechápe, nicméně se smíruje s tím, že ostatním to přijde přirozené. „Přítel?“ vykřikl Haremheb ohromeně. „To jsem nevěděl. Nemohlas mi aspoň něco naznačit? Já bych přece byl ten poslední, kdo by o tom někde něco... Vždyť mě znáš!“

„Ale ne!“ vyrazila Akia beze vší obřadnosti. „To vůbec ne, co si to pro všechny bohy myslíš? Nikdy jsi neslyšel, že nějakí lidi jsou prostě přátelé?“ Ten, o kom hovořili, však jejich rozmluvu sotva vnímal. Slova se stala prázdnými zvuky, slyšel je, ale nedoléhalo k

němu, co znamenají. V těle ustrnulém na kámen běsnilo a burácelo jen jeho srdce. Jen to v něm ještě žilo. Pán Amenkare nedoufal, že mu bohové ještě někdy dopřejí uvidět faraona tak zblízka. Pravda, do královské rady a ke slyšením býval zván, avšak jeho úřadu nepříslušelo takové místo, aby směl Trůnu stát blíž než na padesát kroků. Teď mohl sotva co jiného než jen se dívat – a umírat tou krásou. Přišel sem beze všech odznaků majestátu, v jednoduché překládané roušce, s řemínkovými sandály ke kolenům a bez klenotů, jen se stříbrným *anchem* a královským *chepru*, modrým skarabeem, na krku. Nebyl dnes ani příliš nalíčen, oči mu rámovaly jen černé linky, vybíhající daleko ke spánkům. Amenkare si náhle s děsivou jistotou uvědomil, že pro jediný pohled těch očí, pro nepatrné přání vyslovené těmi božskými rty, by byl s radostí ochoten zemřít. Nevěděl, jak přiměl své zkamenělé tělo k pohybu. Klesl do písku, a zatímco s námahou odříkával pozdravnou formuli, jeho vyprahlé rty se dotýkaly země a v divoké, do sebe uzamčené extázi líbaly každé zrníčko písku, jež poznamenal faraonův krok. Zdálo se však, že faraon si ničeho zvláštního nepovšiml. Rozhodně mu nevěnoval nijak přehnanou pozornost. Kývl, že hold milostivě přijímá, a už se znova obracel k Mirathei. „Můžeme začít?“

„Pokud jsi připraven...“ Se vzprímenými zády usedli na písek, tak, aby síla božského Draka, spícího zatím v doupěti, bez překážek vystřelila kanálem páteře ke hvězdám a otevřela pro ně první z Bran. Trojí dech splynul v jediný, dlouhé hluboké nádechy jako by vycházely z říše Geba, boha země, výdechy zase stoupaly do výše, kde vládne lehkonožý Šov. Zem se rozhoupala a splynula s nebesy. Jednou svou částí zůstávala Akiasare na zemi, svou mysl vnímala však jako trojitou a jednu zároveň. Blesklo jí hlavou, zda to tak cítí i druzí dva a zda jsou spokojeni, že se všechno tak daří, ale to už se její éterické tělo vyrvalo z pout hmoty jako z luku vystřelený šíp, a vzápětí ji málem zabil ohlušující hřmot Brány. Byli tam. Svět plynoucího Ducha byl tichý a nekonečný. Lehký a věčně v pohybu. Bez ustání... Lákal k spočinutí, k rozplývání, k nebytí. Dál... Musíme ještě dál, ozval se jí v mysli zřetelný Mirathein hlas. Ano, dál. Tutanchamon... Anchi. Soustředili se na něho. Anchi! Tři zkoncentrované mysli křižovaly nekonečnou tmou jako zpívající

paprsky modrého světla. Bez naděje se vracely, klouzaly zpět zahlušené věčnou prázdnotou. Bez odpovědi, bez hlasu, jenž by jim vyšel vstříc. Přesto tam byl. Tam, ve věčnosti bez počátku i konce, v prázdnotě, v níž tma požívá sama sebe, o to strašlivější, že k ní nedoléhá ani ozvěna myšlenky na světlo. Byl tam. Cítili to. Uvězněn v nicotě. V dálce tak děsivé, že se na ni nedalo ani pomyslet, tam, kde tma rvala oči z důlků jako nejoslnivější světlo, tam, kde prázdnota lehčí než dech větru drtila údy tíhou celé země. V té nekonečné dálce, která byla současně blízko, tak blízko... Blízko?! Vlastní bezhlesý řev jí zabolet v hrdle a do uší se jí zarylo zděšení ostatních. Tady! Ach bohové, bylo to tady! Měli ho na dosah. Pár loktů pod nimi, pod jejich v transu strnulými těly rozprostírala svá nekonečná křídla černá prázdnota. Spoutané, uvězněné *ka* ztraceného krále přebývalo v nicotě, slepé, hluché a kvílící, připoutané ve věčné tmě hrobky k vlastní zavinuté mumii...

II.

Nalezení

Spálí plameny duši upoutanou, všude se valí jedovatý dým, hoří i slova příštích proroků, přes oči závoj nebo stín. Bůhvíproč stojíme v zástupu otroků, tenhle dým vichry neodvanou... Všude tma. Lásko, nevidím!

„Nikdo ať nás neruší. Rozuměls dobře? Nikdo!“ Faraonův hlas zněl ostře a nesmlouvavě. Nefeš, vrchní eunuch faraonových pokojů, se beze slova klaněl tak hluboko, jak jen mu to tučný břich dovoľoval. V zádech ho ale mrazilo strachy a měkká tvář mu pobledla jen při té představě. Že se stejně jako včera k uzavřeným dveřím svého manžela dá donést paní Mutnezmet a bude si přát vstoupit. Dá rozum, že rozkaz Vtěleného boha má přednost před přáním kohokoli jiného na celém světě, byť by to byla sama Dvojctihodná menší paní, a že je nutno ho vyplnit, i kdyby mělo jít o život, ale v tomhle případě se Nefeš jaksi nemohl zbavit dojmu, že o život skutečně běží. Důtky v ruku paní Mutnezmet kousaly žhavě a bez rozmyslu. Jenže – což by si prach pod nohama Božského krále mohl stěžovat? Na Dvojctihodnou menší paní? Uklonil se tedy ještě jednou a vyslal úpěnlivou modlitbu ke všem bohům, aby dnes nepřišla. „Tak. Jsme sami a nikdo nás nebude vyrušovat,“ pochlálil si Haremheb a složil se do podušek proti Mirathei. Už mnohokrát se jí chtěl zeptat na ten její zelený kámen, ale teď by se to nejspíš nehodilo... Zdálo se, že ho má vsazený přímo v hladké bronzové kůži čela, dva prsty nad úzkým, vysoko vybíhajícím kořenem nosu. Blyskotal smaragdovými odlesky, jako by v jeho průhledném nitru hořel živoucí plamínek. Napomáhá to prý vnitřnímu vidění, vysvětlila mu jednou Akiasare. Té se na to pochopitelně zeptat neostýchal. Přesně v tom místě tkví „třetí oko“, centrum duchovního zraku, a lid země Ghaarthi – Ath`lahan, Bronzový lid, jak sami sebe nazývají – je odjakživa jasnozřením proslulý, dodala ještě. Teď ale neříkala nic. Opírala se o zeď a usilovně přemýšlela. „Nerozumím tomu!“ vyrazila znenadání a pohledná tvář se jí pokrivila. Neřešitelné problémy v ní probouzely zlost. Měla samozřejmě počkat, až

promluví faraon, až ji vyzve, aby hovořila, ale v soukromí Haremheb nikdy nic takového nedělal. Předpokládala tedy, že s tím nezačne ani dnes. „Přemýšlím o tom dnem i nocí, ale vůbec tomu nerozumím,“ vzdychla podruhé. „Je jeho *ka* v té hrobce, nebo není? Zachytila jsem to stejně jasně jako vy, vycházelo to z hrobu, tím jsem si jista, takže tam je, ale... současně jsem ho stejně zřetelně slyšela volat z Prázdnoty, takže musí být tam...“

„Kdyby se jednalo jen o to, bylo by to jednoduché,“ vpadla do jejích zmatených úvah Mirathea. Tentokrát se zájmem vzhlédl i Haremheb. Mirathea se po nich s lehkým údivem podívala, jako by se potřebovala ujistit, že věc tak prostou vskutku nechápu. „Možná mi občas budou chybět slova vaší řeči, ale dobrá...“ pokrčila rameny, „Král Tutanchamon, přesněji řečeno jeho *ka*, nedorazil do Západní země. Zůstal uvězněn ve sféře *Negh`hee Rah*, v nekonečné tmě bez tvaru, bez času a bez prostoru. Bez prostoru a času,“ zdůraznila. „Protože *Negh`hee Rah*, sféra, jíž ne docela přesně říkáte Prázdnota, je absolutní, pohlcovaná sama sebou, *arheeshah*. To znamená, že sice nezabírá žádný prostor, ale současně je nekonečně veliká, neuplývá v ní žádný čas, ale současně je v ní všechen čas světa – minulý i budoucí – v jediném okamžiku obsažen. Je sama sobě protikladem. Je ničím a současně i vším. Je zakřiveným zrcadlem, odrážejícím samo sebe. Král Tutanchamon je vězněm vlastní mumie, přikován v malém prostoru pod zemí, ano, *je* tam. Ale je současně i – nikde, ve velké Prázdnotě, a je v ní od nepaměti a zůstane v ní navěky. Tam není čas...“

„To nemyslíš vážně,“ vydechl ohromeně Haremheb. „Věřím ti každé slovo, ale říkáš to, jako bychom se s tím měli spokojit. Cožpak s tím opravdu nemůžeme nic dělat?“

„Snad můžeme,“ pokrčila rameny Mirathea. „Zatím nevím.“

„Musíme tam za ním, to je jasné,“ prohlásila Akia, jako by se jí ulevilo, že po dnech neplodného uvažování konečně zase přijde ke slovu čin. Nebyla by mohla zrovna říct, že Miratheinu výkladu porozuměla slovo od slova, přesto se jí v hloubi duše rozhostilo hluboké pochopení, podobné úlevě po mučivém rozpomínání na něco, co jsme ještě nedávno věděli docela přesně. Vlastně to bylo totéž, co se jí nedávno pokoušel vysvětlit i Dakh, jenomže ona

nevládla Prastarou řečí natolik a on zase neovládal řeč Obojí země tak, aby jí mohl srozumitelně vyložit čas, který současně je i není, a prostor, který může být všude a nikde zároveň. Přesto si byla jistá, že mluvil právě o tomhle. Říkal, že čas i prostor jsou dvěma tvářemi jedné mince a že jsou... *kwargtaagh*, krivé... Ted' rozuměla. „Takže co uděláme? Vydáme se tam?“ obrátila se dychtivě k Mirathei. Ta jenom zavrtěla hlavou. „To nejde,“ řekla stručně. Náznak úsměvu, který se jí usadil na nenalíčených rtech Akiasare lehce popudil. „Jak to myslíš, nejde?“ vložil se do toho faraon. „Není snad možné vejít do Prázdnoty?“

„Ale ano, možné to je,“ pousmála se teď už zřetelněji Mirathea. „Dokonce je to to nejsnadnější, co může být. Jen...“

„Jen co?“ nevydržela to Akiasare. „Jen se z ní nedá vyjít zpět, to je celé.“

„Nedá vyjít?“ zopakoval Haremheb mimoděk zalehnutým hlasem jako polekaná ozvěna. „Ne, nedá,“ potvrdila Mirathea tak klidně, jako by se nejednalo o nic vážného. „Nebo aspoň ne o vlastní vůli, protože ta už pak – není. Není nic. Jediné, čeho bychom dosáhli, by bylo, že bychom tam zůstali všichni. S ním...“

„Nějaká možnost ale být musí,“ trvala na svém Akiasare, nedbajíc, že nejspíš skočila do řeči Vtělenému bohu. Haremheb zavřel ústa a počkal, co odpoví Mirathea. „Ano, taky si myslím, že jistá možnost tu je,“ připustila oslovená. „Je ale... nejspíš je stejně nebezpečná. Rozhodně stejně málo vyzkoušená.“

„A to?“ Faraon nedokázal skrýt napětí. Mirathea si povzdychla, jako by usilovně přemýšlela, jak do toho. „Přemýšlíme tu pořád o tom, jak králi pomoci, jak Tutanchamonovo *ka* dostat do Západní země. Uvažovali jsme ale už i o tom, jak se to vlastně mohlo stát?“ Odmlčela se, jako by hledala slova a pohledem přitom přejížděla napjaté tváře svých posluchačů. „Přemýšlíme totiž od konce a neuvažujeme nad počátky,“ prohodila. „Máš pravdu.“ pronesla zamyšleně Akiasare. „Něco takového se vlastně vůbec stát *nemůže*. Rozhodně ne králi. A přece se to stalo... To, že nestihl dosáhnout Zasvěcení, by přece mělo znamenat jen tolik, že z pohřební komory nezamířil přímo k Usirovi, jak by náleželo bohu a zasvěcenému králi, ale musel projít Šedou zemí, Bahnisky mrtvých i Okem smrti, tak

jako všichni na té cestě. Byl ale bůh, byl živoucí Hor, tak jak se mohl ocitnout mezi dušemi zavržených? Měl všechny posvátné texty, všechny formule k zásvětním bohům, všechny amulety, které jen mohl mít..." Akia se náhle ocitla podezřele blízko pláči a s tlumeným zavzlyknutím zmlkla docela. „Měl je?“ zeptala se hlasem tišším než šepot Mirathea. „Opravdu všechny ty svaté texty měl? Můžeš si tím být jistá?“ Akiasare vytřeštila oči. Otřela si je hřbetem ruky a nevěřičně na Miratheu zírala. „Chceš říct...?“ začala vyjeveně, ale tentokrát ji předešel zase Haremheb. „Počkej! Tohle je vážné,“ řekl s napjatou, zachmuřenou tvář. „Naznačuješ, že mrtvému králi někdo mohl odejmout posvátné formule? Že mu je vzali z těla?“

„Ani by nemuseli,“ odpověděla klidně Mirathea. „Stačilo by, aby někdo zničil magické svitky chránící přístup ke královu sarkofágu.“

„To se mi nezdá,“ potrásla hlavou Akiasare. „I kdyby se něco takového stalo, jakkoli nevím, kdy a jak by se to mohlo stát, nemohlo by to stačit k tomu, aby skončil tak... tak...“ najednou se jí nedostávalo slov. „Chudí žádnou magickou ochranu nemívají, sotva pár proužků textu, a proto ještě nekončí – v nicotě,“ dodala vzdorovitě. „Ovšemže ne,“ souhlasila klidně Mirathea. „Tak jsem to taky nemyslela. Nechtěla jsem říct, že by to stačilo samo o sobě. Ovšemže nestačilo. Jen by to otevřelo cestu. Ke králi by mohla cizí moc. Pak už by záleželo jen na tom, kdo by jí užil, s jakými úmysly a jak silná by byla. Docela dobře by to to mohla být i...“

„Kletba?“ zašeptal nevěřičně faraon. Miratheiny oči hleděly bez mžiknutí rovnou na něho. „Ne, to ne,“ zdráhal se uvěřit. „Ne, tohle prostě možné není! Zní to, jako by bylo, to ano, ale ve skutečnosti... Kdo by se opovážil?! Krom toho, ty svitky *nemohl* nikdo vzít. Po pohřbu byly všechny dveře zapečetěny, vím to, byl jsem tam, a hrobku celou noc až do rána hlídaly tři tucty stráž. Neproklouzla by jim ani myš. To náhodou taky vím.“

„Ti strážní... byli tví?“ zeptala se Mirathea tak nevinně, jako by ji to právě napadlo. Haremheb ohromeně zamrkal. „Ne, vlastně ne, ale to přece... To přece ne!“ vykřikl, až se Sheitare, až dosud pokojně vyspávající v koutě, nespokojeně posadil. Mirathea se pokřiveně usmála. „Byli to muži vezíra Aje, že?“ pronesla bezvýrazně. „Já to

věděla!“ zakvílela znenadání Akiasare. „Ne, nevěděla jsem to, byla jsem slepá, ale měla jsem vědět! To bylo *to*, co se mi tenkrát věčně cpalo před oči. ON! Byl to on. Udělal to kvůli té své odporné lásce k Anchesenamón. Pomstil se mu. Aby už nikdy nemohli být spolu. Udělal to. Proklet ho navěky...“ Složila hlavu na kolena a divoce, bezútešně se rozplakala. Haremheb chvíli ohromeně mlčel. „Tedy... eh..., soudím, že o tom, co říkáš, něco víš,“ obrátil se na Miratheu, jenom co zase našel hlas. „A určitě jsi nás k tomu nepřivedla, abys nás vyděsila,“ neobratně pohladil Akiasare po rameni, „nebo rozplakala. Pokud vím, hovořili jsme o možnosti.“

„Ovšem,“ přisvědčila Mirathea. „Sejmout kletbu může ten, kdo ji vyslovil. Jinak trvá, dokud se nenaplní její čas.“

„A ty snad, ty snad víš, kde hledat... faraona Aje?“ Najednou měl Haremheb s vyslovením titulů svého předchůdce stejné potíže jako před nedávnem Nebshen. „Vědět je opovážlivé slovo,“ pousmála se Mirathea. „Řekněme – předpokládám. To ano.“

„A tam, k němu se vypravit dá?“ Dva hlasy, zoufalé, dychtivé a odhodlané současně. Jedna otázka dvojím dechem. Miratheina tvář byla klidná a nepohnutá jako hladina. „Dá,“ odpověděla tiše a stručně. „To taky – předpokládáš?“ neodpustil si Haremheb. „Ne,“ zavrtěla hlavou s lehkým úsměvem. „To náhodou vím jistě. Ale krom toho vím ještě něco. Jde tam o život.“ Mlčeli. Všichni tři mlčeli už tak dlouho, že se zdálo, jako by už snad nikdy neměli promluvit. Miratheina slova dlouze doznívala v jejich myslích i v nastálém tichu. Sheitare vyletěl ze změti svých polštářů a kožešin tak prudce, že sebou Akiasare trhla. Zařval a vyrazil ke dveřím. Vetřelec? Akia měla najednou dojem, že závěsy u vchodu se vskutku nepatrně zavlnily, že ji ovanul vzduch rozvířený kýmsi spěchajícím... Než si ale stačila cokoli rozvážit, hrábl faraon po lvím obojku a vyřítil se i se Sheitareem na chodbu. Viděl to taky! Strážní i služebnictvo se rozlétli na všechny strany a spěšně se káceli tvářemi k zemi. „Nech toho!“ houkl faraon na vrchního eunucha. „Vyšel teď někdo ven? Viděls někoho?“ Nadobro popletený Nefeš jen vyjeveně kroutil hlavou. „Ne, ne, neviděl, jak bych mohl, Vznešený králi? Nevyšel ani člověk, ani duch, až teď ty, Božský, a tvé svaté zvíře, ať věčná Sachmet přijme můj hold.“

„Ona to taky viděla!“ křikl Haremheb a namířil prstem na Akiasare, která se za ním tlačila na chodbu a horlivě přísvědčovala. Mirathea zůstala sedět v poduškách. Sheitare se vzpínal a rval se ze sevření tak, že ho faraon ani při své pověstné síle málem nedokázal udržet. „Pusť ho! Pusť ho za ním!“ povykovala Akia. Stín, který teď jako by zahlédla koutkem oka, snad zmizel někde mezi sloupovím. Sheitare se hnal jako smyslů zbavený, s hlavou vysoko zdviženou a rozšířenými nozdrami. Oči mu plály žlutými ohýnky. Neznámý jako by na ně čekal. Ohlížel se. A nebo to byl jen tmavý odraz sloupu na žlutě nabarvené zdi? Pouhý klam? Ne, byl vysoký, vyšší než kdokoli z lidí, se širokými rameny, nad nimiž se rýsovala protáhlá zvířecí... Ne! Akiasare couvla. Sheitare vyrazil. Stín vysoké mužské postavy s hlavou šakala se schýlil k zemi, protáhl se a rozvlnil. Jako štíhlý mlhový psí přízrak sebou pak smýkl těsně nad podlahou, aby se v ohybu chodby rozplynul docela. Haremheb oněměle pohlédl na Akiasare. Akia sevřeným hrdlem polkla a rukama ještě se třesoucIMA před sebou narýsovala Anupovo znamení. „Je to Průvodce mrtvých,“ vyrazil dutě Haremheb. „Ne, je to Průvodce Zemí mrtvých,“ odpověděla stejně tiše Akiasare. Do očí se však Haremhebovi radši nepodívala. Sheitarea museli nechat tam, kde byl. Očima plnýma zbožňující lásky utkvěle zíral před sebe a odmítal se hnout. Lampa, zavěšená pod stropem, náhle vzplála oslnivým plamenem, ozářila všechno okolo pronikavě oranžovým světlem a vzápětí potemněla, jako by ji uhasila neviditelná ruka. Blížily se svátky Šakala.

Meritamon o krok odstoupila a kriticky přimhouřila oči. Chvilí zauvažovala, ale pak přece jen přistoupila blíž a špičkou toho nejjemnějšího štětečku přidala nepatrné bílé světlíčko. Tak... Teprve teď to bylo dokonalé. Dobrá, téměř dokonalé. Sheitare byl ale na slonovinové destičce rozhodně jako živý. Včetně nažloutle žíhané hřívy, rozesmáté tlamy a věčně neklidně rozkmitané štětičky ohonu. Chtěla si ho namalovat už dlouho, teď se ale rozhodla, že obrázek věnuje Haremhebovi. Nakonec to tak hrozné nebylo... Když tak Meritamon o tom všem uvažovala, musela si poctivě přiznat, že si to představovala daleko strašnější. Dokonce i o jejím malování se Haremheb vyjadřoval jen pochvalně a tvářil se, jako by to bylo něco, co je třeba stavět na odiv, a ne zavrňovat jen proto, že je žena, a tēm,

jak známo, umění nepřísluší. Meritamon to potěšilo. Vlastně se to dalo snést skoro všechno. Jen snad... kdyby trochu víc odvykl té své noční neurvalosti a hrubosti. To, že příčinou jsou spíš jeho rozpaky než co jiného, sice poznala brzy, ale nijak zvlášť jí to nepomohlo. A potom – to vědomí, že není, jakkoli korunován, pravý král. Že v něm nekoluje jediná kapka krve bohů, že jeho místo není na Trůně a v jejím loži, ale dole, tam dole pod Trůnem, kde se tolik let dotýkal čelem země pod nohama jejího otce a pak bratra. Tam patřil, a bolelo krotit svou hrdost a z vlastní vůle ji poutat řetězy. Přes tohle všechno byl *Džeser Cheprure* Haremheb nakonec jako manžel vcelku přijatelný. Dokonalý ne, přijatelný. S láskou to ovšem zhora nic společného nemělo. „Merit?“ Otrokyně padly k zemi snad rychleji než hluboký faraonův hlas ode dveří dolehl až sem. „Nedívej se, něco pro tebe mám!“ zavolala Meritamon v odpověď. Haremheb se proti své vůli usmál. „Tak proč to schováváš?“

„Máš pravdu, proč? Tady to je, ale pozor, ještě je to mokré.“ Faraon se rozesmál hlasitě. „Jak se ti tohle povedlo? Tohle totiž není žádný obyčejný obrázek lva, to je portrét!“

„Tak jsem to taky myslela,“ pochválila se Meritamon. Nabídla faraonovi sedátko a pokynula otrokům, aby mu posloužili občerstvením. Haremheb mávl odmítavě rukou a nenapil se ani červeného piva, což bylo opravdu zvláštní. Zamyšleně si prohrábl krátké kudrny. „Merit,“ začal nejistě, „kdo by podle tebe... byl nejlepší král?“ Otevřela ústa ohromena nepřípadností té otázky, a už by byla neprozřetelně vyhrkla: Můj bratr Tutanchamon, když už se ptáš, ale on, jako by tušil, co od ní může čekat, rychle dodal: „Myslím samozřejmě tady a teď. Kdo by mohl přijít po mně?“

„Nemám tušení,“ zalhala rychle. Ve Vesetu byl jediný právoplatný následník Trůnu, a to, že se na ten post nijak nedral, na věci zhora nic neměnilo a Haremheb to věděl. „Proč se na něco takového ptáš? Děje se něco?“ Ostré vrásky mezi obočím a zachmuřeného stínu v očích si všimla až teď. „Ne,“ zavrtěl hlavou faraon. „Vlastně ano, ale to nic. Mám... Čeká mě jistá nebezpečná záležitost, a tak jsem myslel, zkrátka uložil jsem u vezíra zapečetěný list. Na něm je – jedno jméno a potom moje značka. Chtěl jsem, abys to věděla, pro případ, že by, vždyť víš, komu se dneska dá věřit?“

rozhodil rukama. „I když jsem asi blázen, spoléhám-li na mlčenlivost ženy, ale přece jen, myslel jsem, kdyby listina zmizela, kdyby se někdo chtěl tvářit, že nikdy neexistovala. Kdybych totiž, víš, kdyby mě věčný Usir povolal dřív, než dospěje náš syn – a já věřím, že mi ho jednou dáš – chtěl bych, aby se Koruna vrátila tam, zkrátka aby ji zase nosil někdo, kdo...“ Rozpačitě zamžikal. Takhle ho Meritamon neznala. Vzápětí mu rysy zpevněly a hlas zdrsnel. „Nesmí se to ovšem dovědět,“ prohlásil tvrdě. „Věřit nemohu nikomu, a kdyby to věděl, mohl by si přát mou smrt.“

„Nebshen?!“ vyhrkla Meritamon dřív, než si stačila uvědomit, že to nebylo moudré. Ale už bylo pozdě. „Něčemu takovému přece sám nevěříš?“ řekla rychle. Haremheb sebou trhl. „Neřekl jsem, že na tom listě je *jeho* jméno,“ odsekl vzdorovitě. „Ne, tos neřekl,“ souhlasila Meritamon, „mě ale stejně teď daleko víc zajímá to nebezpečí, do kterého se míníš vydat. Máme přece mír, nebo ne?“

„Jistě. Taky nejde o nic takového. Nemá to nic společného s bojem nebo s válčením, to ne. Ale oč opravdu běží, ti říct nemohu, odpusť. Jen snad, že to... není záležitost tohoto světa.“ Meritamon se zamračila. Vzpomněla si, že poslední dobou s Haremhebem věčně vysedává Osvícená Mirathea, zdokonaluje ho ve věcech ducha, stejně jako před lety jejího bratra *Usire* Tutanchamona. K nejvyššímu Zasvěcení ho však dovést nestačila. Ani Haremheb ještě nebyl zasvěcen... Trhla sebou jako přistižena při zakázaných myšlenkách. „Má to něco společného se Zasvěcením?“ dotázala se. Haremheb se poctivě zamyslel. „Možná. Vlastně ano. Ano, svým způsobem bych řekl, že má.“ Pokývala a dál se neptala. Mystéria zahluje mlčení a život každého – i krále – je v každíčkém okamžiku v rukou bohů. „Chtěl... chtěl jsem jen, abys to věděla,“ odkašlal si Haremheb a měl se k odchodu. „Dnes už pro tebe nepošlu,“ usmál se ještě ve dveřích. „Rozhodl jsem se vyrazit na lov, jako dřív. Už to potřebuju. Hlava mě bolí jako střep a všechno na mě padá. Ještě den a udusím se tady. Nevrátíme se dřív než za svítání, a potom budu nejspíš vyspávat, takže... zítra u oběda?“ Vyznělo to skoro jako otázka. Meritamon se usmála a poklesla v půvabné úkloně na znamení, že vůli svého krále slyší a přijímá. Kvůli tomu, co se právě teď s konečnou platností rozhodla udělat, nepocítila však nejmenších

výčitek svědomí.

* * *

Pronikavý zvuk na sebe narážejících bambusových tyčí, kterými o sebe ze všech sil tloukl otrok poklusávající ulicí před nosítky, ho nepříjemně vyrušil. Nebtemfeš mimoděk zkrivil tvář, jako by pocítil fyzickou bolest. Vlastně ji cítil téměř bez ustání. Tam uvnitř. Tam někde hluboko. A nebýt toho nepříjemného povyku, neuvědomil by si ani, že už zase bez hnutí strnule sedí v pracovně, aniž by na papyru přibyla jediná linka. Ne že by bylo příjemné si to uvědomit. Stejně se tady pracovat nedá, ten hluk...! Královský předkreslovač s nevolí svraštil obočí. Otrokovu mláčením, oznamujícím celému městu, že razí cestu nosítkům, by bylo už dávno mělo utichnout v dálce, stejně jako rytmický pleskot bosých pat nosičů. Zatím se zdálo, že se rozléhá stále hlasitěji. Dokonce snad přímo před jeho dveřmi. A teď se k tomu ještě přidal rozječený nosový hlas, Chamtúna, správce jeho domu. Toho by si opravdu mohl jen těžko s někým splést. „Tak honem, honem, neokounějte mi tu na ulici, ať vás pohltí bezedný břich věčné Sachmet, nemehla, zavírejte, nemusí celé město vědět, že si pán dal poslat...“, povykoval na celé kolo, dokud mu poslední slova neurvalo od úst dunivé zabouchnutí bran. „Co se to tady děje?“ zařval Nebtemfeš a pln vzteku před sebou rozrazil veřeje. Začínal toho mít právě dost. Nikoho nezval a o nikoho taky nestál. Tím méně o nezvané hosty, kteří se mu, jak se zdá, už stačili roztáhnout rovnou na dvoře. „Host do domu Dvojnásob ctihodného pána Nebtemfeše!“ pípl Chamtún najednou nezvykle pokorně. Nebtemfeš zamrkal. Zubící se otroci už posedali do písku kolem nosítek. Kolem nevkusně vyzdobených nosítek, jejichž křiklavě červené a žluté pruhy každému už na dálku oznamovaly, že náleží Pomalovanému domu! Nebtemfeš zrovna cítil, jak se mu všechna krev hrne do tváře a hrdlo se mu stahuje nevyhnutelným výbuchem vzteku. Kdo si dovolil? Kdo si dovolil tenhle nechutný, odporný žert? Kdo mu jako bezmocnému starci zaplatil a poslal konkubínu? První běžec odhodil svá klapací dřívka a pomáhal ven napařfémované děvce. Od hlavy k patě byla zahalena v závojích jako Chetitka nebo Núbijka, cupitala se skloněnou hlavou a oběma rukama si ty spousty látky přidržovala na těle. „Ven!“ zasípěl Nebtemfeš. Sotva dokázal udělat krok, aby jí

zastoupil cestu, jinak by se snad vhrnula rovnou do domu. Zastavila se bokem ve dveřích. Nebtemfeš si byl vědom, jak na něho všichni zírají, hlavně Chamtún s hubou dokořán – nebylo těžké domyslet si, co bude ode dneška rozkládat na každém rohu –, ale nedokázal si pomoci. Nesnesl by přítomnost takového stvoření. Za všechny poklady světa ne, ať už to celé měl na svědomí kdokoli. „Seber se a zmiz, odkud jsi přišla. Je mi jedno, kdo ti zaplatil. Táhni,“ vypravil ze sebe přiškrceně. Nemusel křičet, stála těsně vedle něho. „A co když jsem přišla z vlastní vůle,“ šeptla Núbijka nejčistší egyptštinou, kultivovaným hlasem urozené dámy s nepřeslechnutelnými jiskřičkami smíchu. „Co když jsem to byla já, kdo platil? Co pak, urozený Mistře kreslíři? I tak mě vyženeš na ulici?“ V první chvíli si pomyslela, že ho bude muset podepřít. Ovšemže by se to k její roli nehodilo, ale zesinal tak strašlivě, že se zdálo, jako by mu každým okamžikem mělo vypovědět srdce. Přece jen však dokázal zasípět něco podobného rozkazu a couvnout i s ní do šera chodby. Zapotácel se a hlučně nalehl zády na dveře. „Merit... To ne... já... ach, Merit... Bohové!“ To už nezadržitelně vzlykal a svíral ji v objetí. Vyvinula se mu a běžela před ním, cestou se se smíchem vymotávala ze všech těch závojů a šál. „Tak co? Uslyším konečně, že jsi rád, že mě zas vidíš?“ zajímala se Meritamón. Potřásala hlavou, aby se jí uvolnily krátké kučery, nespoutané parukou, zato až dosud tísněné do čela utaženým závojem. Zdálo se však, že odpovědi se hned tak nedočká. Sotva byl mistr předkreslovač konečně mocen slova, vyřítíl se dlouhými kroky zpět do patia – dveře za sebou neopomněl ovšem pečlivě uzavřít. „Celý večer volný!“ rozkřikl se do dvora. „Každému, kdo tu slouží! Až do rána. Do poledne!“ Chvilinku zůstali v bezdechém ohromení, než tomu neslýchanému štěstí dokázali uvěřit a hrnuli se jeden přes druhého bít před ním čely o zem. Nebtemfeš na své otroky chvíli nepřítomně zíral, jako by si nebyl tak docela jist, kdo celé to pozdvižení způsobil. „A tady ještě... Tady... Ať máte... nu, na mé zdraví...“ zadrmolil spěšně a Chamtúnovi jako nejstaršímu hodil pár úlomků mědi. Povyk, jaký se strhl pak, mu málem prorval bubínky, ale stejně rychle se rozhostilo hrobové ticho. Do jednoho byli pryč, jako by je smetl ohon písečné bouře. Nebylo divu, co kdyby si to pán rozmyslel? Zmizeli s nimi i

nosiči z Pomalovaného domu, přestože jim ještě nezaplatil nikdo, takže se buďto přiživí, anebo budou pít na dluh, jak jsou zvyklí. Jen osiřelá křiklavě vyzdobená nosítka trčela dál vprostřed patia, jako hmatatelná připomínka toho, že tady nikdo nesní bláznivý sen. „Kde vězíš?“ ozvala se Meritamón s netrpělivostí spíš hranou než skutečnou. Ovšemže to všechno slyšela. Natáhla po něm obě ruce a nechala se zpola odvést, zpola odnést na lůžko. Už cestou si plnými doušky užívala jeho rtů, vlahých a hebkých, něžně dobytvačných a až k uzoufání hladových. Blaženě se mu prohýbala pod rukama, hořlavá a dychtivá až k pláči. Jako by to byly její vlastní dlaně, co jí tak horce a nádherně přiléhaly k rozpálené kůži, jako by celé to štíhlé, milující tělo bylo jen pokračováním jí samé. Jen stěží a sotva napolo se Nebtemfeš vymanil z té žhoucí opojivé hlubiny, která jej užuž hrozila pohltnout úplně. Probralo ho jen vědomí, jak strašlivě se chová. Jeho dům navštívila královna, a on si počíná, jako by nebyla ničím víc, než tou, za niž se – bohové, kvůli němu! – vydávala. „Já... Merit, odpusť, prosím!“ vypravil ze sebe s přemáháním. „Nenabídl jsem ti ani... Nechtěla bys aspoň víno?“ Snažil se, seč byl, ale hlas měl drsný a oči utopené. „Ne, nechtěla,“ dechla mu Meritamón škádlivě do ucha. „Ted’ ne. Ted’ mě opíjíš ty...“ A pak už na slova nebyl čas. „Merit, pro všechny bohy země i vzduchu, jak jsi něco takového dokázala? Myslel jsem, byl jsem si jist, že už tě nikdy na tomhle světě... vždyť víš...,“ vzdychl si Nebtemfeš, když se jí, blaženě unavené, uložil v náručí. Pokrčila rameny a někam nad jeho hlavu se usmála. „Malověrný!“ broukla. „Na rozdíl od tebe mě tedy nic takového nenapadlo ani na chvíli. Jen jsem dost dlouho nevěděla, jak na to. Ale všechno je jednoduché jako sen, když už to jednou uskutečníme. Bylo to až směšně snadné. Proč by z Pomalovaného domu neposlali prázdná nosítka, kam jim běžec vzkáže, když za to dostanou třikrát tolik, než kdyby v nich seděla ta jejich kněžka lásky? A proč by se někdo měl pozastavovat nad tím, že taková nosítka stojí u zadní branky faraonových zahrad? Upřímně řečeno, poslední dobou by spíš vzbudilo pozornost, kdyby tam dlouho nestála, ale to sem ted’ nepatří, to není důležité... A konečně za třetí, proč by si kdo měl všimnout do barevných hadrů zachumlané ženské chvátající kamsi přes zahradu? Vždyť ani tys mě nepoznal!“ Nebtemfeš nevěděl, co

na to všechno říct, ale něco na Meritině žertovném tónu se mu nezdálo. Znepokojovalo ho to. „Merit,“ vydechl zhluboka. „Meritamon, pírkó moje,“ sevřel zuby, aby mu do očí nestouply slzy. „Přes to všechno to už nesmíš udělat. Už nikdy.“ Meritamon ho zlehka odstrčila a se staženým obočím se nad ním zvedla na loktech. „A to proč?“ otázala se s přehnanou zřetelností. „Měla jsem naopak v úmyslu dělat to ode dneška co nejčastěji. Tvému služebnictvu by se to jistě líbilo. Zeptej se jich. Takže proč že si vážený mistr kresby nepřeje, abych v tom pokračovala?“ Ten její lehký smích ho zabíjel. Zavřel oči a vyslovil to. „Protože by tě to mohlo stát život. Proto.“

„Ach, tohle.“ Meritamon mávla rukou a obrátila oči v sloup, jako by jí oznámil tu nejbezvýznamnější ze všech maličkostí světa. Pak se na chvilinku zamyslela a pod jeho upřeným pohledem popravdě i trochu zastyděla. „Ano, máš pravdu, mohlo,“ řekla tiše a vážně. „Vím to stejně dobře jako ty. Jenže... Kdo z nás ví, co bude jednou tím, co jeho *chat*, tělu, vezme dech? Co se stane tou poslední ze všech příčin? Nikdo... Nikdo z lidí. Nevíme ani kdy, ani jak, ani proč si na nás jednou věčný Usir ukáže, a kdybych už si ze všech příčin světa směla vybírat, myslím, že bych neváhala ani okamžik. Já ne. Jestli se ovšem bojíš ty, to je něco jiného, to potom...“

„Meritamon!“ Vykřikl, jako by ho proklála dýkou, a přerval její řeč v půli slova, jen divoký lesk jejích očí utlumit nedokázal. „Merit,“ opakoval zuřivě. „Ani na chvíli mě nenapadlo, nemyslel jsem, já bych pro tebe přece... Ale ty! Ty jsi královna!“

„Tím lépe,“ protáhla se s úsměvem Meritamon. „Uvažuj. Po tvém domě se můžu bez obav procházet za bílého dne všemi pokoji, i když nevyházíš ven všechno živé. No co se na mě tak díváš? Tví otroci mě jaktěživi neviděli, a i kdybychom připustili tu nanejvýš nepravděpodobnou možnost, že ano, tak z nemožné dálky, v paruce a se spoustami líčidla. Můžeš na mě klidně volat jménem, pomyslí si, že je to dobrý žert. Kdybys chtěl, mohl by sis se mnou stoupnout třeba na tržiště a na všechny strany vyvolávat, že jsem královna. Potkal bys dost lidí, co by ti nabídli placku proti horkosti nebo řehtačku blázna, ale ani jediného, co by uvěřil.“

„A co... on?“ Nebtemfeš byl sice očividně zviklán, nicméně ještě ne zcela přesvědčen. „Co kdyby pro tebe poslal nebo tě zrovna chtěl

navštívit?“ Z hlasu mu bylo znát, že je mu nepříjemné na tyhle věci jen pomyslet, natožpak o nich nahlas hovořit. Meritamon, zdálo se, žádné takové potíže neměla. „To je taky jednoduché,“ mávla rukou. „Mám spolehlivou otrokyni, i když ani ta pochopitelně neví všechno. Vlastně spíš neví skoro nic. Jen to, že nejsem ve svých pokojích. O tom, kde jsem, samozřejmě nemá tušení. Kdyby se po mně kdokoli sháněl, a to v tomhle případě znamená i Haremheb, odpoví, že jsem vypila nápoj, po němž se hovoří s Matkou bohyní, a nikdo mě nesmí vyrušovat. Každý ví, že spánek, ve kterém přichází Matka Tweret bývá hluboký a dlouhý, a že nablízku nesmí být žádný muž. Krom toho je teď ve faraonově nejvlastnějším zájmu, abych s bohyní hovořila co nejčastěji, takže...“ Musel uznat, že to všechno zní dobře, i když poslední větu raději milosrdně přeslechl. Nechtěl myslet na to, nač se už bezmála uzavíraly sázky po celém Vesetu – počne královna už o této luně, a nebo se faraon bude muset spolehnout na další? Bránil se na to jen pomyslet, musel by to mít před očima. Teď tady ale byla s ním. Byla tady a byla živá. A noc byla krutě krátká.

* * *

Tentokrát se nespolehli na bezpečí faraonových pokojů, byť byly střezené sebedokonaleji a proti rozkazu Vtěleného boha by se nikdo vstoupit neodvážil. Na Miratheinu radu se dnešní noci uzavřeli v malém chrámu, ve svatyni božského Šakala. Bylo po sklizni, období šemu se nachýlilo ke konci, aby pozvolna vplynulo do doby *achet*, kdy pustá pole, osiřelá jako dům, z něhož byl vynesena zemřelý, žíznivě začnou pít všeoživující záplavu. Byla to doba nikoho, doba odevzdání a umírání klasů. Byl to čas, jemuž vládl Anupev. Oslavy Průvodce mrtvých trvaly už třetí den a socha, tyčící se na podstavci uprostřed malého chrámu, byla ráno co ráno věncena čerstvými pomerančovými květy. U nohou mocného boha doutnala dnem i nocí aromatická kuřidla, pečlivě smísená tak, aby byla jeho nezemské podstatě co nepříjemnější. Od svítání se sem přicházeli poklonit a obětovat mnozí, a chvílemi jich bylo tolik, že jim dva zvlášť k tomu určení kněží museli domlouvat, uklidňovat je a pořádat do zástupu, aby neucpali celou ulici. Někteří se s tím spokojili, oběť podali Anupovu služebníku a klekli jen venku před svatyní – kvílivě

chvalozpěvy, které uvnitř bez přestání zpívali střídající se kněží, byly slyšet stejně dobře venku jako uvnitř. Po setmění se však vytlidnilo celé okolí. Svatyně byla pečlivě okouřena a bůh osířel až do dalšího rána. Jen málokdo by se odvážil přiblížit a už vůbec nikdo vstoupit. O mrtvých nalezených čas od času ráno s děsem v očích a bez kapky krve na prahu se odjakživa šeptem vyprávělo po všech tržištích. A ať si o tom kněží říkali co chtěli, jisto bylo, že za tmy vládne Šakal ve své Černé podobě, a jen blázen by se mu chtěl plést do cesty. Strážé postávaly v úctyhodné vzdálenosti. V inkoustové tmě, která dnes padla snad ještě rychleji než jindy, k svatyni málem nedohlédly. Do cesty líně pokročil jen jeden a své dlouhé kopí napřáhl spíš jen symbolicky. Sklonil ho o něco rychleji, v okamžiku, kdy v nažloutlém světle pozdvižené lampičky zahlédl na prsou mladé kněžky černý kámen, Anupovo znamení. Poklonil se, aby jí vzdal čest, ale z cesty neustoupil. Tázavě pohodil hlavou k jejímu urostlému společníku. Ani dlouhý vlněný plášť, jaký nosívali písaři a úředníci, nezakryl jeho lesklé, pěstěné svaly, a pokud měl kdy oholenou hlavu, muselo to být už před pěknými pár úplňky. „Taky kněz?“ zeptal se se značnou dávkou pochybností. Jenže koneckonců nikdo neřekl, že by měl někomu ve vstupu bránit. Možná měl varovat a chránit jenom ty, co by snad nevěděli. Tihle vypadali, že vědí, co dělají. Mladá kněžka zaváhala jen nepatrně. „Ano... Jistě.“ Strážný pokýval hlavou a vážně se uklonil ještě podruhé. Ona kněžkou byla nade vši pochybnost a do toho ostatního mu nic není, rozhodl nakonec. Zapomněl na ně dřív, než mu zmizeli ve tmě.

Za dveřmi na ně dýchl horký, kořenitý závan rozdrcených květů, vína, popela a ovčí krve. Závara vyklouzla Haremhebovi z ruky, ale jen co zlostně shodil plášť z ramen a popadl ji pořádně, poslušně zapadla na své místo. Jen snad na jeho vkus nadělala trochu moc hluku. Stín, který pootevřeným vstupem viděli rýsovat se na vyzdobených stěnách vnitřní svatyně, vzrostl náhle až ke stropu, zakymácel se a plamínky lamp se divoce rozvlnily, jak je pohladil prolétající chladivý vír. Jako by v něm doznívala ozvěna šepotu tisíců hlasů... „*Anupev, Neb nacht senef*, Pán krve Anupev,“ šeptla Akiasare posvátnou formuli a vzdala přítomnému bohu úctu jeho znamením. „Jste připraveni?“ ozvala se z temnoty před nimi

Mirathea. Hlas měla lehce zastřený, jako by tady setrvávala už nějaký čas a prováděla přitom dlouhá a náročná cvičení dechu. „Ano, jsme,“ spěchal ji ujistit Haremheb. „Zařídil jsem se přesně, jak jsi řekla.“ Akiasare jen beze slova kývla, jenomže té nikdo dozajista nerozkazoval, že se sedm dní a sedm nocí nesmí ani dotknout piva či vína, natožpak ženy. „Musíme se držet pohromadě,“ řekla rozvážně Mirathea. „Myslím, až budeme – tam. Bude to... nejspíš docela jiné než to, co už známe. Přesto mě zkuste vnímat v každém okamžiku. Takže... Půjdem?“ Krátce poprosili Anupa o ochranu a o to, aby jim vpravdě byl božským Průvodcem, a pak už branou dechu vyklouzli z náhle tak nepohodlných schránek těl. Zatím to bylo snadné, důvěrně známé – obrovská houpačka, kyvadlo světů, stoupající a zrychlující se vibrace, oslnivé roztáčení světelných spirál, lehkost a prázdnota, tryska a let, výš a výš, až nakonec ohlušivý třesk Brány. Těžký svět hmoty byl za nimi. „To je... Vždyť je to pevné!“ vykřikl Haremheb a ucukl rukou, kterou se bezděky dotkl čehosi, co zblízka vypadalo jako chomáč tmavošedé mlhy nízko při zemi. Ke všemu se ho zmocnil ještě nepatřičný pocit podivného chladu, vlhkého lezavého ulpívání na kůži. „Nekřič tak, duní nám z toho v hlavě,“ ozvala se nevzrušeně Akiasare. Rozhodně mnohem tišeji než on, i když tišeji asi nebylo to pravé slovo. Vlastně ji ve skutečnosti neslyšel, nebo aspoň ne zvenčí, její hlas se mu ozýval přímo v lebce. „Ovšemže je to pevné,“ potvrdila mu vzápětí. „Nebo přesněji – není, ale my jsme v tuto chvíli stejně nehmotní jako všechno kolem nás. Protože ale svá těla nedokážeme vnímat jinak než jako fyzická, jeví se nám jako hmotné a pevné také všechno ostatní. Je to jen otázka vyrovnání pocitů.“ Pokud tomu bylo vskutku tak, měl Haremheb v tuto chvíli pocit, že to, na čem spočívá jeho dlaň, je zřícená zvětralá obruba jakési studně, nebo přinejmenším něčeho podobného. I zem pod nohama se mu jevila dostatečně pevnou – přešlápl z nohy na nohu, aby to vyzkoušel –, jen s odhadem směru a vzdálenosti by měl patrně ještě potíže. Ať totiž napínal zrak sebevíc, nedokázal říct, jestli zírá do oblaků všech myslitelných odstínů šedi, převalujících se mu sotva loket před nosem, nebo zda se dívá na něco nekonečně vzdáleného. Možná to byla nikde nekončící, zvlněná pustá a šedivá krajina. Nad hlavami jim pomalu přeplul

nestvůrně obrovitý stín... „Strážce Brány,“ hlesla Mirathea. „Jdeme dál.“

„Počkej,“ zarazil ji ještě Haremheb. Tentokrát už si dal pozor, aby spoutal a ovládl své myšlenky. Vlastně to nebylo o nic těžší než při cvičení. „Mám tomu rozumět tak, že míříme rovnou tam, kde je... kde je teď faraon Aje? A kde to vůbec je?“

„Vlastně nikde,“ pokrčila rameny Mirathea. „Je to místo mezi světy. Ani tady, ani tam. Uzoučká skulina mezi sférami. Propast.“

„Kde ale bereš jistotu, že musí být právě tam?“ nedal se odbýt faraon. Mirathea se ušklíbla. „Až to uvidíš, pochopíš, že ten, kdo se odvážil proklít krále, nikde jinde být nemůže.“ Zaznělo to tak, že už se radši dál nevyptával. Byla to cesta, a zároveň to cesta nebyla. Možná se celou věčnost potáceli na místě, možná došli už na sám konec všech světů. Těly jim prostupoval vražedný chlad, mysl zahalovala stále hustší temnota. Bylo stále obtížnější udržet myšlenky, vnímat ostatní, nepodlehnout, nevplynout do černého nevědomí pohybujeících se sfér. Bylo stále těžší – být. Akiasare soustředila svou mysl do jediného bodu, dole pod krkem, těsně pod hrdelní jamkou, pomáhalo jí to k soustředění. Pokoušela se udržet pocit vlastního éterického těla, vědomě pohnout rukou, nohama. Už je necítila... V hlavě jí vibrovala ohlušující, nesrozumitelná ozvěna. Trvalo dlouho, než v ní rozpoznala Mirathein hlas. A slova. „Jsme... blízko... Už... blíž... ko...!“ Klouzala dolů. Nezadržitelně dolů, do husté, svíjející se nehmoty. Jako by už vůbec nebyla, jako by se celá její bytost prostírala tou černotou, nemohoucí a nejsoucí. Haremheb! ozvalo se jí slabounce v nejzazším koutečku mysli. Nezřetelně a s námahou. Je z nich nejméně zkušený a je tam někde s nimi... Haremheb. „Ano...?“ zachytila vzápětí téměř neslyšnou odpověď. „U Sutecha... to je tedy... tohle je tedy děsné... To už... je ono? Co... co mám... dělat...?“ Doznělo to jako z nesmírné dálky. Vzpomatovalo ji to. Byl lepší než ona. Aspoň prozatím. „Zkoncentrujte mysl,“ zavelela znenadání Mirathea. „Všichni najednou, jinak to nezvládneme. Ted’.“ Kdyby Akia dokázala v té chvíli cítit něco jiného než zběsilou touhu po záchraně života, pocítila by nepochybně nezřízený obdiv k Miratheiným schopnostem. V posledním živoucím střípečku její mysli však zatím

na nic takového nezbyvalo místa. Tma před očima se nepatrně rozptýlila. Zase se dalo myslet, existovat. „Držte se pohromadě,“ varovala Mirathea. Vražednou sílu Propasti cítila až pod lebeční kosti. Černé nebytí. „Slyšíte mě oba? Akiasare?“

„A... ano, v pořádku.“

„Haremhebe?“

„U Sutecha...“

„Dobrá, soustřeďte se. Je tam.“ Jako sinalá tvář umrlce z bahnitých hlubin řeky, vynořila se před nimi strnulá, houbovitá tvář – z ničeho. Zprvu ji nepoznali. Tytam byly uhrančivé sálavé oči, krutá a pyšná sečná rána úst. V nehybné zpustošené tváři se nezračilo vůbec nic, ochablá víčka odkrývala jen prázdnotu a všude kolem vanula živá smrt. Nedalo se to snést. „To je..., ozval se vyděšený Haremheb. „Co je to s ním?“

„Propast je místem věčnosti bez pohybu,“ odpověděla stísněně Mirathea. „Všechno tu setrvává. Bez hnutí, beze změny, bez naděje. Jediné, co tu běží, je mysl. Dál a dál, věčně dokola přemílá totéž, bez oddechu a bez ustání. To je Propast.“

„Jak to chceš udělat?“ vypravila ze sebe Akiasare. Konečně začala zase ovládat myšlenky, ale tváří v tvář tomu, co viděla, ji téměř opustila všechna nenávist. „Myslíš si, že nás vnímá?“ Sama o tom dost pochybovala. Mirathea zavrtěla hlavou. „Ten už dávno nevnímá nic než vlastní muka,“ pronesla tiše. „Právě proto to bude tak těžké. Budeme ho muset přinutit.“

„Jak?“ Už když se Haremheb ptal, znala Akiasare tu odpověď. Zledovělo jí srdce. „Musíme vstoupit do jeho mysli. Ovládnout ji a donutit, aby svou kletbu vzala zpět.“

„Ale to přece...“ Haremhebovo zděšení jimi projelo jako nůž. „Nerozmýšlejte se, jinak couvneme Ted’!“ křikla Mirathea a její třeskatá vůle jim v gejzíru pronikavé bolesti vybuchla rovnou za očima. Byla to hrůza sama. Čirá, dokonalá, ničím nezkalená hrůza. Tři odhodlané mysli ochutnaly děs šílenství, běsnícího v dávno mrtvé hlavě a v prudkém poryvu sebezáchovy se z ní vzápětí vyrvaly nazpátek. „Ještě... jednou..., vypravila ze sebe ztěžka Mirathea. „Musíme zkusitádnout...“ Nikdy dřív nenahlédla Akiasare až na samé dno strachu. Nikdy si nemyslela, že se dá zemřít hrůzou. A

hnusem. A zděšením. Nedokázali to. S posledním záchvěvem vědomé vůle se vrátili zpět.

Údy byly studené a ztěžklé. V kosti pod srdcem vězela malá ostrá bolest, jak se vyčerpaná éterická substance křečovitým škubnutím stáhla zpátky do těla. Každé nadechnutí představovalo nesmírnou námahu, hrdlo jako by bylo plné písku. To by ale nebylo to nejhorší. Nejhorší bylo vědomí, že neobstáli. „Nedokázali jsme to, co?“ ozval se zalehnutým, ochraptělým hlasem Haremheb, jako ozvěna Akiiných neradostných myšlenek. Chvilí mu bylo odpovědi jen ticho. „Ne, ale to nic neznamená,“ ozvala se Mirathea po chvíli. Zakašlala a dvakrát se slyšitelně nadechla. Pak se posadila. Akiasare by zatím ještě nedokázala hnout ani malíčkem. „Rozhodně to znamená jen tolik, že *zatím* jsme neuspěli. Takže příště se buďto budeme muset rozhodnout pro jinou cestu, anebo to zkusit ještě...”

„Ne!“ zařval Haremheb znenadání. „Ne, to ne!“ Dlaněmi si protíral oči a dýchal jako po běhu. Mirathea neříkala nic. Vlastně v té tmě nevěděl ani, jestli se na něho dívá, přesto před jejím pohledem sklopil zrak. „Ne, nemyslel jsem to... Nejsm ještě tak docela... Vrátime se tam, pokud uznáš za vhodné. Samozřejmě.“ Neodpovídala dlouho. „Ne,“ pronesla zvolna po chvíli. „Nemělo by to smysl. Takhle to asi vážně nepůjde.“

„A co navrhuješ?“ Pokud v tom zaznělo úlevné vydechnutí, Mirathea se z důvodů až příliš evidentních rozhodla ho přeslechnout. „V tuto chvíli nic,“ vzdychla. „Teď musíme odpočívat. A ptát se svých bohů.“

„A doufat,“ hlesla Akiasare. V husté tmě nahnátla na podlaze Haremhebovu širokou, tvrdou dlaň a ze vší síly ji stiskla. Byla ledová a ještě se trochu chvěla. Venku už svítily hvězdy a citelně se ochladilo. Z pouště vanul suchý, po písku vonící vítr. Haremheb zajistil dveře svatyně zvenčí a s povzdechem se opřel o sloupek u vchodu. Nezbyvalo mu než doufat, že to vypadá, jako by chtěl ještě chvíli v klidu rozvažovat. Že nikdo netuší, jak ztěžka se mu dýchá a jak slabé má dosud nohy v kolenou. Nosítka nechal zvečera o pár ulic dál (čím méně otroci vědí, tím, méně se o tom klevetí), teď se mu však zdálo, že té obezřetnosti bylo přespříliš. Rozhodně je tedy nemusel nechávat tak daleko. „Chceš se dát také odnést do paláce?“

obrátil se k Mirathei, když se mu všeobecné mlčení zdálo přece jenom už příliš dlouhé. „Ne, díky,“ zavrtěla hlavou Mirathea. „Potřebuju si toho spoustu srovnat v hlavě, takže se asi nějaký čas neuvidíme. Vracím se do Giizah, nejdříve k Paní pyramid a pak..., pokrčila rameny, „vy byste asi řekli – domů. Tentokrát jsem tu byla až příliš dlouho,“ usmála se, ale bylo zřejmé, že jí to dělá trochu starosti. Žádnou osamělou ženu, která by uprostřed noci prohlásila, že se právě teď vydává sama do Giizah, by Haremheb nebral vážně ani na jediné mžiknutí oka, protože však šlo o Miratheu, jen chápavě pokýval hlavou. Poslední, na co by se jí pak chtěl vyptávat, byl způsob, jakým cestu, jež i nejrychlejším lodím trvala celou řadu dní, miní absolvovat. Stráže, které je večer v uličce zastavily, se taky nezmínily, že by někdo pouštěly už před nimi... Zkrátka pokud se Mirathea rozhodla, že nabere sílu a klid mysli v náručí věčné Eset, dvojnásob moudré Paní pyramid, již uctívala, Haremheb si byl jist, že jí padne k nohám nejpozději za svítání. Usmál se a obrátil se k Akiasare. „A ty?“

„Ani já ti nebudu dneska dělat společnost,“ usmála se mu mladá kněžka v odpověď. „Ledaže by to bylo tvé přání, pak – jistě. Jinak... Mám odtud vlastně docela blízko domů,“ prohodila, ale neznělo to nijak zvlášť přesvědčivě. Buď se jí na hlase podepsala nesmírná únava, anebo neuměla dost dobře lhát. „Všechny mé milované družky mě opouštějí,“ zalkal Haremheb v žertu. „Jsem nešťastný, osamělý a všemi opuštěný král. Jaká bída!“ Mirathea se krátce zasmála. „Ale ne! To nedopustím. Kus cesty můžeme mít klidně společný.“ Haremheb po ní poočku zašilhal. „Přinejmenším k tvým nosítkům,“ prohlásila Mirathea naprosto vážně. Ve slabé záři svícen, zavěšených na obou sloupcích svatyně, a každého večera dolévaných tak, aby vydržely celou noc, vypadali ti dva po pár krocích jako každá jiná dvojice. Miratheina levhartí kůže splýnula s tmou a Haremheb byl v tmavém plášti písařů a úředníků k nepoznání. Akiasare se za nimi zamyšleně dívala, ale srdce už se jí rozbíhalo rychleji. Haremheb se po ní váhavě ohlédl. Pořád ještě se nehnula z místa. Bez pohybu postávala u zdi svatyně. Je v pořádku? Při tom, jak se cítil sám, by řekl spíš, že ne. Po deseti krocích se ohlédl podruhé. Vrátil se k ní, rozhodl se, a už otevíral ústa, aby to

sdělil Mirathei. Když tu... Faraon zamrkal a protřel si zrak. „Počkej, stůj!“ popadl Miratheu za ruku. Bez hnutí třeštil oči do tmy. Od protější zdi jako by se oddělil stín. Na okamžik splynul s tmou a pak se ocitl těsně vedle Akiasare. Tak těsně, že se zdálo, jako by ji uchvátil v objetí, jako by s ní splýval vjedno. Bělavá šmouha jejích šatů klesala k zemi jako snášejíci se obláček a za ní se chýlil dolů i výhrůžný šelmí stín. „Co to...?“ vyrazil přiškrčeně Haremheb a bezděky zašátral u pasu, kde však dnes žádný meč želbohu nevisel. „Co se děje? Nic nevidím,“ ozvala se tichounce, naprosto klidně Mirathea. Haremheb přivřel slzící oči. Vzdálené plamínky lamp u chrámových dveří se mu před nimi mihotaly a kroutily. Byl to všechno jen klam? Šálení podrážděné mysli? Najednou neviděl nic. Téměř nic. Jen to, že Akiasare zvolna odchází. Sama?

Nechtělo se jí ani rozsvěcet. Taky nebylo proč. Dakh viděl potmě lépe než za dne a ona svůj pokoj znala popaměti. S povzdechem se složila na rohož, vysoko nastlanou nejjemnějšími poduškami. Co mohla, řekla mu už cestou, ale žádné odpovědi se nedočkala, jen nekonečného, zadumaného mlčení. Prozatím jí však stačil pocit sdílení. Na úvahy a rozhovor byla její mysl stejně příliš prázdná a vysílená. Teď ho potřebovala jen cítit u sebe, všemi smysly vnímat jeho přítomnost, chtěla ho jenom mít. Tiskla se k němu celým ztěžklým, unaveným tělem, a jen ospalými potevřenými rty se mátožně dotýkala ledové kůže v místech, kde pod oblouky žeber nekonečně pomalu bilo Vampýrovo srdce. S úsměvem pocítila, jak ji ty hluboké, snové vibrace prostupují, jak k ní mluví a přizpůsobují ji svému obrazu. Únava od ní zvolna odplyvala a v patách za ní se žilami plížila touha. Zdvihla se na lokti a přiblížila se těsně k jeho pootevřeným rtům. Zaklonil hlavu a se zavřenýma očima a téměř neznatelným dechem vychutnával motýlí lehkost jejích doteků. Špička jazyka se ho škádlivě dotkla v koutku úst a jako hadí ocásek zas uskočila, pak se přiblížily rty, ale nepolíbily ho, nepřimkly se, jen se jemně otřely a couvly. Vzdychl a zvrátil hlavu ještě víc. Obnažené špičky se ve tmě zaleskly jako vybělená slonová kost. Ostré a děsivé. Vzrušující. Nejdřív ucítil její teplo, vlahé a mihotavé, a pak nekonečně něžný dotek jazyka. Se zatajeným dechem se jím dotýkala vražedných tesáků, zlehka, zlehýnka, jen tak, aby v mrazivém

záchvěvu pocítila škrtnutí jejich bělostného ostří. Nikdy dřív, dokud nepřišla ona, nepoznal nic takového. Dávala se mu, nabízela se mu celá, horká a dokonalá. Bylo to jako vzývat bílou smrt, laskat ji, kořit se jí. Milovat až k nejhlubšímu odevzdání. Sevřel ji v pažích, až zasténala, a silou jí smýkl pod sebe. „Chci to... Hned!“ zachrčel jí do ucha a zesílil stisk. Pokusila se dosáhnout na sponu nákrčníku, chtěla mu uvolnit cestu, ale svíral ji příliš pevně, aby se mohla hnout. „Chceš pít?“ zašeptala. „Chceš moji krev...?“

„To taky,“ vdechl jí drsně v odpověď. „Později...“ Jeho polibky byly tvrdé jako rána mečem, divoké a dobyvačné. Chutnaly po krvi. Slabounká železitá pachut' cizí krve ulpěla i v jeho dechu a na jazyku, stejně jako z jeho mysli dosud nevymizelo uspokojení z nočního lovu. Obrazy však byly nezřetelné – praskot rozervané látky, vítr, udusaná hlína někde u Řeky... Zdálo se, že v ní rozdrtí kosti. Úzké tvrdé boky jí vklínil do slabin, prohnul se v zádech a s napjatými pažemi se nad ní vztyčil jako útočící kobra. Vykřikla. S každým dalším prohnutím páteře do ní pronikal hlouběji. Soustředěně při tom sledoval její napjatou, potem a slzami smáčenou tvář. Rozkoš v ní zavířila v divokém tanci s bolestí. Prudce se vzedmula žilami a zažehla v celém těle plameny. Sténala, vzlykala a tiskla ho k sobě. Chtěla ho se vším, čím byl, a on sám byl její – bolestí. K hrdlu se jí pak schýlil jen zlehka, s jakousi prapodivnou něhou. Cítil, že nabrala trochu sil, ale i tak byla pořád ještě slabá. Celým tělem, dechem i myslí vnímal její únavu. Prokousl jí kůži jen mělce, jen aby ochutnal její horkost a tep, jen aby ucítil, jak se mu napíná pod rukama. Nepotřeboval pít z jejích žil. Dnes ne. Byl sytý. Už dávno však necítil potřebu skrývat před Akiasare své myšlenky, dokonce ji do nich rád nechával vstupovat. Rozechvívalo ho vědomí, že z jeho mysli čte stopy nočního lovu, běsnění rudého hladu, slast nasycení, záchvěvy obětí. Bylo to rozmazané jako divoký sen – trysk a přerývané staccato dechu, skok a stržení k zemi, a pak náhle nesmyslně zřetelný pach vlhké hlíny, prachu, krve a popela kdesi mezi chatrčemi. „Někdy mě to až děsí,“ vzdychla s ústy na jeho rameni. „Jako bych se stávala tím, čím jsi ty.“

„I já mám někdy strach, že jsem čím dál víc člověkem,“ ušklíbl se Dakh do tmy. „Kdo z nás je na tom hůř?“ Spíš vycítil, než uslyšel, že

se kratičce zasmála. „Vzpomeneš si ještě někdy na Kruh devíti?“ zeptala se vzápětí vážně. Možná se ptala, vzpomíná-li si na rudou a bílou radost Šakalího boha, sestupujícího v děsivém majestátu do skryté podzemní svatyně, na syrový pach krve a vnitřností všech těch Bezejmenných, obětovaných tam dole na Kameni. Možná se ptala na dívku s dětskou kadeří za uchem, kterou bývala, na tu, co viděla sotva deset záplav, když ji tam dole spatřil poprvé. A možná na obojí. Nevěděl. „Ano,“ přisvědčil. „Občas. Proč se ptáš?“ Pokrčila rameny. „Někdy si říkám, že jsem to měla být já, kdo obnoví Kruh. Tenkrát, když Chepšuef s Tuthmosem tak záhadně zahynuli. A pak, když můj otec...,“ odmlčela se. „Jenomže pak už se všichni báli. Merikare i Rensahor měli už jen krůček k zasvěcení, aby nahradili ty mrtvé, ale zkus se jich na to zeptat teď! Merikare převzal úřad mého otce a víc než smrt ho nejspíš děsí představa, že by přišel o všechny své truhly zlata a kamenů. A náš milý Reni taky najednou nechce moc riskovat. Rozhodně se oba tváří, jako že o ničem jakživi neslyšeli. Možná na nás Anupev zanevřel. Nemluví ke mně. Už dlouho ne...“ skončila zamyšleně. „Tak velký bůh nebývá tak malicherný,“ namítl vážně Dakh. „Třeba má k mlčení jiný důvod. Sloužíš mu dobře i bez obětí. Nebyla to tvá vina.“ Akiasare se po něm překvapeně podívala, ale Dakh jen pokrčil rameny a vstal. Pokud o tom všem usoudil něco víc, nechával si to pro sebe. U pootevřených dveří na chodbu se zastavil a naslouchal. Ucouvl dovnitř o dva údery srdce dřív, než se tmou hlasitě rozlehly pleskavé chvátající kroky tlusté Merchantis. Spěchala a cestou si něco pro sebe drmolila. Tupé rány a hýkavý řev z ložnice pána Imhotepa doléhaly až sem, stále hlasitěji. Akiasare si uvědomila, že se ozývá už dlouho, možná už od chvíle, co se dnes vrátila domů. Zavřela oči a skousla rty. Většinou se donutila to neslyšet. Nemyslet na to. Musela by ho litovat. A zapomenout, že ji zavrhl. Vypudil ze srdce i z mysli. Musela by se učit odpouštění. „Nejdu tam,“ procedila s pěstmi vtisknutými do očí, jako by to po ní někdo žádal. „Nejdu.“ Nevstoupila tam přes tři úplňky, a i tehdy to bylo uprostřed noci, když po silném léku tvrdě spal. Byl tak nemohoucí a slabý, pokroucená tvář v poduškách se zdála cizí, děsivá, tentam byl mocný, krásný muž, jehož milovala a ctíla bez výhrad. Zbývala jen

hořkost, děs a smrt. Ale i ta krutě váhala a nekonečně dlouho stála opodál. „Jdi spát,“ pronesl tiše Dakh a zamýšleně se na ni díval. Cítila, jak se jeho ostrá, pevná mysl opatrně dotýká její, ale neměla, co by skrývala. Usmála se a na rozloučenou se mu ořela tváří o rameno. Stála ve dveřích, dokud nezmizel za ohybem chodby. Počkal, až uslyší zaklapnutí jejích dveří. Chvíli jen stál, větil a vysílal pátravé šípy myšlenek. Vracely se tiché, neobtěžené, zvolna vplývaly zpět do klidné hladiny jeho mysli. Pak se obrátil a rychlými šelmími skoky přeletěl chodbu nazpátek. Proběhl patiem a malou terasou s křivolakými, žíhanými stíny sloupoví. Se zatajeným dechem se vtiskl do tmy u dveří Imhotepovy ložnice. Čekal dlouho. Když se z nich Merchantis konečně vykolébala, prošla kolem něho tak blízko, že stačilo jen málo a zavadila by o něj svou širokou rozevlátou sukní. Třímala však před sebou košík plný misek a lahviček, takže stěží viděla na cestu, a hlavu měla plnou starostí. Nepodařilo se jí upokojit pána. Dneska ne. Křičel dnes stále víc, až mu na zubožené rty vystupovala pěna, zuřivě kolem sebe tloukl holí, a když mu vypadla, zběsile máchal svou pokroucenou paží, jedinou, která mu ještě aspoň nepatrně sloužila. Skoro se jí zdálo, že v jeho přízračných skřecích užuž rozeznává nějaká slova, ale nedávalo to žádný smysl. Bezmála plačíc nakonec odešla. To když se na dlaždicích roztránila lahvička s uspávacím dryákem, kterou jí vyrazil z ruky. Poslední naděje. Vzbudí Segereta a pošle ho k ranhojiči pro novou. Společně snad potom pána přinutí rozevřít křečí zaťaté zuby a polknout lék. Dakh vklouzl pootevřenými dveřmi dovnitř a bez hnutí strnul ve tmě u stěny. Kahánek hořel nemocnému za hlavou, dost daleko, aby neoslňoval, ale také aby ho nemohl převrhnout. Nerozumný, zlostný a bezmocný jako dítě. Pomalu, dlouze a pomalu vztáhla se mu chapadla Vampýrovy mysli vstříc. Dotkla se a stáhla zpět. Vyčkávala. Odpověď přišla ohlušující a nečekaná. Zběsilá. Strašná. Toužebná. Mysl ochrnutého muže, zkrouceného ve vši bídě na rozházeném loži, byla jasná a nezkalená. Ostřejší než kdy dřív. Zanícené oči spočinuly na nehybném děsivém návštěvníku mžikající a zmatené. Ústa se pokoušela vyslovit... Co vlastně? Upřeně zíral na prázdnou zeď ještě dlouho potom, co tichý stín nočního lovce zmizel kdesi mezi palmami a mandloněmi v zahradách. Když se uhoněný

Segeret, ještě ne zcela probuzen ze zmatených a těžkých snů, s bědující Merchantis v patách konečně přihnal k pánovu loži s převzácnou lahvičkou, našel ho – ke svému i Merchantisinu bezbřehému údivu – hluboce a klidně oddechujícího ve spánku. Něco tu ale bylo divného. Lampa za pánovou hlavou nesvítla, přestože oleje v ní bylo pořád víc než dost.

* * *

„U všech bohů země i podsvětí, je pravda, co mi teď...?“ Pán všeho Egypta Haremheb rozrazil dveře Meritamoniých pokojů divže je nevyvrátil z veřejí. „Merit, je?! Teď, teď mi říkali...“ Rozzářené oči dopověděly to, k čemu se slova zdála náhle zbytečná. Nepočkal prve snad ani, až dvorní ohlašovatel s nejhlubšími úklonami vycouvá s celým průvodem zase ven, a už se dlouhými kroky hnal ke královně. Jen Taišeka, léty nachýleného královského otroka-lékaře, stačil v letu drapnout za rameno. „To ty?“ vypálil nesouvisle. Eunuchova vyholená hlava se dotkla podlahy pod faraonovými nohama. Na rozdíl od ostatních zřejmě chápal, nač se ho Vtělený bůh ptá. „Ano, já, Božský,“ přisvědčil hluboce schýlen. „Čest prohlédnout a vyšetřit Velkou paní jsem měl já. Stojím si za tím nade vši pochybnost.“ Haremheb s nepřítomným úsměvem vehementně pokýval hlavou a jednu chvíli to vypadalo, jako by snad chtěl starému medikovi padnout kolem krku. Naštěstí se vzpamatoval ještě včas. Meritamon zvedla hlavu. „Už asi ano, když ti to říkali,“ usmála se pomalu. „Myslela jsem si to už delší čas, ale dokud Taišek neřekl poslední slovo,“ pokrčila rameny, „mohla jsem se přece mýlit.“

„Jak dlouho? Jak dlouho už to je?“ naléhal nadšeně Haremheb a jednou rukou neohrabaně tiskl Meritamon k sobě. Vtiskla mu na tvář kratičký polibek. „Půl třetí lundy, tvrdí Taišek, možná o málo víc.“

„To znamená, teď máme konec *šemu*, svátky Anupovy, takže narodit by se mohl o třetí luně setby, *peret*, kdy pole budou černá a mokrá a Obojí země bude oslavovat božskou Sachmet, válečnici. Lepší dobu si nemohl vybrat!“ zajásal faraon, jen co to bleskurychle spočetl. „To máš pravdu, jen nevím, kde bereš tu svoji zpupnou mužskou jistotu, že už teď říkáš mohl a nemohl,“ zasmála se Meritamon. „Krom toho by se klidně *mohla* narodit i o něco dřív,

Taišek taky není neomylný, a to by pak vládla moudrá Eset, paní věd a umění. Mohli bychom mít druhou Nefrure nebo by po mně mohla mít nadání k malbě. Takové věci přece bývají dědičné. Co ty na to, můj milý?“ Místo odpovědi ji raději utopil v medvědímu objetí. „Ještě něco,“ všepťl jí náhle zdrsneým hlasem do ucha. „Už jsem požádal velekněze... Zítřa, při oběti, chci v Chrámu přijmout další královské jméno.“ Rozcuchaná se vyprostila a udiveně na něho pohlédla. Haremheb však jen s úsměvem zavrtěl hlavou. Nenaléhala tedy.

Paní Mutnezmet už si ani nevzpomínala, že by se kdy budila bez ostré, dávivé bolesti mezi očima. Nevzpomínala si, jaká byla rána, kdy se neprobouzela bez sebe ponížením, bezmocí a zlostí. Stačilo se Haremheb musel oženit s tou – nedokázala na ni bezmála ani pomyslet – s tou, co tak bezohledně zabrala její místo vedle faraona, na zlatém Trůně, po jeho boku, a co se už vůbec nedalo snést, i v jeho ložnici. Najednou to byla ona, kdo nosil korunu královen, ona, komu náhle tak samozřejmě náležely tituly Velké královny, Božské paní *Merit Amon*, Amonem Milované, zatímco na paní Mutnezmet zbyl ubožácký titul Dvojctihodné menší paní. A přestože se jí všichni dál klaněli až k zemi, stála teď jenom o málo výš než urozené favoritky, vedlejší ženy obývající faraonův Dům rozkoše. A teď ještě tohle! Ovšemže se to dalo čekat, ale paní Mutnezmet si na něco takového donedávna zakazovala být jen pomyslet. Což se málo naprosila bohů? Málo za všechna ta léta naobětovala? Pořád v skrytu duše doufala, že chyba přece jenom není v ní – ostatně i královský medikus ji o tom ujistil – a že i přes pokročilý věk by mohla, dají-li bohové a božská Matka Tweret, přece jen ještě porodit králi dědice. Jenže od doby, co se faraon v její ložnici téměř neukazoval, nezbylo jí než přestat s nadějemi. O to víc rostla její nenávisť. Nemohla skoro ani dýchat. Zpocenou, prsteny obtíženou rukou škusla za těžký nákrčník, sedm řad zlata, lazuritu a rudých kamenů hlasitě zachřestilo. Mlčení v dýmem zahaleném Chrámu přerušoval jen tichý, rytmický zpěv kněží. Ta, na jejíž počest se celé to pozdvižení nepochybně pořádalo, hrdě stála hned vedle faraona. Jako by tam patřila odjakživa. Jemně nalíčenou tvář napjatou a vyhlazenou počínajícím mateřstvím. Paní Mutnezmet se zatmívalo před očima a návaly horka ji hrozily zbavit vědomí. Hučelo jí v uších, a jen

bohové vědí proč, se jí neustále, znovu a znovu, vnucovala představa pískově plavého psa, ležící choré feny s úpěnlivýma očima a visícím jazykem. Tady, ve svatyni Amona, Pána všehomíra, to bylo dozajista rouhačství, ale ten obraz se nijak nedal odehnat. Plul paní Mutnezmet přímo před očima, jako by jí před ně někdo s výsměšnou umíněností nastrkoval malbu na papyru. Ke všemu se nemohla zbavit dojmu, že by si na něco měla vzpomenout, něco pochopit, přijmout a uvítat... Velekněz zdvihl k Amonově poctě bronzovou kadidelnici s kuřidly a vysokým, kolísavým hlasem se přidal ke sborovému chvalozpěvu. Paní Mutnezmet sebou trhla. Vidina zmizela. „Ó, já sestupuji k tobě, jehož trůn bude ze železa a nebeského kovu, abych ti, jako otec synu, dal jméno,“ rozlehl se obrovskou chrámovou prostorou vibrující hlas Ctihodného Nachbeta, velekněze, jehož ústy nyní promlouval Věčný nestvořený. „Nebesa se nad tebou otáčejí, země se třese pod tebou, nepomíjející hvězdy svítí na mou i na tvou slávu. Ty, mocný, jehož královská jména, aby byla libá uším mým, zní *Džeser* a *Cheprure*, přijmi z božské vůle své i mé dnes jméno nové. Jméno tvé nechť zní Milý pánu světa, Miláček Amonův. Až brána nebes bude otevřena, bohové vysloví všechna tvá jména a já tě pospíším obejmout, nechť z jejich hrdel zazní *Džeser Cheprure Haremheb – Meriamon!*“ Meritamon sebou škubla a střelila po faraonovi ohromným pohledem. Jeho silnými vrstvami líčidla pokrytá tvář zůstala sice nepohnutá, ale nepatrný úsměv v koutcích úst a vzrušením mohutně se zdvíhající hrud' ji nenechávaly na pochybách, že její radostný údiv nejen zaznamenal, ale že ho i těší. Mohl by jí dát lepší dar? Mohl snad svoji úctu a vděk vyjádřit lépe? Obří Amonovu sochu, pokrytou zlatem, slonovinou a ebenem, halil hustý aromatický dým. Bohoslužba byla u konce. Právě včas, aby tři silní otroci chvatně vynesli na vzduch Dvojtihodnou paní Mutnezmet a houfy jejích bědujících černých služtiček ji mohly začít křísit voňavkami a oleji. Stejně otevřela oči teprve dlouho poté, co zlatá nosítka s Živoucím bohem a Velkou paní zmizela v prachu Královské cesty.

* * *

Nezaměnitelný pach Domu smrti byl cítit zdaleka. Nic na tom nezměnilo ani množství aromatických pryskyřic, den za dnem pálených ve velkých plochých mísách, umístěných na sloupcích před

vchodem, ve vstupní chodbě i přede dveřmi Síně mrtvých, ani oleji prosycená voda, která se odpařovala z hliněných lamp. Uvnitř, ve velké síni, byl zápach tak hutný a silný, až se zdálo, že je tu vzduch hustý jako kluzká, zakalená tekutina. Akiasare se zastavila ve dveřích. Strážé u hlavní brány ji pustily beze slova; však neodplynulo Řekou mnoho vody od doby, co sem ona chodívala číst nad mrtvými z pradávných božských Knih. Na jejím místě, nad tělem skoro už zavinutým, stál dnes mladý kněz s kulatou, zarůžovělou tvář. Svitek s posvátnými texty měl položený na okraji kamenného stolu a drmolil z něho s hlavou nízko nachýlenou, jako by na znaky dost dobře neviděl. Krom nezřetelných modliteb bylo ve velké síni ticho, v němž se jen tu a tam ozvalo klepnutí nástroje odkládaného na stůl nebo na bronzový tác. Od vysokého stropu visely na řetězech silné lampy, každá nízko nad jedním z dvanácti hladkých kamenných stolů se žlábků, rozestavených vždy dva a dva proti sobě podél stěn. Vzadu stoupala pára z velkých nádrží, z černého dioritu vytesaných van naplněných ohřívánými oleji, v nichž se kratičce máčela těla těsně před tím, než se jich dotkly nástroje Služebníků mrtvých. Sešlapaná věčně mokrá podlaha s obrovských, důmyslně sestavených devítiúhelníků – devět je bran těla, devět božských vlastností Anupových – byla kdysi úmyslně zdrsněna drobnými údery tisíce malých dlát, aby neklouzala. Mezi vysokými, štíhlými sloupy podél stěn, u stropu rozvítými jako květ papyru, se skrývaly průchody do dalších, menších síní, do lázní s obřími káděmi plnými čpavého natronu, do komůrek balzamovačů a do skladišť s pryskyřicemi, oleji, obinadly a nástroji. Akiasare se ve své roli dosud neviděného pozorovatele usmála. V šeru u olejových koupelí se otáčeli tři otroci. Košťata v jejich rukou a připravené džbery napovídaly, že se pro dnešek chystají nádrže vypouštět a mýt. U stolu s knězem-průvodcem zbývalo vložit posledních pár amuletů a bílou pryskyřicí uhladit a slepit konce obinadel. Herechtet, nejstarší ze Služebníků, býval přes svůj pokročilý věk vždycky spolehlivý a rychlý. U vedlejšího stolu se ještě tak daleko nedostali. Vlastně byli na samém začátku. Čtyři kanopy, přichystané spolu s odklopenými víky ve tvaru božských hlav a s pečetěmi, prozrazovaly, že Služebníci mrtvých tělo sotva otevřeli a vyňaté vnitřnosti že teprve zaujmou svá

místa, pod ochranou jednotlivých bohů, jimž náleží. U hlav mrtvého stáli dva pomocníci s nástroji, zatímco krátký přesný řez břišní stěnou vedl jistou rukou Ahmose, nejjobratnější z balzamovačů Domu smrti. Proti němu pracoval Chasemenhet, jeden z těch mladých, co si buď přivykli a zůstávali, anebo po čase odcházeli, aby nabytých zkušeností využili jako ranhojiči, nebo třeba i dosáhli titulu medika. I u zadních stolů se ještě pracovalo, byly však příliš daleko a světlo nebylo tak silné, aby Akiasare mohla zahlédnout, co dělají, natožpak jak už pokročili. Pán Amenkare, plným titulem Ctihodný Uchovávací, pomalu procházel mezi stoly, občas se zastavil a jen přihlížel, občas se beze slova natáhl a drobným gestem poopravil, co bylo třeba, zastoupil nejistou ruku nebo důrazným šepem něco připomněl. Ve splývavém bílém rouchu s čtvercovým výstřihem, v pase staženém a sahajícím sotva do půli stehén, a s krátkou, k ramenům přistřiženou parukou připomínal pán Amenkare spíš útlého mladého tanečníka než vrchního balzamovače ponurého Domu smrti. Nehodila se sem ani jeho tvář. Jemná a drobně kreslená, tvář s velkýma zamyšlenýma očima, klenutými oblouky tmavého obočí a měkkou, široce zvlněnou linkou úst, po jaké toužívají ženy. Konečně si jí všiml. Chvatně odložil kovový nástroj a otíraje si v chůzi dlaně do úslužně podané navlhčené utěrky ji spěchal uvítat. „Už končíš?“ nadhodila Akia, zatímco tiskla obě přítelovy ruce ve svých. Touhle dobou už pán Amenkare většinou přenechával práci řadovým balzamovačům, s výjimkou případů, kdy se na kamenném stole ocitl někdo zvláště urozený či významný. Nic takového ale dnes nenastalo a všichni práci už mohli docela dobře zastat ostatní. Přesto se zamyslel, než zpola nepřítomně odpověděl: „Ne... Nebo vlastně ano. Ano, můžu... Promiň,“ omluvil se jí vzápětí a obrátil se zpět ke stolu, u něž se prve zastavil jako u posledního. „Počkej. Takhle ne,“ zarazil mladého Chasemenheta tiše, ale s důrazem. „Raději tudy,“ vysvětlil stručně, „a potom bude lépe...“ Další slova se vytratila, jak se pán Amenkare obrácen zády sklonil k otevřenému tělu. Akiasare to zajímalo. Vždycky vydržela přihlížet hodiny, bez hnutí se dívat, jak se pod jeho štíhlými prsty mění mokravé rozměklé tělo ve věčný, úctyhodný chrám. Přiblížila se, aby se mu jako tolikrát podívala přes rameno, ale stačila zahlédnout jen jeho obdivuhodně citlivé prsty,

dlouhé a útlé jako dívčí, jak se drobnými úspornými pohyby prohmatávají do nitra vlhké, mokvající tkáně. Kovově hořce, živočišně to páchlo. Svíralo to v krku a vhánělo slzy do očí. „Půjdemte tedy?“ obrátil se k ní, když práci dokončil. Akiasare kývla, v žertu mu ovinula paži kolem pasu a hlavu opřela o rameno. „Zítرا tě doufám uvidím v paláci,“ nadhodila. „Hostina u příležitosti, jako je tahle, se nekoná každou chvíli, to musíš uznat i ty. Pozvání nepochybně máš.“

„Ano, ano jistě, někde ho určitě mám,“ odpověděl roztržitě Amenkare, „ale víš přece, že nikdy nechodím,“ dodal s pohledem rozpačitě mířícím k zemi. „No tak tentokrát půjdeš,“ rozhodla rázně Akiasare. „Jinak nevím, s kým bych se tam bavila. Jediný, s kým se vůbec dá mluvit, je Nebshen, ale ten všechny ani nestačí obejít, a pak ještě Nebtemfeš a ten tam teď pochopitelně nebude.“

„Proč ne?“

„Co proč ne? Aha to... no to je vlastně jedno, i když nevím, jestli tím, kdo by měl oslavovat, není nakonec spíš on,“ broukla Akia víc pro sebe. Amenkare se po ní ale podíval tak udiveně, že raději zmlkla docela.

* * *

U stolů zrovna moc místa nezbývalo. Kdyby se Amenkareovi nosiči netáhli jako spící želvy, a kdyby se ona, Akiasare, nedala přemluvit k tomu, že svá nosítka pošle prázdná, aby si mohli po cestě povídat, byli by tady samozřejmě mnohem dříve. Za takové tempo by Akia své Núbijce dala spráskat hroším karabáčem, pokud by to ovšem dříve neudělal jejich předák a běžec u pravé přední tyče, obrovitý černoch Rawahí, který přání své velitelky obvykle plnil dříve, než na ně stačila jen pomyslet. Však za něj taky na trhu bez řečí zaplatila sedmi pěkně těžkými kruhy mědi a nikdy se neptala, co znamená zjizvený, popálený pruh kolem jeho sukovatého černého krku... Akia se po Amenkareově boku zastavila mezi sloupy ve vchodu a rozhlížela se. Zamávala mladému Rensahorovi, lékaři, který se zjevně dobře bavil na druhém konci obrovitého stolu, jako obvykle obklopen houfem rozesmátých krasavic. Dvorně se zvedl a gesty nabízel, že jim najde místa, ale Akia jen s úsměvem zavrtěla hlavou. Jedna z nastrojených krás se mu vzápětí naklonila k uchu a

zalykajíc se smíchy mu něco zuřivě šeptala. Akia klouzala pohledem po nespočtu přítomných. Mezi mladými z Chrámové školy malby zahlédla sochaře Senmutu a zdálo se jí, že je tam s nimi i Merikare, nový faraonův architekt. Všechna sedátka kolem nich však byla obsazená. „Pojď třeba sem, vždyť je to jedno,“ rozhodla nakonec, „stejně se to za chvíli všechno promíchá.“ Prokličkovala mezi postávajícími ke dvěma volným místům mezi tělnatou manželkou jednoho z králových pokladníků a hubeným starším mužem s odznaky medika, jehož neznala. Bleskurychle však vyskočil, aby usedající kněžku i jejího, už na první pohled urozeného společníka pozdravil s rukama nízko u kolen na znamení úcty. Pán Amenkare zdvořile kývl, ale nijak zvlášť se kolem sebe nerozhlížel. Neposlouchal vlastně ani, co mu Akiasare říká. Slyšel, že se k němu obrací, ale zuřivě zatínal zuby a cítil, jak se mu červeň hrne do tváří. Nevnímal vlastně nic krom své přepychově oblečené, šperky a amulety ověšené sousedky. Svírala svého tělnatého muže za rameno a cosi do něj naléhavým šeptem hučela. K nosu si přitom nepřestávala tisknout chomáček silně parfémovaných květů, jaké se většinou nosily do společnosti. Její muž se na sedátku vrtěl a vzdychal. Nakonec mu nic jiného nezbylo. Nemotorně se zvedl a s mnoha úklonami a spoustou pokašlávání si se svou nespokojenou ženou vyměnil místo. Ani to ale zřejmě nestačilo, protože v tu chvíli zlostně rozkazovala své černé služtičce, kterou si rozčilenými gesty přivolala, a hnala ji zase někam pryč. Za chvíli přilítla nazpátek a klečíc své paní chvatně podávala flakónek s ostře, pronikavě vonící esencí. Amenkare si povzdychl. Pak se zpod spuštěných řas podíval po Akiasare a nakonec se ze všeho usmál. Jiní jistě platívají i vyšší daň. Vlastně by mohl být spokojen a většinou také býval. To jen dnes, tady, mezi všemi oslnivě naškrobenými rouškami, mezi tou spoustou zlata a vůní a mezi těmi nádhernými pěstěnými mladíky pocítil něco jako stud, lítost a zlost zároveň, když tu a tam zahlédl, jak se tu kradmo, tu nápadněji zdvihají k chřípí lahvičky s voňavkami, náhodou právě ve chvíli, kdy kolem prochází on. „Nebshene!“ vykřikla Akiasare, až sebou trhl leknutím. Na chvíli ale aspoň zapomněl na své rozladění. Nebshen, rozhlížející se u květy zasypávaného vchodu, už ji taky uviděl a zdravil ji přinejmenším

stejně nadšeně jako ona jeho. Ramis se přes své pokročilé těhotenství vypínala po jeho boku na špičky a zuřivě mávala. „Celý ten Taišek, co mi ho Merit poslala, není doktor, ale tyran,“ oznámila Ramis, sotva se všichni přivítali a pán Amenkare jí byl, coby příbuzné Vtěleného boha, představen. „Nesmím se rozčilovat, nesmím ponocovat, nesmím se shýbat a nesmím dokonce ani křičet, i když při samé Ištar nevím, jak by zrovna tohle mohlo tomu malému uškodit. Kromě toho zkus nekřičet a mít přitom kolem sebe Sheitarea. Vůbec by mě nebral vážně, dělá si, co ho napadne.“

„To si dovedu představit,“ zasmála se Akiasare. Ramis se k ní důvěrně naklonila. „Konečně chápu, proč je u vás bohyní Matkou Tweret,“ zašeptala. „Připadám si jako hrošice! Už aby se to narodilo.“

„Trpělivost, už brzo,“ broukla Akiasare tiše a spiklenecky přimhouřila oči. Ramis ji za to stihla pochybovačným pohledem a s povzdechem sáhla po misce s čerstvě lisovanou šťávou z pomerančů, zatímco ostatní si pochopitelně dali nalít to nejlepší datlové víno. Velká sloupová síň byla zaplněná do posledního místečka, kolem stolů nebylo k hnutí a spousta těch méně urozených a nevýznamných posedala ještě i na podlahu podél stěn. Všechny oči se stále častěji otáčely ke vchodu. Konečně se rozlehlo majestátní vytrubování, hluboký, vibrující hlas obřadních píšťal, oznamující všemu stvoření, že faraon, Pán veškerého Egypta a Vtělený bůh přichází. Se zdviženou hlavou seděl na bytelném zlaceném trůně, jehož tyče spočívaly na ramenou čtyř mohutných černých nosičů, oblečen v zářivě bílé, jednoduše překládané suknici, zato s úctyhodnou tíhou zlata kolem hrudi, krku a ramenou. Následovala jej překrásná Velká paní, Bohyně a Miláček Horův, jak si poslední dobou zvykli ji nazývat, královna Meritamón, na počest jejíhož požehnaného očekávání se celá dnešní slavnost pořádala. Z výše ramen svých urostlých nosičů se usmívala a přátelsky kynula na všechny strany. Dnes si to mohla dovolit. Dnes jí přísný protokol nevelel změnit se v neživou sochu, jako tomu z pochopitelných důvodů muselo být během posvátných obřadů nebo v těch řídkých chvílích, kdy bylo třeba ukázat tvář božského majestátu prostým lidem. Poslední, v houfu osobních otrokyň, palácového služebnictva a početných

společnic, vnesli otroci Dvojctihodnou menší paní Mutnezmet, vystrojenou v látce tak zářivých barev a vysokého lesku, že vyhlížela jako tkaná z rozpuštěného zlata. Sotva se všichni přítomní na znamení nejhlubší úcty dotkli tvářemi země a sotva se Živoucí bůh i s trůnem ocitl pevně na podlaze, pokynul všem, že mohou znovu usednout a začít hodovat. Sám však ze všeho nejdříve pečlivě dohlédl, aby zvlášť k tomu určení otroci předložili a nabídli Velké paní to nejlepší, co stůl nabízel. Meritamón se smála a ze všeho si vybrala jen křepelčí játra na bylinkovém másle, tence nakrájený nekvašený chléb a směšně malou misku opražené zeleniny. Paní Mutnezmet však žádný důvod, proč by se měla trápit střídmostí, neviděla. Naopak. Nabrala si snad od každého předkladače, který u ní s hlavou odvrácenou a mísou úslužně nakloněnou poklekl. „Zdá se, že ještě ztloustla,“ prohodila tiše Akiasare, která od té podívané nedokázala odtrhnout zrak. Menší paní to však zjevně starosti nedělalo. Nedívala se vpravo vlevo a hleděla si jen a jen jídla. Šťávu z ovoce i tuk, stékající jí spolu s karmínovou rtěnkou po bradě, otírala zlatem obtěžkanými prsty, které hlučně oplachovala v hluboké míse s růžovou vodou. Oči zvedla, jen když se chtěla porozhlédnout po další lahůdce, lesklé tučné tváře se jí pohupovaly nahoru dolů, nahoru dolů... „Vypadá příšerně,“ prohlásila úplně ohromená Ramis. Její jasný hlásek s širokou výslovností cizinců se dal jen velmi těžko přeslechnout. Akiasare vyprskla. „Prosím tě, mlč!“ Kolem se však ozvalo pár stejně zdušených uchechtnutí, ztlumených vzápětí diskrétní dlaní nebo změněných v náhlé zakašlání. Zato káravý pohled je nestihl ani jediný. Málo platno, paní Mutnezmet si zatím mnoho přízně nezískala, a nezdálo se, že by se to vbrzku mělo jakkoli změnit. Vtělený bůh vstal. Předtím ještě neopomněl pokynout všem přítomným, že dnes výjimečně smějí zůstat sedět, aniž by tím uráželi faraonovu božskou podstatu. Taková rozhodnutí v případech jako tento činíval často a kupodivu si jimi získával mnohem víc úcty a zbožňování, než by se mohlo zdát. S objemným, těžkým pohárem plným vína se vydal obcházet své přátele. Zažertoval s Nebshenem a se smíchem si tak dlouho navzájem nahlíželi do pohárů, že to na dálku vypadalo, jako by se přeli, kdo z nich si dnes vybral lépe. Přijal hold jakési mladé, šperky a korálky ověšené krasavice, kterou mu

spěchal představit stařícký Maja, královský pokladník, jež ve svém úřadu z vůle bohů sloužil už čtvrtému Vtělení na Trůně. Pán Amenkare zkameněl, dlaně mu zledověly. Od chvíle, co Věčný Egypt vstoupil do této síně, nepromluvil a nepohnul se. Cítil, jak mu vysychá v ústech, ale věděl, že sevřeným hrdlem by nedostal ani sebemenší doušek. Nedokázal z něj spustit zrak. Oslňovalo to a bolelo. Bolelo víc než rána. Živoucí bůh se odpoutal od skupinky, s níž právě krátce hovořil, a podíval se snad přímo na něho. Na okamžik přimhouřil oči, jako by se nemohl rozpomenout – slunce kratičce políbilo jeho hladké, bronzem ožehnuté líce – ale vzápětí se usmál a ze všech stran pozdravován spoustami hostí namířil si to rovnou k nim. Akiasare před ním klesla v hluboké úkloně. „Rád tě vidím, *nacht sba*, má odvážná hvězdičko,“ zahalekal s úsměvem faraon a stejně hlučně ji vtiskl dvě políbení na tváře. V síni to tiše zahučelo, přestože se každý snažil usilovně dělat, že nic nevidí. Být to kterákoli jiná, nade vši pochybnost by to znamenalo, že si ji Božský vyvolil pro svůj Dům rozkoše nebo přinejmenším pro dnešní noc, ale tohle byla kněžka – krystal na jejím hrdle by o tom vypovídal dost jasně, i kdyby nebyla oblečena v levhartí tunice Zasvěcených – takže v tom muselo být něco docela jiného. Krom toho, Paní Meritamon se tomu usmívala a ze svého místa jim přátelsky kynula na pozdrav. „Necht’ se tvé tělo uchová věčně, Božský. A Královně i nenarozenému Horu ať požehnají všichni bohové,“ prohlásila Akiasare, jak se slušelo. „Neozvala se ti Mirathea?“ zeptala se vzápětí tak, aby to v okolním šumu a ruchu pokud možno zaniklo. „Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Haremheb, „ale řekl bych, že ví, co dělá. Možná ještě nepřišel čas.“ Teprve pak si faraon všiml skloněného mistra balzamovače. Rychle zauvažoval, co vlastně ví, a pokud všechno, co si o tom myslí. Přes svou nepřehlédnutelnou zamlklost se mu zdál uvážlivý a bystrý. Prozatím mu však věnoval jen blahosklonný úsměv a dvě, tři nicneříkající zdvořilostní fráze, na něž stejně žádné odpovědi nečekal. „Akiasare?“ ozval se pán Amenkare přiškrceným, napjatým hlasem drahnou dobu poté, co je Vtělený bůh opustil. „Směl bych tě požádat o něco, o něco velmi neobvyklého?“ zeptal se nespouštěje z ní oči. Udiveně na něho pohlédla. „Jistě. O cokoli,“ odpověděla vážně, když spatřila jeho

tvář. Drobný sval v koutku úst se mu viditelně zachvíval. „Víš přece, že pro tebe bych udělala všechno na světě.“ Amenkare zadržel dech. „Směl bych tě políbit?“

„Políbit?“ vyjekla Akiasare. „Mě? Tady? Ted?“ Měla co dělat, aby se nerozesmála, ale zdálo se, že její přítel má k smíchu daleko. „Nechápu sice, co to do tebe vjelo,“ pokrčila rameny, „ale nakonec proč ne?“ Stejně byli všichni okolo, jak se nenápadným pohledem ujistila, v tuto chvíli už více či méně opilí. Rozhodně dost na to, aby se dávno přestali zajímat o to, čím se baví jejich sousedé. S úsměvem tedy zavřela oči, zaklonila hlavu a nabídla královu balzamovači růžově nabarvené rty. Polibku se však nedočkala. Ucítila jen lehký dotek jeho citlivých prstů, jak si pán Amenkare jemně natočil její tvář. Ústa ho nezajímala; s nekonečnou něhou nechal spočinout své měkké rty na její líci, kousíček pod výběžkem kosti, tam, kde narůžovělý nádech líčidla přecházel v přirozený stín. Vlastně ji ani nelíbal, strnulý v tom nadzemsky lehkém dotýkání, jako by se už nikdy neměl odtrhnout. Když to konečně dokázal, nemusel se jí ani dívat do očí, aby věděl, že na něm spočívá pohledem plným úžasu z náhlého pochopení. Mohl jen doufat, že odpor a pohrdavý soucit se v něm neskrývají. Meritamon na druhém konci stolu vzdychla. Nadechovala se k tomu už podruhé. Musí to udělat dřív, než se k ní Haremheb vrátí. Musí. „Mutnezmet,“ oslovila měkce svou sousedku. „Já vím, že musíš být nešťastná, ale věř mi, že takhle jsem to nikdy nechtěla. Jako jsou bohové nade mnou, nechtěla jsem to vůbec, a ani dost málo netoužím po tom být příčinou tvého smutku. Jeho sňatek se mnou byl na každý pád nevyhnutelný, Haremheb tím byl povinnen bohům i Obojí zemi. A cokoli by bylo mezi námi, nemá to v nejmenším co dělat s láskou. Já Haremheba nemiluju a jen nerada ti stojím v cestě. Chtěla jsem jen, abys to ode mne slyšela...“ Paní Mutnezmet k ní obrátila tvář, zrudlou až po zlacenou stuhu paruky. „Kdybych Věčnému bohu ohlásila, co jsem teď od tebe slyšela, možná by se po letech zabouchly zase jedny dveře do cel zavržených,“ zasyčela. Meritamon se jen smutně usmála. „To sotva. Neřekla bys mu totiž nic, co by nevěděl sám, a jen by sis zhoršila svoje beztak už dost špatné postavení. Myslela jsem to dobře. Cožpak nemáš rozum? Já vím, že to pro tebe musí být hrozné, ale věř

mi, že kdybych mohla způsobit, abys to byla ty, kdo mu porodí potomka, neváhala bych ani na okamžik. Není to spravedlivé, já vím, že není, ale zřejmě si to tak přejí bohové. Já jsem se smířila, radím ti, smiř se také a buď' rozumnější. Já k tobě nechovám žádnou zášť, Mutnezmet, já ne..." Natáhla ruku, snad aby se dotkla té její, ale Dvojctihodná paní Mutnezmet ucukla, jako by uviděla hada. Před zuřivostí rozšířené oči se jí znovu vnucovaly ty obrazy a do uší jí kvílel děsuplný hlas. Přelévalo se jí to myslí jako žlutá, zakalená voda. Ten pes. Pořád ten pes. A ta jistota. Ta nesmyslná jistota, že kdyby vzala fenu, březí fenu s břichem nadouvajícím se štěnaty a do krku jí vlila černý lék, stalo by se něco slizce krvavého, praskajícího strašnou, rudou a mokrou bolestí... Něco... Oslepená hmatala po tom čemsi se zvířecí chtivostí a strašná, mlhovitá tvář, vznášející se nad temnotou temnější než země mrtvých a našeptávající tu hrůzu do uší byla náhle tak blízko a její znetvořené rysy tak známé... Vykřikla a šklubla sebou. „Je ti něco?“ slyšela někde v nesmírné dálce tu, co to všechno způsobila. „Nechtěla jsem ti ublížit.“ Akiasare zamrkala, aby vyhnala z očí ospalost. Na druhém konci stolu nastala nějaká vřava, houf služebných se nahnul kolem paní Mutnezmet, třely jí spánky oleji a ovívaly palmovými listy, nejspíš se jí z dusna a přeplněné síně udělalo špatně. Nebylo by divu. I ona už se cítila unavená, ztěžklá a otupělá. Ani mluvit už se jí nechťelo. Připadala si stále těžší, malátnější, a teprve když se jí před očima začaly pomalu roztáčet spirály zprvu slabounkých světel, pochopila, že už jakou dobu se její tupé, vínem a spoustami jídla obtížené myslí dotýká jiná, britká a oslnivá jako doteninka zbroušené ostří meče. Vyskočila, najednou pružná a zpozornělá jako dřív. Světlo. Narudlé světlo to bylo. A černý, černočerný stín. Míhl se mezi hodovníky, prosmykl kolem posedávajících na zemi, aby se vzápětí zvedl do výše, ze všech čtyř do výše nejvzrostlejšího muže, a pomalu obcházel stůl, nahlížeje svou černou a zlatou šakalí hlavou hned tomu, hned onomu přes rameno jako usmívající se smrt. Ve dveřích se ohlédl a zůstal stát. Čekal. „Promiň,“ vylomila z vyprahlého hrdla Akiasare, ale nebyla si jistá, jestli vůbec vydala hlas. Pán Amenkare zabraný právě do hovoru s královým ranhojičem nejprve udiveně vzhlédl, ale když viděl, že jako mnozí prostě míří ven ze síně, s klidem se vrátil k

zajímavému rozhovoru. Stál bez pohybu v zahradě, jako černá, děsupná silueta. Šakalí bůh Anupev. Vysoký, vyšší než kdokoli z lidí, s dlouhými čelistmi stisknutými v šelmím úsměvu. Vzdala mu úctu znamením, jímž mu ji samu kdysi zaslíbili. Pilovité čelisti se nepohnuly, a přesto jí v uších zazněl hlas. Hluboký, tmavý a vlídný jako podsvětlní řeka zapomnění. „Syn Reův čeká... Pospěšte!“

* * *

Nejraději by je popoháněl od rána do večera. Netrpělivostí nedokázal vydržet na místě. Kdyby mohl, vrhl by se sám do výkopu a odhazoval suchý, sesouvající se písek třeba rukama. Už od rána se nemohl zbavit pocitu, že dneska se musí něco stát. Něco... Cítil to tak jasně, až mu z toho mravenčilo v týle. Tady. Ano, tady. Tohle bylo místo jeho největší naděje. Násilím se přinutil zachovat alespoň zdání klidu. Pomalu přistoupil blíž a shlédl dolů do vykopané jámy. Byla už tak hluboká, že ze dvou stran už kopáči museli stavět bednění, aby se nerovné, sypké stěny nehroutily. Hnědé svaly na hubených nohou se jim napínaly a na nahých zádech se leskl pot. Malými lopatkami plnili stále nové a nové koše pískem a v nekonečném řetězci je podávali nahoru. Poháněč oslů, mávající ostnatou větví, nadělal snad ještě víc povyku než jeho paličatí svěřenci. Nebylo divu, už pátý den musel stejný díl práce odvést jen se dvěma, místo se čtyřmi zvířaty. (Penězi ušetřenými každého dne za pronájem dvou oslů se možná zaplatí další tři, možná čtyři dny práce...) A pak? Až dojdou i ty nejposlednější z posledních rezerv? Potom už bude u cíle. Musí. Kdykoli jen pomyslel na možnost, že neuspěje – tak jako právě teď – popadla ho neodolatelná chuť na pořádný ostrý doušek. S ohledem na vyznání jeho dělníků, bylo však veřejné pití alkoholu tím posledním, co si teď mohl dovolit. Snad večer, až za sebou zavře dveře svého pokoje... Ale to už by mohla být sklenka na oslavu. „*Effendi!* Pane!!“ Trhl sebou a sevřel zuby, až ho zabolelo v dásních. Něco se dělo. Pobíhali tam jeden přes druhého. Mávali rukama a křičeli. „Sem!! Tady, podívej, pane.“ S bušícím srdcem nahlédl přes okraj. Kameny. Řádka kamenů to byla. Obyčejná hromádka drobných neopracovaných kamenů, kdysi pospojovaných blátěnou maltou, sesunutých jako hrací kostky. „To jsou zbytky kamenické chatrče,“ vylomil z vysušeného hrdla a

modlil se, aby mu přede všemi nevyhrkly slzy zklamání. „Jen stará, rozbořená chýše, nic víc...“

„To tedy znamená...?“ protáhl zdánlivě bezvýrazně Ali Fajjíd, vychrtlý předák kopáčů, a nechal svůj dotaz vyznít doztracena. „Nikoli,“ odpověděl jeho zaměstnavatel hlasem, který jen s vynaložením největšího úsilí zněl rozhodně a pevně. „Znamená to jen tolik, že tohle to správné místo nebylo. Tady stávala kamenická vesnice. Nic jiného.“ Velitelským gestem svolal dělníky a shromáždil je kolem stokrát překládaného, zmuchlaného a potřhaného plánu. „Pro dnešek končíme. Zítra hned za šera začneme tady.“

* * *

Sem dolů, do sklepení Imhotepova domu, nesestoupil nikdo už tak dlouho, že na těžká, falešnými sloupky zamaskovaná dvířka plná pavučin, musela Akiasare vynaložit všechnu sílu. Z podzemí na ni dýchl vlhký, mokrým kamenem a zatuchlinou páchnoucí chlad. Otrásla se zimou a malý plamínek lampičky, kterou si vzala s sebou, se zachvěl s ní. Podzemní svatyně Anupovy Černé tváře tonula ve tmě a v zimě. Opuštěná. Nad vlhkým, ohlazeným obětním kamenem, který jen matně vystupoval z temnoty, se obrovitý a nehybný tyčil Anupev, Pán krve a Vládce pohřebišť. Rozkymáčený plamínek skákal po blýskavě černém kamenném těle sochy, po výmluvně napřažených pažích, jen na tvář, na šelmí tvář s očima barvy síry a čelistmi šakala nedosáhl. Přesto tam byla. Vysoko pod stropem, s úsměvem smrti ztrácejícím se v neproniknutelné tmě. Mladá kněžka mu vzdala úctu a pomalu, dlouho a pečlivě kropila pak obětní oltář kolem dokola býčí krví, jakkoli dobře věděla, že tohle není oběť, již by si její bůh vskutku přál. Nemohla ale jinak. Ne takto osamocená. Jen devatero myslí spjatých v Kruhu a devět hlasů vibrujících v pradávném mystériu může nabízené tělo učinit skutečnou a pravou obětí. Jenom tak to není vražda a jen tak se *ka* obětovaného připojí v Západní zemi k Anupovi, jemuž bude smět sloužit do skonání věků. Tak to říkaly prastaré texty, pocházející z času *Zep Tepi*, prvního času bohů, a takový byl neměnný řád Kruhu devíti. Přesto Akiasare potřebovala právě teď pomoc svého boha víc, než kdykoli dřív. Se zkříženými nohama usedla do rituální pozice před oltář. Provedla

krátké zklidnění dechu, prohloubila ho a ustálila, a začala zvolna tišit myšlenky. Nejdříve přicházely, jedna za druhou, vyvolané vzpomínkami a černým dechem tohoto místa. Obrazy. Hlasy... Majestátní postava jejího otce Imhotepa, velekněze Kruhu, opojivé rytmy modliteb, obsidiánové ostří v její vlastní dlani, poprvé..., a mokrý, kořenitý tep krve. Myšlenky pozvolna slábly, stávaly se nezřetelnými, rozplývaly se a mizely. Zůstala jedna jediná. Mirathea. Mirathea... Ani si neuvědomila, kdy její uvolněné *ka* vyklouzlo ven z těla, bylo to rychlé a samozřejmé jako dech. Mirathea. Očekávala, že se s ní setká. Ať už v Giizah, v posvátném okrsku Paní pyramid, nebo kdekoli jinde, v kterékoli z milionů sfér, jež ath'lahanská kněžka z lidu Ghaarthi mohla považovat za domov. Musela se s ní sejít. Promluvit s ní. Musela jí říct, jak čas běží. Místo toho se ocitla uprostřed liduprázdné planiny, pokryté prachovým pískem s donekonečna se táhnoucími přesypy. Kolem leželo ticho tak nehnuté a nesmírné, že se Akiasare zdálo, jako by se ani ona, ani její mysl také neměly už nikdy hnout. Nebe nad hlavou i písek pod nohama byly rudé, načervenalé a nachové jako všechny odstíny červánků – nebo krve. Cesty i chrámy někam zmizely a jen obrovité jehliny tří pyramid se tyčily proti narůžovělému obzoru jako kdykoli dřív. Akiasare se pomalu vydala k nim, vysílajíc cestou jeden šíp myšlenky za druhým. Miratheo! Miratheo! Kolem se ale nehýbalo vůbec nic. Snad kromě kamenů, zvolna odpadajících úlomků obřích kvádrů, které se čas od času bez jediného zvuku nekonečně pomalu řítily dolů z děsivé výše pyramid. Teprve teď si Akia všimla, jak strašlivě poničené a pobožené jsou, zaváté okolním pískem tak, že necvičené oko by je mohlo pokládat za hory, za dílo skal a větru. A ještě něco... Na místě posvátné Sfingy, jejíž božské jméno zní Reharachte *Hor m'a Achet*, zírala do rudého nebe jen ohromná plochá, z písku vystupující tvář! Vypadalo to, jako by posvátnou Sfingu popadla obří ruka nejmocnějšího z bohů, vyrvala ji z jejího skalního lože, a vzápětí ji znovu, ocasem napřed, zarazila až po tvář kolmo do země... „Vždyť taky ano! Máš pravdu, sestřičko. Tedy – skoro pravdu...“ zasmál se jí těsně u ucha kdosi neviděný. Trhla sebou a prudce se obrátila. Trylek průzračného smíchu se jí zatřepetal kolem hlavy. „Nemůžeš mě vidět,“ smál se neznámý.

„Nejsem tady. Mluví s tebou jen myslí. Zdaleka. Opravdu zdaleka. Ale na to, abych zachytil tvou přítomnost a promluvil s tebou, nepotřebuju složitě vystupovat z těla, jako to děláte vy. Jenom zaměřuju a přemýšlím. Takže mě nevidíš.“

„Aha,“ podotkla nepříliš duchaplně Akia. „Ale kdo vlastně jsi? Máš nějaké jméno?“

„Jistě,“ usmál se znovu ten neviděný. „Jak bych ti to... Dejme tomu, že jsem něco jako, u vás byste asi řekli architekt těchto staveb. Proto mě taky zaujaly tvé myšlenky. A jméno? Já tvůj svět nikdy nenavštívil, ale kdyby se to stalo, moje jméno byste nejspíš vyslovili asi jako Thaerrys, Theyrrys...? Tak nějak.“ Něco na příděchu, názvu jeho výslovnosti jí bylo povědomé. „Patříš snad také k lidu Ghaarthi? Jako Mirathea? Tu totiž hledám. Vlastně jsem zaměřovala ji, když jsi do toho...“

„Mirathea?“ přerušil ji se zájmem. „To myslíš *gwaihraan sehhi Angmirathaaiu*?“

„To nevím,“ usmála se prozměnu Akia. „Vaším titulům nerozumím a pod tímhle jménem ji neznám. U nás je jenom...“

„Počkej, to stačí! Co jsem chtěl vědět, už vím. Ale moc ti nepomůžu. Ona se tam k vám ještě nějaký čas nevrátí. Nemůže s tebou ani mluvit. Tedy prozatím. Ale něco pro tebe mohu udělat aspoň já,“ dodal Akiin neviditelný společník, když zachytil zřetelný poryv jejího zklamání a beznaděje. „Někdo se s tebou chce setkat. Někdo, koho by tě nikdy nenapadlo hledat tam, kde je. Taky by ses tam sama těžko dostávala. Takže ti pomůžu, chceš?“

„A-ano,“ vykoktala Akiasare, „ale počkej ještě! Kdo...? Jak...?“ Ze všeho se jí zatočila hlava a proběhl jí zběsilý vír tisíce otázek. Ta v písku zaražená Sfinga a svět, který jako by byl, a přesto nebyl jejím světem, mysl usměvavého architekta toulající se zpívajícím prázdňem mezi hvězdami... „Počkej!“ smál se zcela nepokrytě. „Počkej přece chvíli! Tohle je rychlé i na mě. Ta – Sfinga jí říkáš? – musí být takhle, to je přece logické. Dívá se tam, kde se v den rovnosti drah objeví hvězda *Ra*. Jakže? Slunce? Tak dobrá. U vás se dívá nízko k obzoru, tady – kolmo vzhůru. Ne, neprojektoval jsem to sám. Jsme... můj lid obýval váš svět od nepaměti, potom se naučil, že těla nejsou nutná a zvládl prostor. A čas. Touláme se a stavíme –

příbytky bohů. Obrazy nebeských těles na zemi. Stejně jako jsme je kdysi postavili ve tvém domově. Aby aspoň někteří z vás prošli a stali se tím, čím jsme my, až skončí všečen čas. Cože? Kde to jsme právě teď? Jak jen bych ti to...? Je to svět podobný vašemu, planeta, co stejně jako ta vaše konce krouží prázdnotou. Už dávno jsme ji opustili. U nás má jméno *Arraes*...“ Hlas se začínal vytrácet, byl stále nezřetelnější, *Akiasare* už ho nedokázala zachytit. Cítila, že k ní pořád mluví, ale soustředit se, udržet myšlenky bylo čím dál těžší. Už to nešlo ani chvíličku. Z nekonečné dálky ucítila, že ji opouští. Vzápětí ji strhl světelný vír. Doběla modrý a hvízdavý. Nepodobal se ničemu, co znala. Oslnivý zpěv prázdnoty. Když se s vypětím všech sil zkoncentrovala a ujistila se, že se její éterické tělo v myriádách nepatrných částíček nerozletělo věčnou Pustinou, o čemž byla téměř přesvědčena, dokázala se rozhlédnout. Kolem nebylo nic. Nebo skoro nic. Šedavá a černá ve všech myslitelných odstínech. Všude a nikde. Tady? V tomhle vyprahlém suchopáru bez jediné jiskřičky světla je někdo, kdo by chtěl mluvit právě s ní? Nebo se něco nepovedlo a...? „*Thaerrysi! Theyrrysi!!*“ Strhala by si hlasivky, kdyby nevykřikla jen v myšlenkách. „Čekej...“, doneslo se k ní z nesmírné dálky. Nesmírně slabě. A pak už nic. To slaboulinké zavlnění zachytla takřka okamžitě. Bylo stejné jako její vlastní. A známé. Tak známé. Ano, byla to lidská bytost. Už ji zahlédla, už už ji skoro mohla rozeznat. Nejdřív jen nezřetelně, jako obláček páry nad obzorem. Pak blíž. A potom... Bohové! „*Anchesenamon!!*“ Držela ji a objímala. Svírala ze všech sil. Slzy? Ne, netekly jí slzy. To jen někde uvnitř plakala. „Jak? Jak se to mohlo stát? Jak to, že i ty??“ Zoufalství ji hrozilo rvát na kusy. „Bohové věční, Anch, proč ty také?“ Mrtvá královna se usmála. „Ne, tak to není. Mně nikdo neublížil. Mohla bych do Západní země, jenomže tam bych – zapomněla. Tady jsem jen proto, abych k němu měla – blíž? Je to to správné slovo? Už nevím. Nevzpomínám si. Tady nic není blíž. Přesto...“ Drobným bezradným gestem, tak známým, tak strašně známým rozhodila rukama a koutky se jí zdvihly ve smutném odhodlaném úsměvu. Jako dřív. „Tolik ti chybí?“ vydechla *Akiasare*. „Chybí? Ne... nevím. Už nevím, co slova, některá slova znamenají. Chybí mi Anchi? Ne, to není to slovo. Anchi mě... bolí. On mi...

není. Tady... Prázdná. Poloviční.“ Královnina zaťatá pěst párkrát bezradně, bolestivě uhodila doprostřed hrudi. „Věděla jsem to,“ pokračovala po chvíli tiše. „Věděla jsem, že na něm leží kletba, a v okamžiku smrti jsem mu to slíbila. Že ho neopustím, že s ním ponesu jeho prokletí a půjdu s ním ze zrození do zrození. Dál. Myslela jsem ale, že to bude hned, že zůstaneme spolu. A zatím...“ Akiasare zavřela oči, aby ji královnina bolest nezlomila. Připadala si tak slabá, neschopná a bezmocná. „Nezkoušela jsi dohlédnout konce?“ nadhodila jen s nepatrnou nadějí. Každý ví, že kletby netrvají věčně, že jako had zahryznutý do vlastního ocasu po čase stráví samy sebe. Po dlouhém čase... Někdy lze ovšem konec zvrátit zpět k počátku. Dokáže-li jej mág dohlédnout. A dokáže-li obětovat život, který ho to zpravidla stojí. „Ovšemže zkoušela,“ odpověděla klidně Anchesenamon. „Je to...“ Bezradně pokrčila rameny. „Tolik záplav ani nikdo nespočítá, všechna města už se rozpadnou v prach a zmizí pod nánosy písku. Tak strašnou kletbu nikdo nenavráť zpět.“ Odmlčely se. Pustina kolem jako by se nepostřehnutelně změnila. Ožila plíživými stíny. Podivnými, bělavými tvary, nedokonalými jako odraz v pokřiveném zrcadle. Larvovitá těla bez očí, lačné řasnaté tlamy bez těl, bledí pavoučí létavci s dychtivými, tápajícími kusadly. Hltající jeden druhého, v odporné metamorfóze dalších svíjejících se forem ohavnosti. „To je...?“ Akiasare strnule přihlížela se směsí fascinace a odporu. „Ano,“ kývla nevzrušeně Anchesenamon. „Tohle je Odvrácená tvář. Poslední, nebo chceš-li první ze všech božích Sfér. Krvavé myšlenky, nenávisť, zášť a všechno to nízké, co tvoří lidská mysl, tady nabývá viditelné podoby a chvíli žije dál, svým hemživým a slizkým životem. Larvy a mátohy. Požírají se navzájem.“ Říkala to tak klidně, jako by se to týkalo někoho jiného. „Jak...?“ vylomila z vyprahlého hrdla Akiasare. „Anch, jak u všech bohů dokážeš... tady mezi nimi...?“ Anchesenamon se usmála. „To je úplně jednoduché. Mám je ráda. Aspoň tu chvíli, co je jim ještě vyměřena. Pak se tak strašní nezdaří. Je to jen věcí pohledu – a lásky. A potom – jsou to mí jediní společníci. Až na... ale ne, na tom nezáleží.“

„Anch,“ Akiasare jen stěží shledávala slova. „Neboj se, já to nevzdám. Už kvůli němu ne, a teď i kvůli tobě. Nejsem sama, ale to

jistě víš... Haremheb a Mirathea, hlavně Mirathea, ta jistě na něco přijde. A i kdyby ne, chtěla jsem ti jen říct, kdyby to nešlo jinak, než... tak já... udělala bych to, Anch. Slibuju.“ Najednou nemohla mluvit dál. Anchesenamon ji stiskla v objetí a zašeptala: „Obětuj za mě svému bohu, téhle nehostinné sféře vládne on. A nelituj mě, dělám jenom to, co chci, jako vždycky. Tomu bys měla rozumět. Ještě se setkáme. Doufám...“ Její hlas dozníval Akiasare v uších, ještě když se ztuhlá a polomrtvá vyčerpáním probrala v neprostupné tmě Anupovy svatyně. Jak dlouho byla pryč, že i lampička dohořela?

* * *

Nepohnutou, strnulou tvář majestátu udržel Haremheb jenom tak dlouho, dokud se za posledním z couvajících otroků nezavřely dveře. Hned potom dlouze vydechl a s pěstmi vtisknutými do očí se natáhl naznak na lehátko. Nemohl si to srovnat v hlavě. To, co mu Akiasare vyprávěla. Mrtvá královna, bohyně na samém kraji Sféry hladových duchů... A tak nepatrná naděje. Tak nepatrná. Mizivá. Přesto se pořád ještě zdráhal říct – žádná. Někáká možnost přece být musí. Cožpak je bohové opustili? Potřásl hlavou a rázně vstal. Už tak si chvílemi připadal, jako by snad měl pozbýt rozumu. Od včerejška to bylo ještě horší. Nezamhouřil oka celou noc. A zatímco beze spánku třestil pálicí oči do tmy, ve zmučené hlavě vířily tisíce nesmyslných obrazů. Vlastně to nepřestalo ani teď. Zesláblo to, když se násilím přinutil myslet na cokoli jiného, na prosté věci jako postavit se, přejít ke dveřím, udělit rozkazy služebnictvu. Stálo ho to však nesmírnou námahu, a i tak to tam někde uvnitř bylo. Šílené. Nezachytitelné. Možná kdyby se soustředil, rozdýchal se a zklidnil. Možná... Zachytil by to. Jen kratičce se mu to kmitlo před očima. Podivná, nesmyslná představa. Něco skřípavého a zlověstného. Něco s ostrými, rozlomenými okraji. Něco... Krvavý úlomek kosti, okrouhlý, malý, ne větší než šupinka z ryby, vpáčený v šedavé tkáni hluboko pod uchem. Faraon se leknutím vymrštil do sedu. Zachytil to s takovou zřetelností, že bezmála pocítil i bortivý náraz bolesti. Strašlivé. Agonizující. Proč? Co znamená tahle prapodivná vize? Plula mu před očima, náhle zostřená a jasná, jako by ho vskutku chtěla dovést k šílenství. A ta tvář! V mlhách faraonovy obluzené mysli se jen mihla, ale poznal by ji mezi tisíci. Mrtvou tvář

mladičkého *Usire* Tutanchamona. Zatleskal na otroky, ale chvíli trvalo, než ze sebe dostal hlas. „Amenkarea,“ vyhrkl nesouvisle, zatímco jeho myšlenky už začínaly být jasnější. Ovšem, Ctihodný vrchní balzamovač bude tím pravým. Od Akiasare jistě ví své, takže nebude třeba zbytečně zasvěcovat další osoby. Ta prasklá kost, ta štěpina... Ne, nemohlo se to stát jinak než během přípravy těla na věčnost. Z celého srdce si přál tomu uvěřit, ale jistý si může být teprve až s ním promluví. Vždyť co se postupů, příprav a znalostí lidského těla až do té nejmenší kostičky týče, nemá pán Amenkare v královském městě rovného. Nefeš, vrchní dohlizitel faraonových pokojů, však na svého krále zíral poněkud nechápavě. Přinejmenším tak dlouho, dokud Vtělený bůh své přání neupřesnil: „Pošli do Domu smrti pro Ctihodného Uchovávacího. No co civíš? Ať je sem ke mně co nejdřív uveden pán Amenkare. Rozuměls?“ S mnoha povzdechy se Nefeš na znamení souhlasu poklonil až k zemi, přestože popravdě řečeno nechápal téměř nic. Co byl živ, nestalo se, že by Vtělený Hor kdy koho – rozumí se krom manželek a konkubín – přijímal tady, ve svých v soukromých pokojích. Poslední dobou snad jedině Osvícenou Miratheu a tu druhou, jenomže to jsou zasvěcené kněžky, takže dá rozum, že to je něco docela jiného. Rozhodně sem jakživ nevstoupil nikdo z Ctihodných Uchovávacích, jakkoli byl tento úřad po všechny časy ctěn a vážen. On, Nefeš, však nebyl víc než prach pod nohama božského krále, a tak mu nepříslušelo, aby o tom cokoli soudil. Dal si zavolat běžce a před jeho udivenýma očima zopakoval vůli Živoucího boha. Faraon si zatím dal nalít víno. Než mu ho však stačili přinést – a že byli jeho otroci rychlí – přešla ho chuť a místo něho si poručil pálenku. První kalíšek obrátil do hrdla naráz. Druhý zrovna tak. Najednou nechtěl být sám. Už ani chvíli. Kývl, aby mu nalili potřetí, vrchovatě, a pomyslel na to, že by navštívil Meritamon. Vzápětí tu myšlenku zavrhl. Sám si to ctnostně zdůvodnil tím, že teď, když čeká královského potomka, by měl brát větší ohledy na její stav. Skutečnost byla nepatrně jiná – nesnášela pach kořalky a nesnášela, když pil, a ke všemu se to nijak nenamáhalo skrýt. Rozhodně bude lepší ji nepopouzet. Ostatně není jediná na světě.

* * *

Pán Amenkare zíral na královského běžce jako ve snách. Vznešeně kýval a milostivě ho propouštěl, ale nemohl se zbavit dojmu, že tohle všechno dělá někdo docela jiný. Někdo cizí. Rozhodně ne on, ten, co tu stojí s rukama ledovýma a hlavou prostou jediné myšlenky. Vtělený bůh a Božský Dvojí dům si přeje přijmout Ctihodného Uchovávacího v soukromých pokojích. Neprodleně. Tak mu to řekl. Právě tak. Přesto to nemohla být pravda. Takové věci se nedějí. A kdyby přece jen...? Znovu slyšel ten cizí hlas, přeskakující nervozitou, o němž nedokázal uvěřit, že by mohl být jeho vlastní, jak horečně svolává služebnictvo a nařizuje jim připravit lázeň, přinést tu nejbělejší a nejumněji poskládanou bederní roušku, zotvírat truhlice se šperky a kelímky s líčidly, namíchat nejkrásnější vůni... A svolat nosiče. Rychle!

* * *

Haremheb se pro sebe samolibě usmál a rukou už trochu nejistou zašátral po džbánu. Ty dvě ohnivé krásky s kůží smetanovou jako sloní kel a s očima, jejichž hřejivou hněd' by jim mohla závidět i sama krásnooká Hathor, co mu společně s ostatními dary dal nedávno poslat patriarcha z východního nomu, si jistě žádné výhrady nedovolí. Teď jen kterou si vybrat... Ašerpet, tu, co ho hned první noci naučila věcem, o nichž do té doby neměl tušení? Anebo Ramabit, jejíž nenasytná ústa by zvládla uspokojit armádu? Ale co, uchechtl se faraon v duchu, nač rozvažovat? Není snad Živoucí bůh a Podoba Horova v jedné osobě? Dá si je poslat obě.

Kobaltově obkroužené oči faraonova obřadníka utkvěly na mistru balzamovači s nepříliš dobře skrývanou nedůvěrou. „Pochopil Ctihodný Uchovávací dobře vzkaz Živoucího boha?“ dotázal se pán Sethor s nasládlou vlídností, která sice mohla pramenit z jeho úřadu, ale docela dobře mohla být taky jen mistrně maskovaným pobavením. „Vskutku si přeje přijmout tě ve svých pokojích?“

„Nejsem hlupák,“ odpověděl pán Amenkare nepřírozeně tichým hlasem. „Je-li přání Vtěleného boha jiné, nepadá vina na mne, ale na vašeho běžce,“ namítl mírně a jen doufal, že se nezačne trást po celém těle tak, jako se mu během té řeči rozechvěly ruce. Proč? Bohové, proč jen pro něho Věčný Egypt posílá? „Zajisté,“ zaševelil královský úředník. „Ctihodný však jistě pochopí, že v takovémto

případě musím...“ Nedopověděl, jen omluvně pokrčil rameny a neurčitě ukázal někam do hloubi chodeb. „Zatím snad...“ Zatleskal na otroky a ti se na jeho pokyn přihnali s malým stolečkem, sedátkem, miskami ovoce a něčím, co vypadalo jako džbánec palmového vína. Amenkare kývl na znamení díků, ale jídlo či pití bylo to poslední, nač měl právě teď pomyslen. Nedokázal by vlastně ani v klidu usednout. Jak dlouho může, u všech bohů, trvat, než se ten člověk zase objeví? Rozhodně déle, než se mu zatím zdálo možné vydržet. Přesto by asi nebylo moudré, vyptávat se na to otroků.

„Nádherný velký bůh,“ šeptala Ramabit s očima blaženě přivřenýma, zatímco její hbité prsty a neskutečná ústa dělaly co mohly, aby ho společnými silami zbavily rozumu. „Nádherný, veliký, božský...“ Už by se jí málem byl zeptal, jakže to vlastně myslí, jen kdyby neměl jazyk tak těžký a hlavu – i klín – v jednom ohni. „Smím?“ sklonila se nad něj pro změnu Ašerpet. Nasládlý parfém mu vnikl do chřípí a k ústům mu přilnuly hebké, lehce nalíčené rty. Chutnaly po vanilce. Nedůtklivě se jí vytrhl. I té druhé... Najednou měl dost všech jemností. Dost! Hrábl po ní a hrubě sevřel její šíji v ohbí lokte. „Pít mu-síš,“ zablekotal. „Pít ja-ko já! Chlastat! Rozumíš?“ Umíněně jí tiskl pohár ke rtům. Smála se a kořalka se vylévala přes okraj. Lesklými stružkami se jí lila po nahých prsou a ve zlatavém pudru nechávala cestičky. Haremheb zachřčel a divoce se k ní přisál, aby tu pálivou pachůť slízlal přímo z rozpálené kůže. Ta druhá se tomu řehtala. Poslepu zašátral i po ní a neohrabaně ji strhl na sebe. „Ty taky!“ poručil pánovitě. „Chlast... Ukaž, ote-vři... tak...“ blábolil nesrozumitelně. Chechtala se a lokala pálenku z datlí rovnou ze džbánu. Kašlala a dusila se, mokrá a rozdivočelá. Přestal se smát a s očima podlitýma krví si ji neurvale strhl pod sebe. V hlavě mu bušila kovářská výheň. Potácivý vír černé závratí. Páchnoucí mokrá tma. Propadání. Cítil divoké dlaně té druhé a převalil se na ni dřív, než ho ta první stačila přivést k radosti. Málem se porvaly jako kočky, zatímco on už, zhroucený mezi nimi na zlitě, rozválené rohoži, mohutně oddechoval.

Trvalo to tak dlouho, tak nekonečně dlouho. Pán Amenkare už si myslel, že králův obřadník se snad nikdy nevrátí. Že té trýzni čekání už nikdy nebude konce. Z dálky to vypadalo, že ho doprovází

strážný. Teprve když se matně osvětlenou chodbou přiblížili, rozeznal Amenkare zavalitou postavu vrchního eunucha, dohlázele faraonových pokojů, *sah* Nefeše. Srdce se mu bláznivě rozbouchalo. Nevážil by sem s královským obřadníkem cestu jen proto, aby mu sdělil, že došlo k omylu. „Ctihodný nechť mě následuje,“ pokynul měkce tučnou paží a uklonil se právě tak hluboko, jak příslušelo hostovu úřadu. Nefeš si nemálo zakládal na tom, jak dokonale ovládá i ty nejjemnější finesy dvorské etikety. A tak se teď v duchu raději obíral svými přednostmi, než by myslel na to, co bude muset rozhodnout vzápětí.

Poslal je pryč, nebo ty zatracené nevděčnice utekly? Nevzpomínal si. Možná že usnul a ony se tiše vyplížily, aby nerušily posvátný spánek svého Božského krále. Dobrá, ale teď už je vzhůru, všechno se s ním sice točí a mlha před očima jde stěží prohlédnout, ale to ještě neznamená, že se umenšila jeho chuť k divokému milování. Ani nápad! Kde jsou ty děvky? Tyhle nebo kterékoli jiné... Co na tom záleží? Jedna jako druhá, jen když mu ji... Tu svou horkou, a plnou šťávy... Vyhrabal se do sedu, aby zahulákal nějaké rozkazy, ale hned se zas bezmocně skácel naznak. Nefeš se courá bůhví kde, zatímco jeho král trpí, zítra ho za to dá spráskat, teď si však přeje... ještě nějakou... ještě jednu... lhostejno kterou, hlavně rychle... „Pošle-te mi sem...,“ zablekotal nesouvisle, ale jazyk se mu ve ztuhlých ústech sotva obracel. Mladičký eunuch, jehož *sah* Nefeš před chvílí pověřil zastoupením, se roztrásl jako palmový list. Nerozuměl Živoucím bohu ani slovo. Chápal jen, že si něco přeje, velice naléhavě přeje, ke své hrůze však neměl sebemenší tušení, co by to mohlo být. Snad další džbáněk pálenky? Mohlo by to být ono? Osvěžit vodou z růží nebo snad podat pozlacenou nádobu? Poslat ještě jednou do Domu rozkoše? Co, bohové, co jen Obojí dům po něm může chtít? Ať už si z toho ale vybere cokoli, věděl jen, že to musí udělat rychle. Už myslel, že se mu strachy rozskočí hlava, když se v předpokoji ozval měkký pleskot sandálů, a hned nato tichý – ach, věčná Eset, náhle jak drahý! – šepot navráťivšího se Nefeše. Nebyl sám. Provázel štíhlého, na první pohled vznešeného muže v bílé, bohatě poskládané roušce a s odznakem jakéhosi vysokého úřadu na prsou.

Faraon se znovu pracně vydrápal alespoň do polosedu. Zaspal to čekání, anebo byli tak rychlí? Zjevila se tu, sotvaže na ni pomyslel, sotva stačil své přání vykřiknout na otroky. V duchu se tomu zachechtal, bylo dobré být král. Tak kterou mu to vlastně poslali? Eh, jako by na tom záleželo... Stejně je všechny ani nezná. Tahle je pěkná, útlá a vysoká, to má rád, vytáhlá jako palmový kmínek, jako Meritamon... Jen kdyby se mu tak strašně netočila hlava, jen kdyby se mu všechno tak nerozmazávalo před očima. Taky je ovšem strašná tma, proč ty líné kůže nerozsvítí víc olejových lamp? Už se nadechoval, že jim to poručí, ale po jednom marném pokusu si to rozmyslel, stejně to bylo jedno. „Sem...“ vypravil s námahou z hrdla drsného jako písek na poušti. Divoce zakomíhal rukama. „Sem, ke mně...“ Nefeš se poníženež sklonil k zemi a neslyšně vycouval ze dveří. Takže to, všem bohům chvála, nakonec bylo v pořádku, Veliký pán si to tak skutečně přál... Pán Amenkare zavřel oči a ze všech sil se snažil zklidnit dech. Proč jen ho bohové takto pokoušejí? Zatím se neodvážil uposlechnout, s pažemi zkříženými přes prsa dál strnule stál u dveří. Co? Co si jen Vtělený bůh od něho může přát? „Tak bude to...?“ zavrčel nezřetelně faraon. Zatápal přitom kolem sebe jako slepý, ale jeho gesta až příliš jasně zvala příchozího blíž. Teď, když Nefeš za sebou pečlivě zavřel dveře, byla ve faraonově ložnici tma. Tma, ve které se těžko dalo dohlédnout na dva lokte a v níž se obrysy a tváře beznadějně vytrácely. Milosrdná tma. Lákavá. Snažil se nemyslet na to, co dělá, když se s tlumeným vzlykem zhroutil na kolena vedle faraonovy rohože. Zachytil jeho dlaň, rozpálenou a malátnou, a jako beze smyslů ji pokryl polibky. Výš než nad zápěstí se zatím neodvážil, jen samo pomyšlení na ústa, na rty Vtěleného boha ho zbavovalo soudnosti. Ještě okamžik, ještě alespoň dva úder srdce, než se ozve zlostný křik a než ho přivolaná stráž srazí k zemi. Ještě chvíličku... Haremheb náhle nesrozumitelně zaprotestoval, rozehnal se do prázdna a neurvale si ho strhl blíž. Silnými prsty mu sevřel šíji, až se čtverhranné dílky nákrčníku vtlačily královu balzamovači do kůže. V té chvíli by však neucítil ani důtky pohaněčů, utopen v blaženosti, jíž se mohlo rovnat snad jen objetí bohů. Vnímál jen krásná, nádherná ústa svého krále. Jeho teplo, bušení srdce a dech... S nekonečnou něhou se nepatrně odtáhl,

jen pro tu rozkoš z návratu zpátky, jen pro ten pohled na slastně přimhouřená víčka. Už nepřemýšlel o ničem. Že přijde smrt? Co na tom? Svým dlouhým, jemným prstům dovolil rozběhnout se po těle, po milovaném těle Věčného krále, jen zlehka, něžně a váhavě, jako se hudebník v rozpacích dotýká nových, dosud neladěných strun. Je dokonalá, stačil si Haremheb pomyslet, než se v něm ta malá jiskřička jasného vědomí zase utopila v moři strašlivé opilosti. Je prostě skvostná, jak je možné, že ji až dosud nepoznal? V téhle odporné tmě nevidí ani, jak vypadá. Protřel si oči ve snaze zachytit v těch rozkymácených šmouhách, závrtně se mu točících před očima, alespoň náznak nějaké podoby. Je vůbec hezká? Ale co, hlavně že má... Převalil se na bok, pak na břicho. „Tak pojď... pojď už zatraceně...“, vyřázel zadýchaně s nesmírnou námahou. „Už do- dost toho... teď už chci pořádně tu... tu tvoji...“ Napůl se zdvihl na třesoucích se pažích a všechnu svou vůli soustředil na to, aby alespoň pootevřel kalné oči. Amenkare na okamžik zaváhal. Po tom, co se v šílenství své lásky chystal udělat, nemůže přijít nic než smrt. Je však Velký věčný bůh opravdu tak zpitý a tma tak velká, aby nepoznal...? Pomalu, nekonečně pomalu, se srdcem běsnícím až v hrdle se obrátil zády. Ledovými, strnulými prsty povolil sponu suknice – nákrčník skončil kdesi na podlaze už dávno předtím – a opatrně, co nejjemněji se přimkl blíž. Haremhebovy rozpálené, mátožné dlaně mu sjely po ramenou, po zádech, smekly se dolů ke kyčlím – strašlivý okamžik! – ale žádný vzteklý řev, žádný ryk zuřivosti a hnusu se neozval. Nakonec jenom bezvládně sklouzly na podušku. Amenkare se co nejopatrněji posunul. Přitáhl se blíž. Jen o kousíček. Už ho tam dole necítil. Už ne tak horce a dobyvačně jako prve. Odvážil se ohlédnout přes rameno. Božský faraon spal. S kudrnami slepenými potem a s hlavou zvrácenou ve zmuchlaných příkrývkách. Krásný jako věčný Hor, jenž mu propůjčoval své božství i podobu. Velký a mocný bůh tvrdě spal.

Do královské ložnice se řadou úzkých, vysokých oken vehementně dral růžový a žlutý ranní svit. Vzduch byl průhledně chladný, svěží a chvějivý. Faraon bolestivě zamžikal, a teprve potom – opatrně a s nechutí – zkusil otevřít oči. Vypadalo to tu jako po bitvě. Převržený džbán, stolička zamotaná v změti závěsů, prázdné

poháry, rozhozené po mozaice dlaždic jako kostky ustrnulé po posledním hodů, který už nikoho nezajímá. Haremheb pomalu klouzal očima po pokoji. Bolelo ho jen se dívat, každý pohyb zarudlých očí mu vybuchoval někde v týle a za čelem. Na tiché, nehybné postavě u dveří utkvěl nejdříve s hněvivým ohromením. Kdo se opovážil...? Pak se mu některé věci předešlého dne začaly vybavovat. Ano, pravda, posílal běžce do Domu smrti. To ale bylo to poslední, na co se zatím dokázal upamatovat. Všechno ostatní bylo zahaleno neproniknutelným příkrovem zapomnění. Najednou nevěděl, má-li se ze všeho rozesmát, anebo nad sebou plakat. Pán Amenkare očividně spal. Vsedě na podlaze s čelem opřeným na kolenou. „Já... ehm...“ Faraon se vyhrabal do sedu a rozpačitě si odkašlal. Královský balzamovač vyletěl jako zasažen střelou. Poplašeně zamžikal, ale vzápětí byl, jak se slušelo, na kolenou s tváří u země. „Vstaň,“ zahučel Haremheb a najednou nevěděl, co dál. Oběma rukama si vjel do vlasů. „Nejspíš jsem si tě pozval, co?“ zeptal se nejistě. „Pokud běžec tlumočil tvou vůli, Božský, pak ano,“ souhlasil se vší úctou Amenkare. Všechno své sebeovládání spotřeboval na to, aby se mu nerozechvěl hlas. Aby vůbec dokázal promluvit. Hrůza a láska jej zbavovaly dechu. Už jen dívat se bylo nad jeho síly, tak zblízka patřit na tu krásnou, božskou, milovanou tvář. A pak... cožpak skutečně nic neví? Nepamatuje si? Mohl by Anupev, jemuž se koří životem i smrtí, být do té míry milostiv? Bude mu snad dovoleno žít dál? *Dokáže* vůbec žít dál? Haremheb si srdceryvně povzdechl. „V hlavě mi rachotí jako v kamenolomu a v břiše mám víc kořalky než ten nejstarší krokodýl říční vody. Je mi strašlivě zle.“ Než mu však pán Amenkare stačil jakkoli přispět na pomoc, s mnoha kletbami a steny se zeširoka postavil a odpotácel do vedlejší místnosti. Bylo slyšet, jak si tam pro sebe cosi tlumeně hučí, pak zuřivé šplíchání vody, křečovitý kašel a kopnutí do něčeho kovového, co se s řinkotem odkutálelo po podlaze. Vyšel pobledlý, s mokřými prstýnky vlasů a ztěžka se opřel o věřeje. „Jsem pořád ještě namol opilý,“ přiznal s náznakem pokřiveného úsměvu, „ale už mi to začíná myslet jasněji. Včera jsem s tebou chtěl mluvit. Už vím.“ Podrbal se v navlhčených vlasech a ztěžka se zřítíl na sedátko. „Choval jsem se nejspíš hrozně, co?“ zašilhal po mistru balzamovači

rozpačitě. „Neurazil jsem tě třeba nějak, nebo tak něco? Myslím, že si nepamatuju vůbec nic.“

„Cokoli Velký Hor učiní, je patřičné a dobré, Božský králi,“ odpověděl pokorně Amenkare, skloněn a s rukama zkříženýma na prsou, jak žádá zvyk, jsou-li vyslovovány tituly Božského. Srdce mu přitom burácelo tak, že jeho údery cítil až v dlaních. „Přestaň s tím!“ rozlítil se z ničeho nic faraon. „Víš vůbec, že občas už se mi ze všech těch panáků, co se jen kácí k zemi a jako ovce melou jen to, co si myslí, že toužím slyšet, dělá nanic? Napadlo tě to? Někdy mám toho všeho plné zuby, to mi věř. S tebou by se ale snad mluvit dalo. Co říkáš?“ Pán Amenkare neříkal nic, jen doširoka otevřel oči v bezhlesém ohromení. Zdálo se však, že pro tuto chvíli se faraon spokojí s nesmělým úsměvem, který mu po chvíli pomalu rozjasnil tvář. Patrně to považoval za dostačující odpověď. „Eh... tak to bychom měli,“ Haremheb znovu zatěkal očima po místnosti. „Jsem já to ale nemožný hostitel!“ zařval znenadání, „určitě musíš mít za celou tu dobu hlad a žízeň. Co?“

„Ne, opravdu ne, děkuji Božskému králi, jsem zcela spokojen,“ odvětil chvatně Amenkare. Což si Vtělený bůh snad vskutku myslí, že by před jeho očima, tady a teď dokázal jíst? „Skutečně?“ nechťel tomu moc věřit faraon. „Tím, že já nemám ještě na jídlo ani pomyšlení, se ty nedej nijak ovlivnit. Stačí říct a já... No tak dobrá, jak myslíš, tedy později.“ Pak ho napadlo ještě něco. „Tak aspoň kdybys třeba...“ usmál se a neohrabaně hosta postrčil do dveří, z nichž se před chvílí sám vypotácel. „No vždyť víš co... Tak tady.“ Místnost byla prostorná, bezmála jako polovina faraonovy ložnice. Mírně sešíkmenou podlahu z drobných azurově modrých dlaždiček tu a tam pokrývaly rákosové rohože. Stěny byly vyzdobeny malbami zvířat a v každém rohu stály obrovské dvouuché vázy s květinami. Z široké zlacené trubky v podobě mořské ryby se hřnul zurčivý proud ledové vody, přes kamenou kaskádu padal do oblé nádržky z bleděmodrého mramoru, vytesané do tvaru mušle, a hluboko pod podlahou z ní zase mizel někde v důmyslné spleti odpadních potrubí. „Tady... takhle...“ Haremheb přistoupil blíž a ohlédl se, snad aby hostu názorně vysvětlil, jak se takové zařízení používá. Podíval se, co tomu říká, ale hned se praštil do čela. „Jsem hlupák,“ prohlásil s

vražednou upřímností. „Mohlo mi dojít, že ve tvém domě to nebude jiné. Je to samozřejmě vrchol přepychu neběhat s takovými věcmi do odpadních jam, ale o tvém vytríbeném vkusu už se mi doneslo leccos. Je to tak?“

„Snad,“ odpověděl rozpačitě Amenkare. Srdce mu dál cválalo jako zběsilé, ale křeč v hrdle přece jen malinko polevila. „Jenom ty malby mi tam ještě chybí,“ usmál se nakonec. „Budu je muset dodatečně objednat.“ Haremheb se bohatýrsky rozchechtal, ale vzápětí strašlivě zkřivil tvář a oběma rukama se chytil za hlavu. „Nepij, příteli,“ zašklebil se. „Nikdy nepij, nebo alespoň ne tolik jako tvůj král. Je mi, jako by mě sám Sutech přetáh palicí. Poslouchej mě.“ Opatrně se přesunul na lehátko. „Jsi přítel mé přítelkyně Akiasare. Ona ti věří. O důvod víc, abych ti věřil taky já. Krom toho se nepřáteli s hlupáky. Toho už sis jistě taky stačil povšimnout. Chci s tebou mluvit o jisté věci...“ Pán Amenkare poslouchal dlouho a soustředěně. A stejně dlouho potom přemýšlel. „Ne, Božský,“ řekl pak pomalu a uvážlivě. „Nikdy jsem neslyšel, že by se během přípravy mrtvého těla prorážela lebeční kost v týle. Mozek se vybírá otvorem v nosní kosti. Je to sice možné i jinými způsoby, ale nikdy ne za uchem, kost se nikdy nesmí roztrítit. Do lebky lze vstoupit otvorem u páteře. K tomu, cos viděl, *nemohlo* dojít v Domě smrti. Pokud byla tvá vize pravdivá a pravá – hlavně ta bolest, kterou jsi cítil – pak taková věc může naznačovat mnohé jiné...“

„Například?“

„Že Božský král sešel ze světa násilnou smrtí. Z chetitského tažení se, co vím, vrátil nezraněn, jen s neškodnými šrámy. Mohl ten, kdo ho proklel, současně být i – královrahem?“ Amenkare se zarazil udiven vlastními slovy. Nikdy o ničem takovém nepřemýšlel, nebo přinejmenším ne takto. Zvěčnělého faraona Aje, jehož se to podezření týkalo, nikdy neviděl. V době, kdy ještě v úřadu ctihodného Velkého vezíra navštívil Innu, byl Amenkare příliš bezvýznamný a příliš mlád, aby se k muži tak mocnému dostal na dohled. Věděl o něm jen to, co se pak proslýchalo. A to, co mu řekla Akiasare. Už jen jedno z toho by stačilo, aby člověka do konce života stíhaly děsivé sny. „Zavražděn?!“ zařval faraon a vymrštil se z lehátka, až se malovaný stolek vedle něj s třeskem převrátil.

„Zavražděn a pak proklet? Král?“ Držel se za hlavu, jako by tomu nedokázal uvěřit. Přesto, když se tak nad tím zamyslel... Ještě teď se občas v ledovém potu probouzel ze snů o vlastní hanbě a vlastním selhání, ze snů, co mívaly oči a hlas strašlivého Aje. „Vlastně ano, na tom, co říkáš, by něco být mohlo,“ podrbal se nakonec ve vlasech. „Jako vraha, natožpak vraha krále by ho ale na druhém břehu měli štvát Mstiví duchové,“ zauvažoval hlasitě. „To by pak nejspíš tu kletbu vyrušilo. Tak proč potom, bezedná Sachmet, trčí v té zatracené Propasti?“

„V jaké...?“ ozval se bezděky Amenkare, než si svou nevhodnou smělost uvědomil a s nezřetelnou omluvou zase rozpačitě umkl. Haremheb se po něm podíval. Už už otvíral ústa, ale pak si to rozmyslel. Akia možná má důvod, proč nevypráví všechno. Ostatně, dalo by se to vůbec vyprávět? Cítil, jak jeho samého obchází mráz jen při té vzpomínce. „Škoda, že už se nemůžeme zeptat tvého předchůdce Chepšuefa, ten připravoval *Usire* Tutanchamona na věčnost,“ povzdychl Haremheb. „Něčeho takového by si snad musel povšimnout.“ Už když to říkal, vstoupilo to podezření do jeho mysli. Strašlivé podezření. Jediný pohled do Amenkareovy tváře pak stačil k pochopení, že oba současně dospěli k téže znepokojivé myšlence. „Vysvětlovalo by to Chepšuefovou smrt?“ zeptal se tiše a stísněně Amenkare. I tyto události měl pouze z doslechu. Vrchní balzamovač Domu smrti, jeho předchůdce ctihodný Chepšuef, a mistr Tuthmose, sochař Obojího domu, byli za nanejvýš podivuhodných okolností nalezeni poblíž Tutanchamonovy hrobky. Mrtvi. Prý s bezbřehou hrůzou v očích a se stopami obrovitých tesáků po tělech. „Snad,“ přikývl zamyšleně faraon. „Věřit se nedá vůbec nikomu. Tedy,“ provinile se usmál, „chtěl jsem říct – skoro nikomu. Jsem rád, že ses se mnou podělil o své úvahy. Pomohlo mi to. Možná víc, než si myslíš.“ Faraonovy oči náhle nabyly svého obvyklého lesku, pohyby byly pružnější, hlas jasný. Amenkare pochopil, že jeho nádherné, děsné, bizarní slyšení je u konce. Že sen končí a jemu nezbývá než probudit se zpátky do života, osířelejšího a pustšího než sama Šedivá země duchů. Ložnice byla náhle plná spěchajících otroků, eunuchů a služek běhajících v horečném chvatu sem a tam, jak je vrchní dohlizitel svolával k jako zázrakem ožvlému Věčnému bohu. *Sah*

Nefeš byl příliš zdvořilý a příliš dokonale vycvičen, než aby si dovolil na hosta spěchat, avšak netrpělivost, s níž ho vyprovázel ze dveří, přece jen nedokázal zastřít beze zbytku. Mohl snad tušit, že vyprovází mrtvého? Vyhořelého zoufalce bez naděje, jehož zběsilé srdce dnes vykrvácelo na zemi u faraonovy rohože? Bohové mu dopřáli to, v co se neodvážil doufat ani v nejúspěšnějších modlitbách. Směl pohledět do tváře samého slunce. Směl se ho dotknout, políbit ho... Co na tom, že mu vypálilo oči?

* * *

Poprvé, snad poprvé za svůj dlouhý život bojovala Mirathea s pokušením zůstat, nevrátit se tam – dolů? – do Obojí země, kde si před mnoha tisíci lety vyvolila žít. A poprvé také zakoušela hrozný, otupující pocit selhání. Nedokázala to. Nedokázala nic. Ona, plným titulem *Gwaihraan sehhi*, Krácející s lidmi – k smíchu! Náhle byla stejně bezmocná jako kdokoli z nich. Ještě hůř. Hůř o to, že věděla. „Smutná, sestřičko?“ *Rgahhi ghaai* Thaerrys si opravdu nemohl vybrat příhodnější chvíli k rozhovoru. Rezignovaně mu nabídla svou mysl. Nechtělo se jí na cokoli soustředovat, ať si z toho vybere, co bude chtít. Vybral si. „To, že žádnou cestu nevidíš, ještě nutně neznamená, že žádná není,“ prohodil spíš pro sebe než pro ni. Jistě, byl nejúžasnějším architektem, matematikem a fyzikem, jakého kdy Mirathea poznala, a díla jeho mysli po tisíce let mluvila přímo k bohům, ale jeho přísná logika bývala občas k nevydržení. „Ctím tvé umění, Thaerrysi, ale tohle není věcí výpočtů ani té tvé milované vědy,“ vzdychla. Přemýšlel dlouho, až příliš dlouho. To u něho nebyvalo zvykem. „Myslíš?“ prohodil tiše nakonec.

* * *

Tolik snad Nebshen nespěchal ještě nikdy. Taky snad ještě nikdy nerozkázal pohaněči, aby nosiče přiměl k většímu tempu bičem – až dnes. A to ho přitom vzkaz, co mu před chvílí do paláce doručili, nabádal přesně k opačnému. Žádný spěch, vzkazoval z jeho domu Taišek, královský otrok a medikus, vydá-li se ctihodný pán Nebshen na cestu domů, až bude Reova sluneční loďka na dlaň nad obzorem, pak přijde právě včas, aby uvítal svého novorozeného syna. Právě včas! Reova bárka zatím sotva začala sjíždět z nadhlavníku, a on už se hnál domů, co jeho nosičům stačily nohy a dech. Před dveřmi

vyzpěvovaly Tweretiny kněžky, usmály se, když se řítily kolem nich. Služky v kuchyni klevetily, jako by se pranic nedělo. Sjel je zuřivým pohledem, ale vzápětí se zastyděl. Nebylo co jim vytknout. Všechno bylo na svém místě, všechno připraveno. Bronzové kotle plné vařící vody, posilující nápoj i vysoko vyskládané stohy bělostných pláten na Taišekovu radu před uschnutím protažených horkou parou. Dokonce ani Ramis nevypadala nijak zvlášť zbědovaně. Byla sice zpocená a rozechvělá, ale pořád měla dost síly, aby se otočila a usmála se na pozdrav. „Jdeš hrozně brzo,“ oznámila manželovi. „Ale Taišek to říkal. Že bude jedno, co ti vzkáže, že se stejně přizeneš hned.“ Chtěla se usmát, ale bolest jí místo toho pokrývala tvář. Rychle a zprudka dýchala, stočená na boku, zatímco starý medikus jí dlouhými tahy třel záda. Pomáhalo to. „Tak, už je to zas na chvíli dobré,“ oddechla si, když křeč pominula. „Takovéhle to ale prý bude ještě dlouho. Zůstaneš tady?“ Snažila se, aby to znělo co nejobyčejněji, ale Nebshen to skryté zachvění hlasu postřehl stejně jasně, jako by křičela o pomoc. „Odešel bych, jedině kdyby mě odvláčeli v okovech,“ šeptl jí dojatě do vlasů. „A ještě by jich na to dneska musela být armáda.“ Tentokrát se kratičce usmát stačila, než přišel další stah, delší a úpornější než ty předešlé. Taišek se neslyšně přiblížil, sklonil svou tmavou, vráscitou tvář a jemnými, suchými prsty se zlehka dotkl vzedmutého břicha. Stejně tiše se vrátil do svého kouta a posté zkontroloval nástroje. Po chvílce úvah ještě nad každým s úctou vyslovil Tweretino jméno s prosbou, aby jich nemusel použít. Bolesti teď útočily jedna za druhou a Ramis se už dávno přestala usmívat. Lapala po dechu a pokoušela se nekřičet. Slunce, kde už asi stojí slunce, vířilo jí ve zmučené hlavě. Až bude na dlaň nad obzorem, říkal Taišek, pak se narodí. Skončí to. Jenomže – lhal jí, nebo se dnes slunce rozhodlo vůbec nezapadnout? Slunce je bárka všemocného, věčně obnovovaného Rea, vysvětloval jí kdysi Nebsen, a když se bůh na ní vnoří za obzor, vplouvá do kraje věčné tmy a smrti, aby ráno přinesl nový život a novou naději. Nepřela se s ním, i když si potají myslívala, že slunce přece jen bude spíš zrcadlem Mardukovým, jak ji učívali doma, a dole pod světem, že je bůh nastavuje zrůdám a démonům, aby se zděsili vlastních podob a dál už nepáchali zlé. Ať už to ale bylo tak či tak, jisto bylo, že dnes

se slunce rozhodlo zůstat stát. „Začneme,“ dolehl k ní po nekonečné době Taišekův vlídný hlas, a vzápětí ucítila jeho ruce. Na vysokém stole, který si přistěhoval už před kolika dny, ji zvedl do polosedu. Nebshenovi pokynul, aby se postavil za ni. Matko Ištar, už? „Drž ji, vznešený, a paní ať se drží tebe. Dávej jí sílu,“ nakázal starý medikus. Lehko se mu to řeklo, ale Nebshen se zatím nemohl zbavit dojmu, že všechnu sílu spotřeboval jen na to, aby zachoval klid. Ta její bolest! Ta bolest, a teď ke všemu tolik krve! Tohle všechno jí způsobil on. Ramis se mu divoce vzpínala v náručí a svírala mu paže tak, že mu pod jejími drobnými prsty naskakovaly modřiny. Netušil, jak dlouho to mohlo trvat. Všechno mu splynulo v jediný vír něhy, lítosti a lásky. Cítil její těžce zkoušené tělo jako své vlastní, svaly stažené křečím, vlny strašných, životodárných bolestí, valících se jedna za druhou jako rozvodněná řeka. Dlouho, strašlivě dlouho. Nekonečné, poslední vzepětí a dlouhý, táhlý, vítězoslavný křik – první, který si statečná Ramis dnes povolila – a pak už měkounký malý život, houževnatý a mrštný, klouzající a protestující v pevných, zkušených dlaních starého Taišeka. „Křič, paní, jen křič, teď už můžeš,“ pokyvoval vrásčitou hlavou a spokojeně se usmíval, zatímco jeho zkušené prsty se jen míhaly. „Bojovalas jako lvice, tak teď si můžeš jako lvice zakřičet. Jen ohlas lidem i bohům tu šťastnou zvěst,“ broukal si při tom polohlasem. „Ramesse,“ vzdychla Ramis blaženě a zkroutila se, aby na syna dohlédla. To už jí ho zářící Nebshen vkládal do náručí. „Je nádherný,“ zašeptal a nemohl se na ten zázrak vynadívat. Hrdostí se nad ním až zalykal. To on jí ho pomohl stvořit a snad – ano, přesně tak to cítil – i přivést na svět. „Dej mi ho,“ natahovala se netrpělivě Ramis. „Ukaž. To je nespravedlnost, tys ho měl první, a já ho ještě ani neviděla,“ protestovala slabým hlasem, poznamenaným bolestí a vyčerpáním, ale už s náznakem své bývalé jiskry. Nebshen se nad ní nadmul pýchou, ale naoko dotčeně šeptem odpověděl: „Tak to je pustá lež! Mělas ho tak dlouho, že jsem to samou nedočkavostí málem nevydržel, a teď mi budeš vyčítat takovou chvilíčku.“

„Přestaň, já se nemůžu smát,“ postěžovala si Ramis. „Všechno mě bolí. Co... Co to?“ Zakryla si dlaní ústa, a nakonec proti svému prohlášení přece jen vyprskla. Teprve teď si Nebshen uvědomil, že

rány a řev, které se už jakou dobu ozývaly z ubikace k smrti uraženého Sheitarea, najednou utichly. Vlastně tady vůbec najednou bylo až příliš velké ticho. Zvedl hlavu. Taišek stál jako solný sloup, otrokyně dusily smích a svaté služebnice Matky Tweret se tiskly ke stěnám, jako se by jimi chtěly protlačit. Sheitare se táhl co noha nohu mine a obrovskou hřívatou hlavou jakoby v zamyšlení pokyvoval těsně nad zemí. Bylo nad slunce jasnější, že z celé své lví duše doufá, že takhle by se třeba, alespoň na chvíličku, mohl stát neviditelným. Nebshen se nadechl k zlostnému rozkazu, ale Ramis mu položila dlaň na paži. Beze slova zavrtěla hlavou. Opřela se na lokti a s úsměvem čekala, až se lev doplouží až k ní. Zdálo se, že najednou neví, co dál. Chvíličku očividně přemýšlel a pak to vyřešil po svém. Ztěžka dopadl na zadek a s mohutným zamručením, které z hrdel ctihodných knězek vyloudilo zdušené vyjeknutí, se hranatou tlamou opřel o hranu porodního lůžka. Pohled, který přitom Ramis upíral do očí, stěží mohl být výmluvnější. „Počkej,“ slitovala se Ramis. „Ukážu ti ho. Teď je ještě úplně malý, víš, ale jednou z něj bude král. Pamatuji si to a dávej na něho pozor,“ vysvětlila zvířeti vážně, ale tak tiše, aby to nikdo jiný neslyšel. Všem, a Nebshenovi zvláště, bylo jasné, že nejbližších pár dní ho odtud nikdo nedostane.

* * *

Nefertiiti jen pokývala hlavou, když jí tu šťastnou zprávu tlumočili. Tak tedy syn... Potomek rodu bohů a faraonů. Ramesse... Ano, Meritamon je taky těhotná, ale Nefertiiti najednou už neměla sílu čekat dál. I kdyby Merit měla také syna, a ne dceru, a dva královští potomci by tak spolu nemohli uzavřít sňatek, stačilo by to, aby krev *Neteru*, starých bohů nezmizela docela. Zředí se, smísí, to ano, ale nevymizí. Té noci se královna rozhodla. Malých bohů bylo mnoho, ale Bůh jediný. Milosrdný. Přišel čas.

* * *

Ramis skládala plenky a poletovala po pokoji. Zpívala si. Ovšemže to mohly udělat otrokyně, byl jich tady k tomu plný dům, ale zrovna tuhle práci by si nedala vzít za nic na světě. Milovala tu bílou, vyhřátou vůni čerstvě vypraného prádla a líbil se jí i pocit, že není zbytečná. Je důležitá osoba, která se umí postarat o sebe i o svého syna. Je matka. Malého Ramesse se nemohla nabažít. Každou

chvíli ho brala k sobě, houpala ho a líbala na měkkou pulsující hlavičku a do směšně malinkatých teplých dlaní. Svíral je, jako by chtěl ty polibky chytit a nechat si je. Ramis se tomu smála. Věděla, že ho bude mít ráda, jen nevěděla, že to bude takové. Že ji ta láska, ta horoucí ochranná láska k tomu mrňouskovi zaplaví tak bezpodmínečně a beze zbytku. Jako by ho pořád měla trošku v sobě. Jako by v ní někde něco z něho zůstalo... Zastavila se a zaposlouchala. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila to ticho. Nikde ani hlásek, celý dům jako by se ponořil do spánku. Setmělo se už dávno, ale přece nemůže být tak pozdě. Nebshen se ještě nevrátil.

* * *

Všechno bylo na svém místě, všechno srovnáno a připraveno. Nefertiiti přešla ke stolku a ještě naposledy se přesvědčila, že ve třech velkých, pečlivě označených truhlicích jsou všechny její šperky. Meritamón, Nefruré, Ramis... Přelétla očima hustě popsané svitky papyru, rozložené hned vedle a zatížené vybroušenou krychlí z modrého kamene. Jeden nesl jméno Vtěleného boha na Trůně, Pána Obojího domu Haremheba, druhý byl adresován ctihodnému Amenkareovi, vrchnímu balzamovači Domu smrti. Měsíc stál dnešní noci vprostřed nebes ve své černé podobě a hustý dým ze tří druhů pryskyřic se pod stropem převaloval jako bouřková oblaka. Sedmý den už paní Nefertiiti nepřijala potravu a třetí den trávila beze spánku. Pomalu došla doprostřed pokoje a stejně zvolna ulehla naznak do narýsovaného kruhu. Pohledem mířila přímo nad sebe a někde u srdce se jí nesměle začal zažehovat plamínek prapodivné radosti. Nadechla se a vydechla. Modře, stříbrně a zhluboka. S každým výdechem vyslala silnější zavolání, s každým nádechem potvrdila bránu o něco víc. Skoro cítila její rozestupování, cítila toho, kdo jí procházel. Blížil se, děsivý a krásný, a její duše se mu vztahovala vstříc. Přicházel... Už, už ho téměř mohla zahlédnout, kdyby ta jeho sršivá, oslepující záře nevypalovala zrak. Zachytila ho aspoň myslí... Všechna temnota vesmíru, temnota tak absolutní, až se stávala svým vlastní opakem a bolela v očích jako světlo samo, na sebe vzala tvar, aby stvořila bytost. Obrovitého tvora tyčícího se nad nebeskou bání a stínícího celé hvězdné pásy svou měkce máchající prachovou černou perutí. Jeho tvář byla tváří ničeho a všeho a jeho

jméno bylo Strážce bran...

* * *

„Kdo je to? Co se děje?“ Ramis vyběhla na chodbu, když se dveře pootevřely, aniž by někdo vstoupil. Ale to už se závěsy u vchodu rozhrnuly a dovnitř s úsměvem vešla krásná a vznešená paní. Ramis paní Nefertiiti jakživa nespatriła, viděla zato několik jejích tak mistrovských soch a obrazů, že ji poznala na první pohled. Jen až dosud byla v pokušení věřit, že dvorní umělec královnu trochu přikrášlil. Ted' ale viděla, že kdyby se chtěl opravdu přiblížit originálu, musel by se snažit ještě víc. Byla celá v modrém, i paruku měla v modravém odstínu a kameny v širokém, skvostném nákrčníku se blýskaly od blankytu přes azur až k půlnoční indigové. Byla krásná, tak krásná, až to Ramis vyrazilo dech a zbavilo ji to vši zlosti na toho neschopného chlapa, co zbůhdarma sedí u brány a nedokáže ani ohlásit, že jejich dům poctila návštěvou sama královna Matka. O služebnictvu, co se ted' mělo až k zemi klanět podél stěn a opřekot snášet to nejlepši, co doma mají, ani nemluvě. Vyřídí si to s nimi, až bude čas. „Paní...“, poklesla sama v půvabné úkloně. Nefertiiti se na ni mile usmála a dala se zavést do pokoje. „Ukážeš mi ho?“ zeptala se tiše. Ramis vlastně ani nedoufala, že by se to mohlo stát. Zprávu o narození malého jí ovšem poslali po běžci, ale všichni věděli, že paní Nefertiiti už nevychází, ani nikoho nepřijímá. Taký od ní přišel jenom vzkaz. Přání všeho dobrého a požehnání od Boha. Buďto ale neřekla kterého, anebo běžec půl vzkazu zapomněl. I tak to ale bylo milé. Zvedla Ramesse z kolébky a podávala ho královně do náruče. Ale Nefertiiti po něm nevztáhla ruce, jen mlčky zavrtěla hlavou. Ramis se zatvářila trochu nechápavě, ale poslechla a uložila ho zpět. Nefertiiti přistoupila blíž a dlouho se na něho dívala. Malý spokojeně broukal a drobnými pěstičkami chytal odlesky jejích náramků. „Jsem ráda, žes nás poctila návštěvou, má paní,“ osmělila se Ramis. „Nečekala jsem to. Říkali...“

„A já jsem zas ráda, že mě tak vlídně přijímáš,“ pousmála se Nefertiiti. „Už dávno nejsem žádná paní. Tvůj syn je krásný a Bůh skrze něho požehná celé Obojí zemi. Jeho jméno bude žít navěky, víš to?“

„Vím,“ hlesla Ramis a až se zarděla radostí. „Vyříd' Nebshenovi,

co jsem říkala, a taky... že ho mám moc ráda a že od něho vzkážu pozdravení. Nebo se o to aspoň pokusím... On už bude vědět komu.“

„Ty na něho ani nepočkáš?“ vyhrkla nešťastně Ramis. „Musí tady být každou chvíli a určitě bude strašně zklamaný, že tě...“ Nefertiiti tiše, ale rozhodně zavrtěla hlavou a položila si prst na ústa. „Už jde! Zrovna se vrací!“ vykřikla Ramis nadšeně, sotvaže vzápětí zaslechla hluk otevíraných dveří, nezřetelné rozkazy a ze všech stran chvátající otroky. „Jen chvíličku. Hned budu zpátky, paní!“ Otočila se jako vítr, jen ve dveřích se ještě ohlédla a usmála, když uviděla, jak se Nefertiiti už zase sklání nad kolébkou. „Nebshene!“ S někým tam mluvil, nerozuměla mu, ale slyšela, že promlouvá pomalu a tiše. A pak se zdálo, jako by zaslechla tlumené zakvílení, zavzlyknutí a pláč. „Nebshene, stalo se něco? Pojd' sem, to počká, musím ti něco říct!“

„Ramis?“ Nebshen došel až k ní a jako pokaždé ji objal a políbil. Byl ale nezvykle vážný, líčidlo kolem očí měl setřené a ruce se mu trochu třáslly. „Já vím, žeš ji neznala. Nikdy jsi ji neviděla, ale pro mě znamenala... hrozně moc. Já vím, že to nemůžeš pochopit, ale...“ Sevřela mu obě ruce ve svých. „Co se stalo?“ Zavrtěl hlavou, jako by nemohl najít slova. „Nefertiti,“ vyrazil dutě. „Před chvílí... zemřela.“ Ramis se zvonivě rozesmála. „To je nesmysl. Nesmysl, Nebshene! Kdes to sebral? Kdo ti něco takového napovídal. Nejenže neumřela, ale dokonce – a to je to, co jsem ti prve chtěla říct – dokonce je tady! U nás.“

„Kdo? Kdo má u nás být?“ vytřeštil Nebshen oči a oddálil si svou ženu na délku paží, ale svírat ji přitom nepřestal. „Ramis, co mi to povídáš?“ Oči měl plné strachu a obličej skoro bílý. „Tak pojd',“ naléhala Ramis. „Pojd' se mnou a uvidíš. Ona... Přišla se podívat. Nebshene!“ Hnala se chodbou před ním, ale čím byla blíží, tím pomaleji kráčela. Před dveřmi se zastavila docela. „Nebshene...“, vydechla sotva slyšitelně. Najednou věděla, že mluvil pravdu. S mrazivou jistotou věděla, že pokoj bude prázdný, jen malý Ramesse v kolébce. Pokoj byl prázdný a malý spokojeně spal. „Co... co měla na sobě?“ vypravil ze sebe Nebshen po nekonečně dlouhém mlčení. „Modrou,“ hlesla Ramis. „Všechno modré, paruku, šaty i kameny.“ To už skoro plakala. „Našli ji celou v modrém,“ vydechl Nebshen a pocítil, jak ho obešel mráz. „Ležela naznak v dýmu z kuřidel.“

Vyvolala si prý Strážce bran, Posla blažené smrti. Odešla sama. Pozvala si ho a on – přišel.“

„Měla tě ráda,“ vzlykla Ramis, ale možná si to jen pomyslela.

* * *

Nedokázal myslet na nic jiného. Bylo to horší než nemoc, strašlivější než prokletí. Měl ho teď před očima dnem i nocí. Tu nádhernou mužnou tvář bronzové sochy a tělo levharta. Paměť dlaní ho trýznila k nesnesení, o samotě sténal a svíral pěsti, jako by si chtěl zpřelámat prsty, vyrvat z nich palčivost těch doteků, donutit je na všechno zapomenout. A co hůř, pán Amenkare už si teď jen těžko mohl namlouvat, že ostatní si ničeho nevšímají. Ne po tom, co se na mrtvém těle dopustil hned dvou neodpustitelných školáckých chyb za sebou. Ohromené pohledy, které si nad jeho hlavou vyměnili, se nedaly tak snadno přehlédnout. Co jestli vědí? Což když se za jejich úklonami a uctivými pozdravy skrývá odporný výsměch, soucit s ubohým pomatencem, co se odvážil pozdvihnout zrak k bohu? Kdyby tušili, že se opovážil ještě víc... Převrátil se na lůžku na záda a loktem si zakryl obě oči. Kdyby se tak aspoň mohl zpít, alespoň na chvíli zapomenout, na okamžik se zbavit té trýzně, opít se a nevědět nic – jako jeho král. Ale i tahle prostá útěcha mu byla odepřena z příčiny, která se zdála stejně směšná, jako byla prostá – jednoduše to nesnášel. Netušil proč, ale pokaždé se mu spolehlivě udělalo špatně dřív, než na sobě stihl pocítit jiné, blahodárnější účinky. Svého času tuhle svou neschopnost považoval za ostudné selhání a poctivě vyzkoušel všechno možné, od bílého piva přes palmové víno nejvyhlášenějších obchodníků až po drahou narůžovělou pálenku z granátových jablek. Bez výsledku, bylo to pokaždé stejné. Nezbylo mu tedy, než se smířit s tím, že se patrně jedná o další z fatálních nedostatků, které mu bohové přikázali nést. Poctivě vzato byl tenhle nejspíš ze všech nejmenší. Něco ale udělat musí. Něco. Cokoli. Ještě pár okamžiků těch myšlenek a té nečinnosti a sáhne si na život nebo zešílí. Tichounké našlapování bosých nohou téměř neslyšel a nepřinutil se otevřít oči, ale i tak vycítil, že je to malý Meni. Tak zlehýnka se pohybuje jenom on. Přišel zapálit lampy, dolít vonné oleje, vyměnit květy a tak jako každého večera popřát svému pánu dobrou noc. Hatper, vrchní nákupčí otroků, si za něho bezostyšně

řekl o devět plných kruhů – tolik nestávali ani nejsilnější vycvičení nosiči, ba i šikovný vozataj byl k mání nejvýš za osm –, ale pán Amenkare měl dobrý důvod, proč je bez smlouvání zaplatit a jakoby mimochodem nechat na stole ještě dva malé vybroušené kameny. Přinejmenším měl jistotu, že se tak nikdy nebude muset tlačit u dřevěného hrazení na trhu a spolu s ostatními překřikujícími se zájemci povykovat své nabídky. A poslouchat nechutné poznámky čumilů, vesměs posilněných spoustou červeného piva, co pořvávali své oplzlosti pokaždé, když někdo začal přihazovat na otroka, který nebyl vyloženě starý ani ošklivý. Hatper, hřmotný chlap s hustým rozsochatým obočím a hranatou podřobanou tváří, s největší pravděpodobností věděl své, k jeho cti však nutno podotknout, že si nikdy nedovolil ani sebemenší hnutí brvou, natožpak nevhodný žert. Zato ctihodného Amenkarea diskrétně zval do svého domu pokaždé, když se v nové zásilce otroků objevil někdo mladý, půvabný a na hochy nebývale jemný. Takového pak svému vznešenému hostu předvedl v soukromí, v ničím nerušeném tichu zahrad nebo jídelní síně, a stejně hladce a v klidu se pak vždycky dohodl i na ceně. Nevzpomínal si, že by kdy zalitoval. To jen Meni se rozplakal, když bylo po všem a kdosi zlomyslný pospíšil s oznámením, kdože je jeho nový pán. Z Domu smrti měl hrůzu už jen při pouhém pomýšlení. Nakonec však musel poctivě přiznat, že tak hrozné, jak se bál, to přece jenom asi nebude. Krom toho dům Ctihodného Uchovávacího, byť součástí Domu smrti, stál v dostatečné vzdálenosti od Síní mrtvých a ještě dál od páchnoucích chatrčí umývačů. V honosném sídle králova vrchního balzamovače, postaveném z nažloutlého kamene a plném obrazů, soch, barevných závěsů a fontán by se na to všechno dalo bezmála zapomenout, nebýt ovšem slabého nasládlého pachu, neodbytně se vznášejícího všude okolo, na nějž si Meni dosud nezvykl a který nedokázaly zahnat ani ty nejsilnější z pryskyřic. To ale nebylo důležité. Obavy snad ještě větší než strašidelný dům, v němž měl žít, v něm vzbuzovala osoba jeho pána. Ovšemže mu neopomněli sdělit, ještě dřív, než ho strčili do lázně a prvně v životě navlékli do zbrusu nové roušky, s chechotem a patřičnými podrobnostmi, co bude ode dneška náležet k jeho nejběžnějším povinnostem. Modlil se k věčné Eset, aby mu

raději dopřála milosrdnou smrt, ale nakonec ani tohle nebylo tak zlé. Pán Amenkare byl vlídný a jemný. Na služebnictvo nikdy nekřičel a nikdy také nikoho neuhodil. Eunuch Chasama, vrchní dohlizitel domácích otroků, dokonce tvrdil, že se tu žádné důtky ani pruty neřkuli býkovec neužívají už jenom z toho důvodu, že v domě ctihodného Amenkarea prostě žádné nejsou, ale tomu Meni přece jen nemohl uvěřit. Za celých pět úplňků, co tu zatím strávil, sice opravdu nic takového neviděl, ale jak by pán poháněl nosiče nebo trestal provinilé? Pro jistotu se ale rozhodl, že ať je to jak chce, nemusí pravdu poznat zrovna na své kůži. Zatím mu ale nic takového nehrozilo. Naopak, zdálo se, že pán Amenkare je se svou nejnovější koupí navýsost spokojen. Meni se pro sebe spokojeně pousmál. Vlastně se ještě nikdy neměl tak dobře. Ztlumil plamínek a podíval se, jestli je v zásobní nádobce dost oleje. Pán někdy svítil a četl nebo psal do rána... Poslední dobou se to sice nestávalo, ale to ještě nebyl důvod, aby Meni zanedbal svou povinnost. Pro jistotu ještě všechno přelétl očima. V pořádku. Zbývalo už jen jediné. „Můj pán si ještě bude přát...?“ vydechl flétnovým hlasem a půvabně poklesl v kolenou, jak ho naučili. Pán Amenkare jen vzdychl, ani neotevřel oči a dlouho neodpovídal. Meni si pomyslel, že spí, a užuž se chystal co nejtíšeji vycouvat, když přišla odpověď. Tichá, nejistá a trochu zahanbená. „Ano. Pojď ke mně...“

* * *

Akiasare netrpělivě přešlápla. Nebyla sice ohlášena, ale cožpak Vtělený bůh jasně nerozkázal už před časem, aby ji k němu uvedli, kdykoli si to bude přát? K tomu, aby se jí u brány jen beze slova uklonili až k zemi, to stačilo. Ani pán Sethor, královský obřadník, se ničemu nepodivil a hned ji dal uvést do pokojů. Jediný Nefeš se právě dnes musí složitě vyptávat a donekonečna trčet za zavřenými dveřmi. Zdálo se jí, že tam uvnitř slyší krom Haremheba ještě někoho, znělo to jako Nebshenův hlas. Konečně se Nefeš vykolébal ven a pokynul, že Živoucí bůh čeká. Uprostřed komnaty stál však, zpola obrácen zády, někdo cizí. Akia vytřeštila oči úžasem. Co tady tohle stvoření pohledává? To snad není ani domácí otrok! Špinavá tmavohnědá rouška, hrubé sandály a krátké černé vlasy bez paruky ho radily spíš mezi kameníky, oslaře nebo pohaněče dobytka. „Jak se

ti líbím?“ řekl ten strašný chlap líbezným tónem vzdělaného člověka. „Asi až příliš, když jsi z toho dočista ztratila řeč. Nebo ne?“

„Nebshene!“ Akiasare se rozesmála, až se ze všeho musela posadit. „Jak to u všech bohů vypadáš? Co to děláš?“

„Nic. Doprovází jen svého krále,“ ozvalo se za ní ode dveří. Akiasare sjela ze sedátka, aby faraona jak se sluší pozdravila, ale než uspěla cokoli říci, beznadějně se zajíkla smíchy. Haremheb nevypadal o nic líp. Jen snad nebyl tak špinavý a jeho krátká okrová suknice s širokým pásem s kapsou naznačovala, že její majitel je tesař, kolář nebo při troše dobré vůle i stavitelův pomocník. „Bud' pozdraven a tvé tělo nechť se...,“ pokusila se o pozdrav, ale neuspěla. „Odpust', musím se smát,“ přiznala s hranou kajícíností. „Co to vyvádíte?“ Nebshen ostatně nebyl z těch, před kým by bylo nutno hrát přehnanou dvorskou etiku, a dnes už – jak se zdálo – vůbec ne. „Vůbec nic,“ vysvětlil s úsměvem Haremheb. „Jen máme oba právě dost všech vznešeností. Rozhodli jsme se vyrazit do krčmy.“

„To nemyslíte vážně,“ zhrozila se nepokrytě Akia. „Co když vás tam někdo pozná?“

„Nesmysl,“ utrousil Nebshen. „Nepoznalas mě ani ty, takže si nedovedu představit, že by mě poznal někdo ze stálých hostů U tančící opice.“

„U opice?! Vždyť je to ta nejpříšernější putyka ve městě! Každý večer se tam kameníci servou kvůli děvkám, stahují se tam prý ty nejvyhlášenější. Před půlnocí už tam není nikdo střízlivý. Proč musíte jít zrovna tam?“

„Přece právě proto,“ vysvětlil jí s nadšeným úsměvem Haremheb. „A taky proto, že tam nechodívají vojáci,“ dodal Nebshen s trochou rozpaků. Ovšem. Neuplynulo tolik času od doby, co dnešní Živoucí bůh a Věčný Dvojí dům hulákal rozkazy na kdejakého pěšáka a kdejaký pěšák zase znal tvář svého velitele Haremheba. Nebylo to tak dávno, ale nebylo také příliš radno připomínat ty časy. „Aha,“ podotkla nepřiliš duchaplně Akia, ale jen těžko se na to dalo říct něco jiného. „Chtěla jsem jenom... kvůli tomu jsem vlastně tady,“ začala po chvíli a nejistě se podívala po Nebshenovi. „Jenom... Mirathea se vrátila.“

„Já vím.“ Haremhebovi zmizel úsměv z tváře tak náhle, že se Nebshen až zarazil. Zjevně se dělo něco, čemu nerozuměl, ale nikomu nepřislušelo míchat se do věcí mezi Živoucím Horem a zasvěcenou kněžkou, jakkoli byli oba jeho přátelé. „Já vím, ohlásila se mi,“ zopakoval po chvíli hluše. „Nezdá se ale, že by měla zrovna dobré zprávy.“

„Taky se obávám,“ souhlasila chmurně Akia. „A z toho mála, co říkala, moc moudrá nejsem.“

„To o těch výpočtech? Tak to mi řekla taky. Rozhodl jsem se nesoudit zatím nic. Počkám si, až to uslyším celé. Dám ti vědět a sejdem se.“ Oči měl tak zachmuřené a temné, že už ani jeho bizarní přestrojení najednou nevypadalo tak zábavně. O to víc náhle Akia chápala, proč to dělá. Pokrčila rameny a usmála se. „Bavte se dobře a nenechte se sebrat strážemi.“ Cestou ji napadlo ještě něco. Vlastně to bylo dost nevinné. Malý žert, nebo dobrý skutek? Osud? Možná že všechno dohromady. Zavolala jednoho ze svých běžců a do ruky mu vtiskla malý, natříkrát složený útržek papyru.

„Co to má znamenat? Kdo ti to dal?“ zamračil se pán Amenkare na mladého otroka, když ten kousíček papyru obrátil v ruce snad podesáté. „Nevím, Ctihodný, tedy nejsem si úplně jistý, ale kdybych směl něco soudit...,“ kníkal nešťastně. „Ovšemže smíš! Jenom už mluv. Tak kdo to byl?“

„Myslím,“ hlesl hoch ustrašeně, „myslím, že jsem ho párkrát viděl mezi služebnictvem vznešené Akiasare, že to byl jeden z běžců Zasvěcené...“ Tak z toho pán Amenkare nebyl o nic moudřejší. Možné by to sice bylo, Akiasare mu často nechávala vzkazovat, ale proč by u všech bohů zrovna ona posílala pomuchlaný cár beze smyslu? Nic ho nenapadlo, ani když ho četl pořád znova a znova a obracel útržek ze všech stran. Ať dělal, co chtěl, nic jiného tam nebylo. Jenom ta čtyři slova. *Krčma U tančící opice*.

* * *

U stolů bylo dnes tak plno, že se tlustý krčmář tou tlačenicí chvílemi prodíral už jen stěží. Odevšad zněly opilecké výkřiky, chechot, ječení prodejných holek a třesk pohárů, občas nad hladinu rámusu a dýmu ze špatně táhnoucího ohniště vylétl zuřivý povyk hádky o bůhvíco, který však zase brzy utichl ve všeobecném pivním

sbratření. „Ještě jednou? Slyšíš? Ten pivní žok se tě ptá, jestli si dáme ještě džbán, Haremhebe!“ hulákal Nebshen a na zdůraznění svých slov ještě mlátil pěstí do stolu. Nezdálo se však, že by oslovený cokoli z toho zaslechl. Ze všeho nejspíš to vypadalo, že u stolu usnul jako pařez. Zato se rozchechtal špinavý chlap po Nebshenově levici. Pustil holku, kterou až dosud jednou rukou objímal na klíně, a strčil do ní, že málem skončila na podlaze. Nevšímal si toho a zeširoka se bradou a lokty opřel o umatlaný stůl. „Hej,“ zajíkal se, „to je dobré! Haha, Haremhebe! Kdo to vymyslel? Nechceš mi přece tvrdit, že se tak ten tvůj kumpán doopravdy jmenuje? Haremheb! I když postavu by na to měl. To se mu tak vážně říká podle... podle... no vždyť víš?“ obrátil se k Nebshenovi. Ta legrace mu připadala k popukání, ale byl přece jen ještě natolik střízliv, aby se mu za těchto okolností jaksi nechtělo vyslovovat posvátné tituly Božského. „Podle koho?“ zatvářil se Nebshen, zadržuje smích. „Ach tak, už vím. Ale ne, kdepak. Je to všechno úplně jinak. Prozradím ti to, chceš?“ Naklonil se důvěrně až k jeho uchu, zatímco jeho posluchač třeštil oči, divže mu nevypadly mezi kaluže vybryndaného piva. „Opravdu se tak jmenuje. A víš proč? Protože to totiž je sám Vtělený bůh a Božský dům Obojího Egypta. Osobně. Rozumíš?“ Nastala chvilka ohromeného ticha, přerušovaná jen nevěřicným rozpačitým uchechtáváním. Pak se vřískavě rozhihňala zmalovaná holka, kterou prve tak nevybíravě shodil z klína. „No samozřejmě!“ kvičela, až se zalykala. „Copak jsi slepý? Samozřejmě že je to náš božský faraon, to přece musí vidět každý. A ty, takový urostlý a silný, ty budeš nejspíš sám pán Chasechemvy, generál všeho Egypta, ne?“ řehkala se útlému, nevysokému Nebshenovi do očí. „Houbec!“ zařval opodál sedící notně podnapilý kameník, kterého ta zábava právě vyburcovala z poklimbávání. Postavil se a zamával rukama, aby si zjednal ticho. Trochu se při tom zapotácel, ale na pádnosti jeho argumentů to, alespoň podle jeho názoru, nijak neubralo. „To neni žádnéj generál. Kdepák! Na to nemá svaly!“ zašermoval krasavici před nosem vlastním uprášeným, ale houževnatým předloktím. „Koukej! Todle bude podle mýho tenhleecten... královskej hvězdopravec, vznešenej pán Ptah... Ptaho... nebo takovejhle nějakej...“

„Vedle,“ přerušil ho nevzrušeně Nebshen, aniž ho nechal dopovědět. Viseli na něm očima v očekávání další zábavy. Nezklamali se. „Jsem Nebshen, první rádce Velkého faraona,“ prohlásil se smrtelnou vážností. „Jo ták,“ ječela holka s tvářemi tak nalíčenými purpurem, že vypadaly jako pomazané krví. „Že mě to nenapadlo hned. Nebshen! Ovšem, kdo jiný! A co že jsi nechal doma svýho lva? Pelichá? No nic ve zlým, ale když už mezi nás vznešený pán zavítal, nestál by třeba o trošinku toho potěšení? Co?“ naklonila koketně hlavu, až se jí laciné řetízky na krku rozcinkaly. „Ttto... to jsme si ale přece...,“ zablekotal její původní ochránce, když mu došlo, že to, co si poctivě zaplatil, mu najednou jaksi utíká pod rukama. Jen nad ním mávla rukou. „A no jó, na tebe taky dojde. Musíš ale uznat, že takovýhodle pána tady nemíváme každý den. Královskej rádce a Pán lvů! Takže je jednou jasný, že musí mít přednost, nebo né?“ To už jí se smíchem přizvukoval celý houf hlučících posluchačů. „Co se děje?“ dotázal se najednou s nečekanou zřetelností Haremheb. S trhnutím zvedl hlavu a kalnýmá očima přejel po všech natlačených kolem. Vybuchli divokým smíchem, ale Haremhebovi to, zdálo se, nijak nevadilo. Vlastně po odpovědi ani nijak zvlášť netoužil. Moudře pokýval hlavou, natáhl se po džbánu a mocným douškem, který zčásti skončil na jeho rozložené nahé hrudi, si posloužil rovnou z něj. „Tak co? Co bude?“ dorážela služebnice lásky na Nebshena teď už trochu netrpělivě. Legrace je jedna věc, ale práce je práce. Přitiskla se k němu a jakoby náhodou nechala všetečnou dlaň vklouznout pod roušku a zabloudit pod pás. „Ale, ale, že bys tu svou dravou šelmu přece jen doma nenechal?“ zachichotala se a nastavila Nebshenovi křiklavě nabarvené rty. „Můžeš mě mít,“ šeptla mu svůdně. „Za půl kroužku... Za čtvrt, že jseš to ty. Půjdem?“ Zpola v objetí se potácivě zvedli od stolu. Nebshen se ještě nerozhodně podíval po Haremhebovi, ale ten už si – náhle osvěžen a zázračně probuzen ze svého kamenného spánku – zase mocně přihýbal a přitom cosi naléhavě hučel do svého rozchechtaného souseda. Parfém té holky se pronikavě vtíral do chřipí, ale její tělo bylo vláčné, horké a přilnavé jako hadí. Pach rozlitého piva, nespočtu levných voňavek a štědře naolejovaných vlasů zastíraly Nebshenovy smysly pižmovým příkrovem. Divoce

vzdychl a přísál se k vlhkým a štědře rozevřeným rtům. Někdo za nimi něco se smíchem pokřikoval, někdo před nimi horempádem uhýbal stranou a nějaká stolička se jim převrátila pod nohama, ale to všechno už bylo jedno. Z tmavé díry tam vzadu zavanul dech bleskurychlých lásek a rozválených rohoží. Tma se rozezněla zběsilým supěním a oddechováním, sténáním a zalykavým křikem. Jedno bylo nutno té malé přiznat ke cti – své práci rozuměla jako málokdo.

Do uličky svítila rozkymácená lampa, zavěšená nad tabulí se jménem hostince, ale o kus dál ve dvoře už byla dokonalá tma. Hned na prvním kroku pán Amenkare šlápl na pohozené prkno, co patrně během poslední, nepochybně nedávné rvačky odpadlo ze stolu nebo z lavice. Vyrovnal rovnováhu ve snaze nešlápnout do podezřelé kaluže, jejíž přítomnost prozrazovalo čvachtavé ponoření onoho nešťastného prkna. Nakonec ho tam možná dali úmyslně jako most... Dveře zevnitř se otevřely a vyvalil se z nich hořký pivní pach spolu s oblakem kouře z připálených chlebových placek a škvířících se ryb, opilecký smích a řev. Objímající se dvojice, co se s ústy zaklesnutými v ústech vypotácela ven, do něho málem narazila. Vyhnul se jim na poslední chvíli a opatrně obešel stoličku, kterou mu ti dva ve svém očividném chvatu převrátili pod nohy. Zastavil se a uvažoval, co dál. To, co se mu od začátku jevilo mírně řečeno jako nerozvážnost, se mu teď už zdálo vyloženým bláznovstvím. Nedávalo to žádný smysl. Proč by si u všech bohů nebes i podsvětí Akiasare mohla přát, aby se vydal právě sem? Odpornější díru jakživ neviděl. O tom, že by se s ním tady snad chtěla sejít, nemohlo být ani řeči. Na první pohled bylo jasné, že slušný člověk sem nepáchne, a potom, proč by to dělala? Ještě že měl dost rozumu – když už ho neměl tolik, aby zůstal doma – aby si spočítal, že běloskvoucí suknice urozených ani zlatý, kameny posázený nákrčník nejsou tím pravým, co by si měl vzít na sebe. Hnědá, u krku doširoka rozstřižená halena, jakou si občas brával na hrubou práci s prvním otevřením těl a kterou po chvilce zaváhání vytáhl z truhly, se sem vskutku zdála mnohem příhodnější. Zauvažoval i o tom, že se vrátí (nosítka nechal před domem králova medika, jehož se, alespoň pro své nosiče, vydal navštívit). Nakonec ho ale na místě zadržela

pochopitelná zvědavost. A zvyk dotáhnout věci do konce. Když už je jednou tady, zjistí, o co se jedná. Ostatně, kdo tvrdí, že poznat jiný svět je na škodu? Napřímil se a vstoupil. Tedy přesněji řečeno, protlačil se kolem chumlu povykujících oslařů, kteří se právě hlučně hádali o to, kdo komu zabral u stolu místo. Ucoulvl ke stěně a alespoň zčásti chráněn před všudypřítomným zmatkem pomalu přejížděl očima z jednoho konce krčmy na druhý. Na jednom rozviklaném stole se v nepřilíš nápaditém tanci vlnila nahá holka s širokými boky a nakřivo posazenou parukou. Zpocený, opálený chlapi natlačení kolem ní chraplavě vyřvávali a bušili pěstmi do rytmu. O kus dál se dva objímali rovnou mezi stoly, on s hlavou krkolomně vyvrácenou a ona s lesklými stehny kolem jeho boků. Vedle nich se spokojeně pilo, hulákalo i spalo, občas se někdo pokoušel o zpěv a prázdný džbán nějakého výtržníka netrpělivě třískal o stůl. Mezi tím vším se s funěním a kletbami prodíral zpocený tělnatý krčmář s věncem pěkně těžkých džbánů v pravici, tu s díky, tu s nadávkami shraboval měděné zlomky a hrnul je do kusu pruhovaného hadru, který měl uvázaný u pasu. Naučeným gestem shrábl v letu prázdný džbán, dřív než se rozkrápl na podlaze, a nespokojenci, co ho tak opovržlivě odmrštil, rychle nabídl další, rozumí se, že plný. Pán Amenkare sledoval ten výstup s rostoucím pobavením. Jen těžko se dalo odhadnout, jestli ten urostlý, nakratičko ostříhaný atlet v ušmudlané roušce, co se zpola postavil za stolem, hrábne v příštím okamžiku po džbánu, nebo po krčmáři. Zdálo se, že v tom tak docela jasno nemá ani on sám. Rozpřáhl se – a Amenkareovo srdce se zastavilo. Stáhlo se v jednom šíleném, ztřeštěném úderu a zmlklo. Ustrnulo na dobu tak dlouhou, že cítil, jak se mu černá před očima a jak mu ruce i nohy ledovatí. Snad si i chvíli přál uvěřit, že se mýlí, že si to s ním jen krutě pohrává jeho zmučená mysl. Jasněji než cokoli jiného však věděl, že plést se nemůže. Nikdy, ani v Bažinách mrtvých, ani nikde v tomto světě by si nezmyšlil tu tvář. Na to byla příliš hluboko, příliš zoufale vpálena v jeho duši. Ta skvostná, milovaná, vznešená, krásná tvář! Co tu u všech bohů pohledává?! Ach ano, čas od času se o některém z božských faraonů vyprávělo, že si občas nepoznán zašel mezi lid. Také ty povídačky slýchal, ale nikdy jim nevěnoval pozornost. Jistě, možné je přece všechno. Ale teď'...? Divoký vír v

hlavě a srdce, které se teď zas prozměnu rozcválalo jako zběsilé, ho zbavovaly rozvahy. Tak proto? Proto mu Akia poslala ten vzkaz? Věděla, že sem přijde? Rozhodně věděla dost, aby... Prudce oddechuje se rychle odvrátil. Ne, přesvědčoval přitom sám sebe, i kdyby prohlédl tlačenicí a dým, i kdyby se podíval přímo sem, nepozná mě. Ne v těchhle hadrech, beze šperků, bez líčení a na takovém místě. Ne, nepozná... Je skoro stejně opilý jako tenkrát. Možná víc. Ohavná myšlenka, která jako by se urozenému balzamovači ušklíbala rovnou v hlavě, byla tak rouhavá, že sebou pán Amenkare divoce trhl a pokřivil tvář jako v bolesti. To ne! Tak hrozné věci si přece nesmí ani pomyslet. Je to bůh. Vtělený, živý bůh... Všude kolem je stejná tma jako tenkrát. Možná větší. A spousty holek, kterých se nikdo neptá na jména, kterým nikdo nesvítí do zmalovaných obličejů. A on je opilý, sladký Anupe, Strážce Prahu, on je zase tak hrozně, tak strašně opilý...! „Počkej. Stůj!“ Než si stačil uvědomit, co dělá, hrábl po jedné z povětrných holek, co se kolem něj chtěla protáhnout. „No tak! Co to děláš?“ pokusila se mu vykrotit, ale svíral ji příliš pevně. „Počkej přece, až na tebe přijde řada, dočkáš se,“ domlouvala mu a jedovatou zelení malované oči jí blýskaly jako kočce. „Nebudeš litovat.“ Rezolutně zavrtěl hlavou a přitáhl si ji ještě blíž. „Nechci to, co si myslíš. Chci s tebou jenom mluvit. Na chvílku,“ dodal hlasitěji, aby ho v okolním hluku vůbec slyšela. „Mluvit?!“ vytřeštila na něj brčálově obkroužené oči, jako by to bylo to nepodivnější, co kdy slyšela. „Se mnou? Mluvit? A o čem?“ opakovala ohromeně. „Vidíš tam toho... toho muže, tam vzadu u stěny?“ zeptal se přiškrceně. „Myslíš tamhletoho urvaného ochmelku, co do sebe lije jeden džbán za druhým?“ otázala se nenučeně. „No vidím, a co je s ním?“ Pán Amenkare očividně zaváhal, ale stejně jako předtím měl i teď neodbytný pocit střemhlavého pádu, cesty z níž není návratu. „Jdi za ním a pak... pak ho zaved' sem na dvůr. Rozumělas?“

„Ovšem, nejsem přece na hlavu padlá?“ ohradila se holka dotčeně. „Ale jestli ho tady praštíš po hlavě a obereš, nechci s tím mít nic společného, jasný? Ledaže bys mi dal podíl, to by pak byla jiná písnička. Tak já mu řeknu, že s ním chce někdo mluvit, jo?“ Usmála se a chtěla odejít. Amenkare ji chvatně zadržel. „Ne, to ne.

Nepochopilas to. Řekneš mu... zkrátka řekneš, že máš přítelkyni. Stejnou jako jsi ty, jen... jenom nejlepší v celém Vesetu. Že právě přišla a že tady na něj čeká.“ Zírala na něj v tichém ohromení. „Kdyby to byla pravda, kam bys ho potom zavedla?“ zeptal se tiše. „No přece tamhle,“ mávla rukou k nízkým vyvráceným dvířkám do jednoho z nakřivo uplácených hliněných přístavků. „Do komůrky... Poslyš, já tomu moc nerozumím, krasavče, ale nechtěl bys místo toho nesmyslu radši přece jen se mnou? Říkám ti, nelitoval bys...“

„Nech toho,“ přerušil ji zostra. „Ještě něco. Tady máš zatím,“ dvěma prsty zalovil v opasku a vtiskl jí do dlaně měděný kruh. „Celý?“ užasla nepokrytě holčína. „Jenom za tohle?“

„Ne. Tenhle je jen za to, že vyřídíš, co jsem ti řekl,“ ujistil ji Amenkare vážně. „Když ho ale přivedeš a budeš zticha, dostaneš ještě jeden. Zlatý. Dost na to, abys sem už do smrti nemusela vkročit.“

„Zlatý? Zlatý kruh!!?“ vyvalila na něj oči a na chvíli ztratila dech. „To bych si potom mohla otevřít vlastní krám! Totiž, víš, jednou bych chtěla krám s vínem, dole na trhu. Nebo možná – i s látkami. Nic velikého, jen stůl a střechu z plátna...“ drmolila a sen, co náhle jako by byl na dosah, se jí rozhořel v očích. „Jistě, jistě,“ zarazil její nadšení královský balzamovač. „Pro mě můžeš obchodovat třeba s drahokamy nebo s čím si vzpomeneš, dostaneš na to dost, slibuju, ale teď už prosím tě běž! Jenom...“

„Jenom co?“ Nejistě uklouzl pohledem stranou. „Jen jestli to... bude chtít?“ hlesl v rozpacích. „Ten?“ zachechtala se holčína. „Pokud mě paměť neklame, tak dneska chtěl už dvakrát a můžu ti důvěrně svěřit, že já i Nefcheba jsme z toho málem měly smrt. Ten chlap je i namol jako býk. Neřekla bych, že zrovna on by si nedal potřetí. Počkej, co je? Hej, řekla jsem něco? Co je ti?“

„Nic,“ vyrazil zdušeně. „Vůbec nic. Tak už běž...“ Pustil ji a nějak se vymotal ze dveří. Venku se ztěžka opřel o zeď. Podlamovala se mu kolena a nedostávalo se mu dechu. Přijde? Bohové, přivede ho sem? Okolní tma, třaslavá, hustá a dýchající pachem piva i horce se milujících těl, jako by mu bušila přímo ve spáncích. Vklouzl do nízkých dveří a vdechl pach nevětraných přikrývek a nespočtu nedávných malých lásek. Bezděky zadržel dech, ale přinutil se to

nevnímat. Jako v transu si stáhl přes hlavu halenu a s koleny pod bradou se vtiskl do výklenku, zčásti zakrytého zpola strženým hadrem. Hlučný hovor a ječivý trylek dívčího smíchu mu vehnaly srdce až do krku, ale obojí se vzápětí změnilo v supění a skřípění zubů v některém z temných zákoutí. „No tak pojď,“ ozvalo se tak náhle, ve chvíli, kdy už to skoro nečekal. Tak blízko. „Tak pojď přece. Nebo si myslíš, že má jen tebe? Můžeš být ještě rád, že si na tebe vůbec...“

„Počkej!“ vpadl do toho hluboký, hlučný hlas, zastřený, rozmazaný a těžký množstvím piva, ale přece tak známý a jediný. Amenkareovo běsnící srdce se v beznadějném trysku opět bolestivě pokusilo prorazit hrudí ven. Anupe sladký! Bohové! Dva! Tři kruhy zlata jí dá! Oblékne ji jako královnu. „Počkej přece chvíli,“ protestoval nesrozumitelně Haremheb tam venku. Bylo slyšet jen nejisté těžké přešlápnutí, krok do tmy, pak pronikavý řehot a chraplavé, rozmrzelé zaklení. „Tos mohl říct hned,“ zalykal se za dveřmi smíchy dívčí hlas. „Nestála bych ti rovnou za zády. Ale takys mohl jít kousek dál. Hej, tak co, už dobrý?“ zasmála se ještě a vtáhla ho za sebou dovnitř. „Tak, tady je. Tedy aspoň doufám, že jo. Ta má přítelkyně, jak jsem ti říkala. Podívám se.“ Haremheb z toho neslyšel ani slova a všechno se s ním divoce otáčelo dokola. Zašátřala kolem sebe a chtěla zavolat, ale mohutné těžké tělo ji vzápětí strhlo k zemi. Zavalil ji jako útočící býk, supěl, oddechoval a zběsile ji drtil pod sebou. Bránila se, ale stejně nevnímala, co mu říká. Ječela, drápala a kousala, a když ji konečně pustil, byla její tvář pokryta rozteklou směsí líčidla, potu, slin a horkých bolavých slz vzteku. Ten zatracený bídák se jen vypotácel ven, ani se neohlédl. Krám s látkami byl tentam. Smrdutý víchř z Bažin ho vzal, stejně jako by měl vzít jeho. Hodila sebou na břicho a bušila pěstmi do země. Brečela vzteky, když se jí na rameni dotkla jemná ruka. Byla ledová jako smrt a od konečků prstů se třásla. „Může být tvůj i tak,“ vdechl jí do ucha rozechvělý hlas. „Jestli chceš, dostaneš ten svůj zlatý kroužek.“ Ohromeně se otočila a i v té tmě se zděsila jeho očí. Jako by byly plné slz a popela. „Za co, když jsem to...?“ vyrazila jen, ale nedovolil jí mluvit dál. „Drž,“ vzlykl a zlehka si ji obrátil na záda. Nejdřív ho vypil z jejích rtů. Zhluboka, mokře a horce. Klouzal jí

tváří po břiše, ústy i celým tělem do sebe lačně vpíjel jeho pot. Strnulá a ohromená něhou, již nikdy nepoznala, i děsivou touhou jeho nepochopitelného počínání, jen vzdychla, když se k ní sklonil níž. Jenom mu mlčky hrábla do vlasů a držela ho tak, dokud s tichým zavzlyknutím nezvedl hlavu a nepodíval se jí do očí. „Nechci nic, můžeš jít...“ vydechla sotva slyšitelně a přála si, aby na to všechno dokázala zapomenout. Aby tomu nemusela rozumět. Jen beze slova zavrtěl hlavou, už na odchodu se sehnul a položil něco vedle ní. Kovově to zazvonilo, okrouhlé a těžké. Chladné jako jeho jemná, utlá dlaň.

* * *

Mirathea se zdála unavená. Nehybnou, bronzově hladkou tvář sice nehyzdila jediná vráska a plet' připomínající matný lesk kovových reliéfů byla bez poskvrnky, ale v očích, v pomalu mžikajících očích barvy zeleného kamene, ležel stín smrtelné únavy. Neušlo to ani Haremhebovi. Netrpělivě mávl na otroky, aby pospíšili dolít ovocné šťávy i chladné odvary z bylinek, ale Mirathea si toho snad ani nepovšimla. Dívala se do země a vypadala jako někdo, kdo nemá ani dost málo chuti do špatných zpráv. „Nic,“ pronesla hluše po chvíli a sama nad sebou rezignovaně potřásla hlavou. „Nedokázala jsem vůbec nic.“ Akiasare se nadechla, ale všechno, co se jí dralo na jazyk, raději zase spolkla. Co se na to taky dalo říct? „Jediné, co teď vím, je, že kletba jednou skutečně skončí...“ dodala po chvílce. Dva páry tmavých očí se k ní ohromeně obrátily a dvěma tvářemi se mihla naděje. Jenže Osvícená jen potřásla hlavou. „Ne, ne tak jak myslíte. Neskončí sama, jen by – mohla. Kdyby v den, kdy se čas naplní, někdo otevřel faraonův hrob. Porušil pečetě. Vypáčil všechny rakve...“ Zírali na ni v bezdechém ohromení. Říkala to s chladnou lhostejností, jako něco, co se naučila zpaměti. Haremheb se vzpamatoval první, ale rozhořčením nemohl chytit dech. „Ale to...! To přece...!“ vyrazel nesouvisle a neovladatelně rudl ve tváři. „Ten, kdo by se to opovážil udělat, by přece krále vydal chaosu nových zrození! Uzavřel by mu cestu k Usirovi. Navěky!“ vypálil nakonec zadýchaně. „Navěky asi ne,“ potřásla hlavou Mirathea, „ale jinak máš pravdu ve všem, co říkáš. Otevřelo by to cestu ke stovkám nových zrození. Ne vždycky dobrých, řekla bych, ale byl by to aspoň

život. Život člověka, ne tohle stojaté, nekonečné přebývání, tahleta věčnost vězení.“

„Dobře, ale toho, kdo by to udělal – jakkoli nevěřím, že by se někdo takový našel – by přece Mstiví duchové usmrtili hned na místě,“ namítl stále ještě otřesený Haremheb. „Hrobka je chráněna mocnými amulety a všechny vchody, a tím spíš Tutanchamonovy rakve, chrání ty nejsilnější magické formule. Stačí jen vejít a...“ Mirathea počkala, až mu zas dojde dech. Vypadalo to skoro, jako by se nepatrně usmála. „Možná ano, možná ne,“ pronesla mírně. „Musel by vědět, jak se chránit, a musel by to být někdo silný, mladý a plný touhy, plný odvahy a – lásky. Hlavně lásky... Ostatně, neřekla jsem prve ještě všechno.“ Odmlčela se, jako by váhala. Jako by shledávala slova. „Až by vypáčil víko poslední z rakví,“ řekla pomalu, „musel by královo tělo vzít, vyzvednout je z hrobu, odnést pryč...“ Upřeně se se při tom dívala na vlastní křečovitě propletené prsty, neodvažovala se pohlédnout na své k smrti vyděšené posluchače. Přesto slyšela, jak se Haremheb hlasitě nadechuje, jak skřípe zuby a užuž se chystá vybuchnout. Přesto pokračovala: „Kdyby se potom dotkl Tutanchamonova čela a té rány tam dole pod uchem, té rány, kudy vešla smrt, a vyzářil při tom veškerou svou lásku, kletba by pominula. Byl by konec.“ Krátce se nadechla a stejně tiše a nevýrazně dopověděla. „Předtím by ovšem musel ještě rozříznout obvazy a z faraonova nahého těla sejmout všechny amulety a šperky. Do posledního.“ Tichu, které se po jejím prohlášení rozhostilo, jako by snad nikdy nemělo být konce. „A-ano, věřím ti,“ vypravila ze sebe po nekonečně dlouhé době Akiasare. Ve spáncích jí bolestivě bušilo a z očí jí nezvladatelně tekly slzy. Ani je nestírala, stejně by to bylo zbytečné. Mirathea se na ni tazavě zadívala. Akia se trhaně nadechla: „Jenom si nemyslím, že je možné to všechno, cos říkala, udělat, a nestat se přitom obětí Kvílivých duchů. Myslím, že toho, kdo se odváží, musejí roztrhat na místě, ale ano. Dobře. Ano.“

„Co ano?“ Tentokrát se Osvícená Mirathea usmála skoro nepokrytě. „To je snad jasné,“ pokrčila rameny Akiasare. „Udělám to. To všechno...“ Křečovitě zavřela oči a chvilku si nebyla jistá, jestli to skutečně vyslovila. Jestli se přinutila to vyslovit. Mirathea mlčela dlouho. Až příliš dlouho. Když se konečně ozvala, byl v jejím

hlase smutek, trocha hořkého pobavení, uznání a něha. „Díky, má statečná lidská přítelkyně,“ pousmála se. „Mělas ho ráda, vím. Dík za oběť a za odvalu, někde ti to jistě bude připsáno k dobru, ale tak jednoduché to není. Nemůže to být nikdo z nás.“

„Proč?“ vyrazil do ticha Haremheb. Usoudil, že je třeba se sebrat a konečně se začít zase chovat jako král. Je Pán Dvou zemí a Vtělený Hor, tak se snad nemůže dát zahanbit ženami. Odkášlal si a napřímil se. „Proč ne?“ zopakoval o poznání rázněji. „Například já...“

„Ten den,“ usmála se posmutněle Mirathea. „Nezeptali jste se, kdy nastane ten den. Ne dřív než se narodí a zemřou tisíce generací, z Vesetu a Mennoferu zbudou jen rozvaliny v písku a sochy králů se rozpadnou v prach. Ze slávy Dvojí země zůstanou jen trosky chrámů, nad nimi posvátné sídlo Paní pyramid, u jejích nohou sfinga Reharachte a božská Řeka. Nic víc. Tři tisíce dvě stě padesát a osm záplav... Než se čas naplní, tolikrát se ještě rozvodní Řeka.“ Haremheb ohromeně zapolykal. „Taková doba... Tolik času si snad ani nelze představit, ale přece... Můžeme...“

„Ano, můžeme to napsat!“ skočila mu do řeči Akiasare. „Dát vědět těm, co přijdou po nás, co mají udělat.“

„Myslíš, že by to udělali?“ vmísila se trochu posměšně Mirathea. „Krom toho, kam bys to chtěla psát? Papyry rozfouká vítr, barvu rozpíjí vlhko a vzduch, a kámen obrousí písek a vítr. Ani slova, která by snad poučená ústa našeptala do uší, nikdo nevyslyší. Nezaslechne, neporozumí... A i kdyby, což někdo uvěří?“

„Ano!“ vykřikla vášnivě Akiasare. „Ano!“ Bohové, že ji to nenapadlo dřív! „Uvěří, a nebudu muset ani psát. „I za tolik let, i kdyby jich bylo ještě víc! Udělá to! On ano. Pro mě ano! Řeknu...“

„Ne,“ přerušila ji rázně Mirathea. „Dost!“ Mrkla po Haremhebovi, ale ten měl hlavu v dlaních a zdálo se, že je právě ponořen ve vlastních myšlenkách. „Dost!“ opakovala tišeji, ale stejně důrazně. „Nikomu nepomůže, zahodíš-li život pro to, co jsi teď málem vyslovila,“ zasyčela mladé kněžce do ucha. „Krom toho by to nepomohlo. On to udělat nemůže. Musí to být člověk. Člověk, Akiasare!“ Haremheb zvedl hlavu a unaveně zamžikal. „Jsme tam, kde jsme byli,“ pronesl zalehnutě, aniž dal najevo, že by cokoli z předchozí tiché rozmluvy vzal na vědomí. „Naděje není žádná?“

Zaznělo to jako otázka, ale dost možná to byla jen smutná pravda. „A to je to, co mě ničí,“ vzdychla Mirathea. „Ne, nejspíš není. Asi ne.“ Pokud v ní samé maličké světélko naděje ještě doutnalo, slabé a nejisté jako kahanek blikající do větrné noci, nechala si ho zatím pro sebe. Stejně nevěřila. To jen, že Thaerrys obvykle věděl, co říká, to jen to jeho záhadné, zpola zamumlané slůvko. *Ne, tohle není věcí té tvé vědy, tvých výpočtů*, řekla mu – a jak by taky mohlo být?! Jenomže on už jí unikal, kam za ním nemohla, tam kde se hovoří čísly, tím čistým jazykem bohů. On už byl daleko a z té dálky po ní hodil jediným zamyšleným slůvkem: *Myslíš?* Bohové nepomohli. Pomůže tedy Bůh?

III

NAVRÁCENÍ

Ta divná krása syrová, krása, již kdosi daroval zakletou v zeleném drahokamu, v odrazu lesklého sebeklamu. Temnota na oči mi padla, jak slepý pohled do zrcadla. Plameny vlasů nevědí kudy kam, do čela vrostl zelený drahokam...

Toho roku přišla záplava časně. Řeka začala stoupat dokonce dřív, než z Innu stačili dorazit poslové. Na papyrech, které ležíce na tvářích rozvinuli před Vtěleným bohem, sice byl právě tento den označen, ale už sama skutečnost, že Velká záplava předešla své ohlašovatele, svědčila o tom, že konečné výpočty byly pořizovány doslova na poslední chvíli. Nikdo se ovšem nezmínil o tom, jak dlouho a jak vydatně bude Řeka toho roku zalévat okolní kraj. Čtvrtá luna *achet* už se pomalu přehoupala do druhé půle, a mnoho polí, zahrad i sadů bylo ještě pod vodou. Mazlavé nánosy černého, mokře vonícího bahna pokrývaly zem, v tichém, dychtivém očekávání radlice a zrna. „Tak co?“ dorážela Meritamon nedočkavě na královského medika. „Kdy už se narodí?“ Vzdychla, spustila nohy ze stolu a opatrně slezla. Téměř nepřetržitě ji teď bolelo v zádech a vyklenuté břicho, na jehož tíhu si ani za celou tu dobu nepřivykla, jí bránilo v pohybu. Taišek se s brumláním přehraboval v nástrojích a otíral si ruce silicemi napuštěnou rouškou. „Možná zítra, možná pozítří,“ broukl nezřetelně. „To jsem se toho dověděla,“ zlobila se naoko královna. „Možná za sedm dní a možná o příští luně, ne? Na

to tě nepotřebuju, to vím taky. Stárneš, Taišek, jsi k ničemu, budu tě muset prodat,“ smála se. Starý eunuch se pochichtával s ní, dobře věděl, že Bohyně jen žertuje. Bylo jí sotva dvanáct záplav, tenkrát, když jako mladý lékař a učitel přijel s malým princem Tutanchamonem do Achetatonu. Oblíbila si ho na první pohled a on ji. Co na tom, že z prostorekého děvčátka se stala Velká paní a jemu stáří obílilo hlavu a nachýlilo k zemi ramena? „Mohla bych obětovat Esetě,“ navrhla zkusmo Meritamon. „Její slavnosti ještě neskončily.“

„Jistě, jistě, to nemůže být na škodu,“ mínil uctivě Taišek, ale tvářil se při tom tak, že vyprskla smíchy. „Myslíš si, že to nepomůže,“ přeložila si to nahlas. „Dobrá, budu trpělivá.“ Tentokrát se rozesmál prozměnu starý eunuch. Smál se, až se mu hnědé vrásky ve tváři sbíhaly dohromady jako pramínky kalné vody. „Tak to ne, má božská Paní, tomu nevěřím, to je jediná věc, kterou nedokážeš,“ potřásl se smíchem vyholenou hlavou. Meritamon se přidala. „A víš, že máš pravdu? Je to hrozné. Nejradši bych už nečekala ani chvíli. Ani chvíličku!“ Možná ji Tisícijmenná Eset uslyšela. Možná se tiše pousmála a poslala na zem své služebníky – bohyni Matku Tweret a křivonohého polobůžka jménem Bes. Možná proto královna Meritamon čekala jenom do příštího večera. A možná proto přišla malá Iramun Amentis na svět v takovém chvatu, že se málem nestačily ani sběhnout všechny kněžky a služebné. A Meritamon neměla čas se začít bát. Zrovna se chystala na lože... Projelo jí to od srdce až dolů, dvě, tři hrozné, ochromující bolesti, a pak už šlo všechno tak rychle. Taišek se přihnal v takovém chvatu, že sotva popadal dech, ale do dveří vpadl právě ve chvíli, kdy po dechu poprvé zalapala i malá princezna. Nadechla se a svůj příchod na svět ohlásila pořádným vrískotem. „Co tu chceš?“ usmála se skrz slzy Meritamon, když se k ní starý lékař chvatně sklonil. „Jak vidíš, už jsme si bez tebe poradily. Co tam s ní tak dlouho vyvádějí? Neměly by mi ji taky ukázat?“ zadívala se nedočkavě směrem k Tweretiným kněžkám, které se za mumlání svých modliteb shlukly kolem novorozeňátka. Věděla, že musí malou omýt a potřít svatými oleji, že ji musí přivítat na svět, svěřit do ochrany bohů a opatřit kouzelnými formulemi, ale proto ještě nebyla o nic méně zvědavá. „Je krásná,“ vydechla okouzleně, když jí konečně vložily dcerku do náruče.

Prstem zlehýnka obkroužila tvářičku, černé chmýří a směšně jemňounce narýsovaná tmavá obočí. „Hned, hned ji musím nechat malovat!“ vyhrkla nadšeně. „Ted', dokud je tak malinkatá a dokonalá. Taišek, zařídíš to, ano? Co nejdřív. Hned! Musím ji ukázat...“

„Už jsem si dovolil, božská Paní,“ sklonil se před ní až k zemi otrok-dohlížitel královniných pokojů, „zpravit ctihodného obřadníka, pána Sethora, aby Živoucímu bohu ohlásil tu šťastnou událost. Božského Pána Obojího domu můžeme myslím očekávat každou chvíli,“ dopověděl měkce s dlaněmi zkříženými na prsou. „Ach, ano... ano jistě, to taky...,“ prohodila královna nesouvisle. „Jenže on by byl raději měl syna. Takhle to bude nejspíš Ramesse, kdo...“ Nedopověděla, a když se k ní Taišek starostlivě nachýlil, nedokázal se ubránit úsměvu. Spala. Usnula tak najednou a tvrdě, jako by jí ruka božské Matky znenadání přejela přes rty i přes víčka. Spala stejně blaženě a hluboce jako právě narozená Iramun Amentis Neferamon, první královský potomek Dvojího domu Vtěleného boha Haremheba. Čemu se usmívala ze sna, zůstalo té noci mezi ní a Dvojnásob moudrou Paní Eset, ochránkyní milujících a umělců.

* * *

„*Nacht senef* Dak`khe?“ ozvalo se tiše ze tmy. „Hledala jsem tě.“ Mírathea vyklouzla ze stínu a protáhla se kamennou brankou k Řece. Kdyby ho byla prve nezachytila myslí, vůbec by nehybné Vampýrovo tělo mezi stříbřitě a černě žíhanými stvoly rákosu nepostřehla. „Už dlouho se mnou nepromluvil nikdo z Bronzového lidu Ghaarthi.“ Zaznělo to chraptivě a šelestivě, jako když písek na mělčině skřípe pod lodí. „Velmi dlouho... Co od Požírače krve očekává Osvícená?“ Neomylně v tom zaslechla stopu ironie, pohrdání a hořkosti. Rozhodla se přeslechnout to všechno najednou. „Nenazvala jsem tě tím jménem, pokud ti slouží sluch.“ To jediné si neodpustila. „A co se ostatního týče, ano, máš pravdu, už velmi dlouho. Bývaly ovšem časy, kdy jsme své světy křižovali spolu, vy Vznesení a my, Ath`lahan, Bronzový lid. Bývali jsme si podobnější navzájem, než každý z nás lidem tohoto světa. A to přetrvalo, i když už se potkáváme jen zřídkakdy. Myslím, že potřebuju tvou pomoc, Dakhu.“ Mlčel, dlouhé šlachovité paže založené na hrudi. „Vím,“

řekl nakonec a znovu se zamyšleně odmlčel. „Proč bych to ale měl dělat?“ zeptal se nevýrazně po chvíli. „Nemíchám se do záležitostí smrtelných. Jejich potíže, jejich kletby a žaly se mě netýkají.“

„Skutečně?“ neodpustila si Mirathea. „Nenavštěvuješ tedy Imhotepův dům, zatímco lovíš jinde? Nevychítám ti to, ta jistá ponižující náklonnost k lidskému plemeni je přece to, co nás činí tak dvojakými a tak podobnými. Stejně jako já až příliš dobře cítíš tu nevymýtitelnou nedokonalost, co se vloudila zřejmě už při našem stvoření. Nebo to snad chceš popřít? Krom toho, kdo říká, že jde o záležitost smrtelných? *Usire* Tutanchamon má přinejmenším z otcovy strany krev bohů a ten, co to všechno způsobil... Nevěřím, že nevíš, co byl neblahý faraon Aje zač, nebo přinejmenším čím se toužil stát. Divila bych se, kdybys ho čas od času, zvláště za tmavých nocí neodháněl od kořisti... Takže?“ Ještě chvíli vydržel vzdorovat, ale pokrčil rameny gestem tak lidským, že se Osvícená téměř neubránila úsměvu. „A co si představuješ, že udělám?“ zavrčel. „Co mohu? Sestoupit do Propasti? Proč ne? Mě tak snadno jako vás nevyděsí, ale vstoupit do mysli toho bastarda a vnutit mu svou vůli? To je jako chtít zapálit lampu v domě, kde zuří požár a burácejí plameny. To nejde.“

„Ne, nejde,“ souhlasila Mirathea. „Už jsem se taky poučila. Byla jsem... ale to je teď jedno, kde jsem byla, důležité je, že už vím, co bych měla udělat. Potíž je jen v tom, že nevím *jak*. Proto jsem tady. Poslouchej mě. Já se mohu vydat po proudu času, daleko dopředu, tak daleko, jak jen budu chtít, ale je možné, aby se to, co se stane *tam*, se dělo současně *tady*? Existuje ta cesta?“

„Čas není ubíhající řeka, čas je rozprostřený oceán,“ prohodil zamyšleně Dakh, „a všechno, co už se stalo, se současně ještě neudálo, a to, co teprve přijde, se už v jeho vlnách událo.“

„Ano, tomuhle ještě rozumím,“ kývla Mirathea. „Ale dál? Je možné, aby se dva body v čase prolnuly? Aby splynuly? Na chvíli se skutečně staly jedním? *Thaerrys* říká, že ano, že to je jen záležitost přesných výpočtů, ale já nevím. Je?“

„Možná,“ pokrčil rameny Dakh. „Co to je, když čas od času kněz nebo mág oživí mrtvé tělo? Zdá se, že do něho prostě znovu vdechne život, ale ve skutečnosti se jen vrátí do sféry Příčin a posune čas o

malinko zpět. Ten člověk tedy nezemřel i zemřel. Nejdřív byl živý a pak zemřel. Nejdřív zemřel a pak byl živ. Není to, jako by se nic nestalo. Jedna možnost už byla zapsána. Je tedy mrtev. Čas se přes něho přeloží jako smyčka. Je živ. Je to kouzlo, nebo dokonalý výpočet?“ Mirathea na něho hleděla rozšířenýma očima. „Ano,“ vypravila ze sebe po chvíli. „Ano, samozřejmě, ale to přece není totéž jako... Tolik let!“

„Ne, to asi ne,“ souhlasil Dakh. „To asi bude těžší, ale cesta musí být stejná. Ty nepatrné částčky, mířící z každého okamžiku tam i zpět po proudu času, v sobě přece nesou každou událost. Tam i zpět. Nebo ne?“

„Asi ano. Vlastně určitě,“ přemýšlela horečně Mirathea. „Muselo by se to vypočítat. Přesně. Dokonale. A musela bych jít tam i zpět. V jeden jediný okamžik. Ano! Pomohls mi víc, než myslíš,“ pousmála se. „Přinejmenším mám zase o čem přemýšlet. Díky...“ Už se obracela k odchodu, když po ní hodil tou otázkou jako smyčkou. „Proč? Proč to všechno vlastně děláš?“ Zastavila se a chvíli zvažovala odpověď. Pak se pro sebe do tmy usmála. „Řekněme že z velmi podobného důvodu, z jakého ty občas navštěvuješ sféru Hladových duchů. Zřejmě proto, že je ti zcela lhostejné, co bude s Anchesenamon, že? Ještě jednou díky, *Nacht senef*, ty necitelný Požírači krve. Šťastný lov!“

Zlostně zavrčel nad svými vlastními myšlenkami, nad tím, že je nedokáže odehnat. Potřásal hlavou jako nevrlý lev, ale mysl měl pořád těžkou jako kamení. Ne, teď nechtěl přemýšlet o tom, co mu tak naléhavě sdělovala Osvícená. Vyrušila ho. Možná později... Dnešní noci potřeboval mít hlavu jasnou a tělo silné a rychlé. Ve stínu vysoké zdi obklopující Imhotepův dům se Dakh zastavil. Vtiskl se do hustého, ševlivého listí tamaryšků a dlouze, opatrně větil. Nic, spánek a klid, tichá, převalující se temnota, jen mezi pomalými snovými vibracemi unavených otroků svíjející se výheň stále stejných trýznivých myšlenek, nehlasné steny bezmoci. Utrpení. Jakkoli dobře věděl, že dnešní noc tráví Akiasare v paláci, ještě jednou se ujistil, že tam uvnitř není. Pomalu nechával černé vlny své mysli přelévat místnostmi – opuštěnou, vychladlou kuchyní, pečlivě uklizenými patii a přízemními komnatami, dusnými komůrkami

oddechujícího služebnictva – ráno se vzbudí jen s matnou vzpomínkou na tíživý sen, na sen o zlověstném stínu, co jim ve spánku sedl na víčka. Cestu po chodbách znal už popaměti, stejně jako zvyky zdejších otroků. Pána chystali k spánku zpravidla před půlnocí, aby jim lektvar, co mu podali, zajistil aspoň tři hodiny nerušeného odpočinku, než pokroucené tělo zase přepadnou bolesti a domem se ozve zas ten věčný hýkavý křik. Teď už všichni tvrdě spali, přestože od chvíle, co pána opustili, uplynula sotva půlhodina. I kdyby tomu však tak nebylo, Dakh by byl nemohl čekat o mnoho déle. Bylo totiž jen otázkou okamžiků, kdy pán Imhotep vzbouří celý dům, zuřivý z bezmoci i z toho, že milosrdný spánek dnes ne a nepřichází, že jeho lék dnes nezabírá. Jen sotva mohl tušit, co netušila ani starostlivá Merchantis – že místo dryáku dnes pánu podala jen načerveno obarvenou vodu...

* * *

„Je kouzelná,“ pronesla uchváceně Akiasare a opatrně vzala malou Iramun z Haremhebovy náruče. „Hrozně moc se mi líbí. Musíš být dokonale šťastný, ne?“ Poočku po něm zašilhala. Kroutil kameny širokého tepaného nákrčníku, a pokud bylo nevýrazné zamručení odpovědí, moc se toho z ní soudit nedalo. „Nebshen!“ vybuchl po chvíli zdánlivě nelogicky. „Tak nakonec přece jen Nebshen! U Sutecha! Když ne on, tak aspoň jeho syn, to vyjde nastejno. Dostane Trůn...“ Potřásal hlavou a snažil se, aby to znělo obyčejně. Zatínal při tom ale pěsti, až mu klouby bělely. „Ten jejich Ramesse.“

„Myslíš?“ nadhodila nezávazně Akia. „Přece snad ještě neumíráš? Ještě můžeš mít syna. Tucet synů.“ Její vlastní hlas ale jí samé zněl tak uboze a falešně, že radši zahanbeně zmlkla. Neoklamala ho taky ani na chvíli. Podíval se po ní hořce vědoucím pohledem a pak potřásl hlavou. „Ne, nemůžu, a divil bych se, kdybys to nevěděla. Vidíš přece tak mnohé... Už tohle je zázrak. Ty se neopakují. Ovšemže jsem se odjakživa tvářil, že chyba musí být v Mutnezmet nebo v tom, že na vedlejší ženy prostě nemám pravidelně dost času – i když bohové jsou mi svědky, že jsem je věru nezanedbával! Taišek mi to vpálil bez příkras. Snáze prý vyroste zlatá palma ve vyprahlé poušti, než se v ženě ujme setba z mého těla. Tak to je. Ze všech lidí

to ví jenom on. Jenže já věřil, že s Meritamon nám bohové požehnají, jejich vůli jsme přece splnili. Modlil jsem se, obětoval. A zatím... Vím, i tohle je víc, než jsem mohl doufat, ale..."

„Požehnali ti,“ prohodila tiše Akiasare. „Svým způsobem.“

„Ano, to jistě ano,“ zahučel nezřetelně Haremheb. Kousal se do rtů, jako by o něčem usilovně přemýšlel. „Mohl bych ovšem Ramesse přijmout za syna,“ řekl nakonec. „Bylo přece už víc faraonů, kteří prohlásili za vlastní syny svých příbuzných, Ahmose I. prý dokonce nejstaršího syna svého vezíra. Ano, proč ne? To by šlo.“ Akisare se zamyslela. „Nebshen ale nemá, co by tím získal. Nebudeš-li mít syna, Ramesse dostane Trůn tak jak tak.“

„To jistě,“ broukl nepřítli nadšeně Haremheb, „ale provždy zůstane zapsán jako syn Babyloňanky a mladšího bratrance někdejšího faraona. Zatímco takhle by se pro budoucí časy stal potomkem Vtěleného boha na Trůně a božské Meritamon čisté krve.“ Zamžikal a náhle popadl Akiasare za ramena. „Tys mu četla, vid’? Věštilas mu budoucnost, je to tak? Co jsi viděla?“ Z hlasu mu číselá taková naléhavost, že by mu Akiasare nedokázala lhát. „Ano, právě to, co si myslíš. Bude král, velký král a z jeho těla vzejde nejmocnější dynastie. Ten, kdo bude zapsán jako jeho otec, bude navěky zván Mocným lvem a Rozmnožitelem říše. Ano.“

„Pak není o čem mluvit,“ rozhodl Haremheb. „Ještě dnes požádám velekněze, aby přinesl velkou oběť Amonovi a prosil o souhlas. A promluvíím o tom s Nebshenem. Raději hned.“

„A Iramun?“ nadhodila Akiasare zdánlivě bezvýrazně. „Co? Co je s Iramun?“ vzhlédl nechápavě faraon. „Ta mu bude samozřejmě zasnoubena, ale s tím se počítalo, ať se věci mají jakkoli, takže...“ V půli se zarazil. Zmlkl a odkašlal si. Polkl. „Aha... Ty asi mluvíš o vyrovnání s božskou Maat. Ach, ano, na to jsem nevzpomněl.“ Akiasare neříkala nic, ale stejně jako on věděla, že věčnému Řádu bohů se musí podrobit každý, tedy i ten, kdo se z jejich požehnání a vůle stal jedním z nich. Nikdo se nesmí protivit věčnému Řádu Maat, matky Rovnováhy, a jejímu odvčkému příkázání. Kdokoli přijme za své cizí dítě, a neučiní to proto, že sám potomků nemá, musí jedno ze svých dětí připsat jinému, aby byly zachovány věčný Řád a Rovnováha. Tak káže věčná božská Maat.

„Ale já mám jen ji! Jak bych mohl? A komu?“ vykřikl Haremheb přeskakujícím hlasem, když to všechno ze sebe vysypal, a Meritamoninou tváří nepřeběhl ani stín znepokojení nebo údivu. „Rozumělas mi vůbec? Když budu chtít, aby Nebshen – a on souhlasí! – budu muset nechat Iramun... Ne, to nemohu! Chápeš to vůbec, Merit? Chápeš to?“

„Ovšemže to chápu,“ pokrčila rameny královna. „Nemusíš na mě křičet. Přece by to bylo jen zapsáno, jen by se učinilo prohlášení v Chrámě, nebo ne? Nikdo by ti ji přece nebral. Dál by žila s námi v paláci, nic by se nezměnilo. Vůbec nic.“ Haremheb svíral a rozvíral pěsti. Ještě nebyl tak docela hotov se vzdát. „Ale ten... ten, co by se před bohy stal jejím otcem, by pak přece na ni měl právo! Směl by ji navštěvovat, mohl by mluvit třeba i do jejího sňatku!“ rozkřikl se. Meritamon se usmála. „Myslíš, že existuje muž, který by si nepřál sňatek své dcery s králem. Natožpak s králem, jehož jméno se zachová věčně?“

„Takže ty už jsi to taky slyšela,“ broukl faraon. „Koukám, že toho je už hezky dlouho plný palác, jenom já nevím o ničem, to je pěkné. No nic, takže ty říkáš...“ Divoce si vjel rukou do vlasů a zašklebil se jako v bolesti. „Hej, mistře kreslíři!“ zařval znenadání. Maličká Iramun se v náručí černé otrokyně rozplakala a mistr předkreslovač chvatně odložil slonovinou destičku, na niž právě nejjemnějšími štetěčky kouzlil něžnou krásu malé princezny, a vrhl se před svým faraonem na kolena. „Kdybys byl jejím otcem ty, chtěl bys, aby se vdala za Ramesse?“ houkl na něho Haremheb. „Nebo bys uplatnil své právo a jen tak z ješitnosti či ze vzdoru ji provdal třeba za syna svého bratrance, nebo co já vím, za svého starého zchudlého bratra? Co?“ Nebtemfeš ztratil řeč. „Nemám žádného bratra, božský Hore, chudého ani bohatého,“ vypravil ze sebe s námahou. „Ale i kdyby... Ve všem, do posledního písmene bych splnil vznešenou vůli Živého a Vtěleného boha na Trůně. Ve všem, cokoli by Mocný Hor rozkázal. Jsem jenom...“

„Podepsal bys mi to? Odpřisáhl?“ přerušil ho faraon a přiskočil těsně k němu. „Zaručil bys mi svým jménem a životem, že na ni nikdy neuplatníš skutečné právo? Že budeš do smrti a tvoje *ka* i po ní pamatovat, kdo je jejím skutečným otcem, a nikdy se tomu slibu

nezpronevěříš?“

„Tím si myslím můžeš být jistý,“ vmísila se tiše Meritamon. Vstala se sedátka a přistoupila k nim. Haremheb jako by ji vůbec neslyšel. „Slibuješ?“ křičel tak naléhavě, že „ano“, podobné spíše zavzlyknutí a vydechnuté do země u faraonových nohou málem nezaslechl. „Tak dobrá,“ rozhodl najednou, jako by to všechno chtěl mít co nejrychleji za sebou. Nakonec proč ne? Mistr Nebtemfeš je stejně dobrý jako kdokoli jiný. Možná lepší. Urozený a vážený je právě dost a úřad zastává právě tak vysoký, aby se to ještě hodilo, a upřímně řečeno, lepší mírný, poslušný pán Nebtemfeš, než někdo z těch vysoce urozených ctižádostivých. Z těch skutečně mocných. Kdo všechno z těch kolem Trůnu by se mohl pokládat za hodna, či snad dokonce za práva té cti? Chasechemvy, Velký lev egyptských vojsk? Jistěže by byl poctěn, ovšem, ale kdo ví, co by mu za rok, za pět, za deset let našeptala jeho ctižádost? Nebo ctihodný Chamvej, donedávna vyhlášovatel královy vůle, jemuž se tolik zalíbilo v šarlatovém plášti vezíra? Kdo zaručí, že by nezneužil nesmírné moci, která by mu padla rovnou do klína? Ale Nebtemfeš? A zvlášť odpřisáhne-li... Vlastně nebude ani třeba nic veřejně vyhlášovat, v Chrámě se vykoná rituál, složí se sliby, písaři připraví nové kartuše, které se uloží ke královským pečetím. Meritamon má pravdu, nic se nezmění, mistr kreslíř je už teď v paláci stejně bezmála denním hostem, Merit se nemůže nabažit princezniných obrázků... „Přísahej při věčných mukách Močálů mrtvých a na svůj život,“ obrátil se faraon ke svému malíři. „Teď i po smrti, ať jsou všechna tvá těla rozsápána, navěky zničena a zatracena, nedodržíš-li slovo. Přísahej!“ vyzval ho ostře a panovačně. „Ať se mi stane, jak praví Božský král,“ hlesl pokorně Nebtemfeš. Ani při nejlepší vůli však nedokázal zastříť, jak silně se mu chvěje hlas. „Přísahám...“

„Dobrá, přijímám,“ zahučel Haremheb zamračeně, ale zdálo se, že se mu přece jen ulevilo. „Zařídím všechno co nejdřív,“ oznámil. „Ty bys měl zatím vykonat očistné oběti a přinést oběť pokory a díků. Amonovi a rozhodně věčné Maat, ostatní se dovíš včas. Můžeš jít.“ Měl pravdu, nakonec to bylo jednoduché. Velekněz tiše a v poklidu vykonal potřebné rituály, o všem se dověděla jen hrstka zasvěcených a mistr archivář zanesl příslušné změny do desek s papyry.

Královský kameník pak do velké chrámové stély vtesal nápis, že *Džeser Cheprure Haremheb Meriamon*, bůh Vtělený a Živý a Pán nad Obojí zemí na Trůně je od těchto dnů až povždy otcem prince, jehož bohové budou zvat *Ramesse Rakher Usirmaatre*. Téhož dne obětovala ve velkém chrámu božské Maat i královna, přestože jí rituály nic takového neukládaly. V pokoře a v tichu vykonala dvojnásobnou oběť vděčnosti, ale mohla si být jista, že ani shrbený starý kněz, který toho večera přísluhoval při oltáři, ani štedrá matka Rovnováhy, která na ni tak shovívavě shlížela, se o tom nikde šířit nebudou.

* * *

Zlehka se opřel do dveří a vklouzl dovnitř. Měsíc dnes dorostl v plný kruh a jeho mihotavá záře osvětlovala pokoj jako ve dne. Nízkou truhlu s rouškami a čistými kusy plátna, sedátko pro ty, co nemocného ošetřují, ozdobně vykrouženou tyč ze slonoviny, přes niž se přehazují pokrývky, aby vyschly nebo se provětraly... A nízkou postel, lože z měkce nastlaných rohoží, na němž nehnutě spočíval bezmocný muž. Dakh zůstal stát, kratičce zavěšil a jenom letmo, mimoděk vztáhl svou mysl. Ne, muž na lůžku nespál. Byl vzhůru. Jeho myšlenky byly palčivé, zoufalé a strašné. Zběsile vířily a tryskaly do prostoru jako jiskry z ohniště plného mokrého dřeva. To jen tělo bývalého královského architekta bylo nehybné, strnulé a mrtvé. Pomalu stočil pohled ke dveřím. Namáhavě nabral dech. Ovšemže by bylo snadné skočit, sevřít ten ubohý, tenký a křehký krk, dlaň vtisknout vší silou na ústa, utlumit výkřik i slabý dech. Jak by to bylo snadné. A jak ubohé. Ten polomrtvý na loži si zasluhoval svou příležitost, ano zasloužil si ji. A jen proto byl Dakh ochoten riskovat plný dům zburcovaného služebnictva a noční úprk bludištěm chodeb a zahradami. Jen proto – napjatý a rozechvělý – čekal, rozlehne-li se v příštím okamžiku řev hrůzy. Ticho však zůstávalo nehnuté a hebké, rušené jen cinkáním kapek z uzavřeného vodotrysku kdesi v zahradě a sípavým dechem mistra Imhotepa. Dvěma skoky byl Dakh u něho. Přisedl k zemi jako větrící šakal a zblízka se mu zadíval do tváře. Neodvrátil se. Oči za rychle mžikajícími víčky zůstaly otevřené. Žilnaté hrdlo se napjalo a ústa se křečovitě naprázdno zahýbala. Vyšel z nich slabý hlas, ale

nepřipomínal volání o pomoc. Slova, nějaká slova to byla, ale bezvládný, ochrnutý jazyk je nedokázal učinit srozumitelnými. Pokroucená dlaň zatápala do prázdna. Dakh zaváhal, ale pak ji zachytil a s překvapivou jemností si ji zvedl k ramenům. Pak si přitáhl i tu druhou, šlo to hůř, byla ztuhlá a bez vlády jako kus dřeva. Sehnul se a vyzvedl to lehké, vychtrtlé tělo z pokrývek. Nijak se nebránilo, spočívalo mu v náruči důvěřivě jako dítě. Na zkroucených rtech se mihlo cosi jako úsměv, když si umírající muž uvědomil, kam jdou. Když s ním Noční lovec zamířil dolů do zahrad a dál, skrytou pěšinkou mezi keři až ke dveřím vedoucím tam dolů... Po křivolakých schodech z mokrých, ohlazených kamenů, studenou chodbou do klenuté svatyně, kde vlhce a ztuchle dýchala neprostupná tma. Nad oltářem, zčernalým dávnou krví, se tam usmíval a čekal, už tak dlouho čekal Šakalí bůh. Ostří posvátného nože z černého obsidiánu však této noci neochutnalo krev oběti. Tou zrudly jenom šelmí zuby a bylo to krátké jako zavzlyknutí, kratičké a letmé jako polibek. Sladké a černé jako náruč Anupova, která se příchozímu tak nedočkavě otvírala v ústrety.

„Měla jsem to udělat já. Už dávno,“ vyrazila dutě Akiasare. „Měla jsem vědět, že to bylo jeho přání. Chtěl to přece? Uvítal to, vid’? Měla jsem to být já!“ Slepě zatápala po Dakhově dlani a křečovitě si ji přimkla ke tváři. Cítil pláčem pokřivené svaly a chladné mokré cesty slz, bezohledně smývajících lícidlo. Mlčel a tiskl ji k sobě. Co taky říct? Věděla to snad dřív než překročila práh. Vracela se toho rána brzy, slunce bylo ještě nízké a žluté a z černé kůže nosičů v chladu, který zatím nestačilo zahnat, stoupala pára jako z určených hřebců. V paláci neměla už stání, i když zprvu nevěděla proč. To až potom. To ticho. Přistihla se, že i dveře za sebou zavírá opatrně, a teprve pak si uvědomila, že jí je nikdo nepřispěchal otevřít, že celý dům dýchá v podivné strnulosti, ponořen do těžkého kamenného spánku. To ticho... Po nekonečných měsících nočního křiku a nevyspání to ticho. Odnikud ani hlásek, jen ze zahrad zlostně a naléhavě volal pronikavý ptačí hlas. Nanaříkala a neplakala, chladná a neúčastná, jako by to byl někdo cizí, kdo to všechno pak za ni vykonal. Kdo nad mrtvým tělem odříkal modlitby a svaté texty a na kus papýru napsal oznámení do Domu mrtvých.

Nic víc ani dělat nemusela. Mistr Imhotep spočíval naznak na bílém plátně, s rukama na prsou zkříženýma ve znamení matky Nút a ve dvou trojnožkách u hlav doutnala pohřební kuřidla. Zbývalo už jen vzbudit služebnictvo, ale před tím musela udělat ještě něco. Zaváhala, ale pak přece přistoupila blíž. Dotkla se. Kůže na krku byla suchá a chladná, ranku na tepně nebylo skoro znát. Krev, pokud jí kapka стекла, kdosi pečlivě setřel a zaschlé, zatažené okraje zmizely v hnědavých vráskách a záhybech. Nepostřehla by nic, kdyby nevěděla, co hledá... Vzdychla a narovнала se. Najednou měla nesmyslný pocit úlevy a smíru. Jako by po všech těch hrozných letech dnes poprvé zase mohla otce milovat. A on ji. Cítila to tak jasně, jako by k ní promlouvalo jeho *ka*, konečně zbavené trýzně a utrpení. Šel rovnou ke svému bohu, tak jak si to přál. Hrdý a neponížený. Přistihla se, že se usmívá, ale to už se dům ozýval kvílením a nářkem služebnictva. Merchantis zalykajíc se pláčem běžela zapálit oheň před domem a do okna vystavit Usirovu sošku, aby každý, kdo půjde kolem, věděl, že někdo ze vznešených obyvatel se odebral do Západní země, a mohl na něho pamatovat aspoň upřímnou přímluvou. Podle mitánského zvyku si taky roztrhala šaty a líce začernila popelem. Akiasare rozeslala běžce a pak sama doprovodila otcovo tělo na břeh, do Domu smrti. Po obou stranách cesty hořely vysoké věčné ohně, oznamující všemu stvoření, že v Domě spočívá tělo dcery božské krve, Koruny moudrosti a královny Matky Nefertiiti. Akiasare si to neuvědomila dřív, dokud je nezahlédla, dokud neucítila na tváři jejich horký, kořeněný dech. Jak je to vlastně dlouho? Najednou si to nedokázala vybavit, místo toho se jí před oči zas a znovu vnucovala představa sinálé královniny tváře, bez hnutí plující pod tmavou, skoro neprůhlednou olejovitou hladinou. Stráž přede dveřmi jedné z komor s nádržemi plnými natronu napověděla, kde se královnina poslední lázeň nalézá. Mistr Imhotep možná zaujme místo hned vedle ní, jistě ne v nízkém přístavku s věčně klouzající podlahou a slizkými kulatými káděmi, kde se nezřídka i po pěti či šesti máčela těla písařů, lékařových pomocníků, kupců či obchodníků s látkami, vínem nebo klenoty. Bude třeba zařídit spoustu věcí, shromáždit pohřební výbavu, připravit hrobku, zajistit nejméně tři malované rakve, objednat

dostatek kněží, opisovačů, sepsat obřady... Ale dnes už ne, zítra. Akia byla najednou tak unavená, že když jí pán Amenkare, Ctihodný Uchovávající, nabídl azyl ve svých pokojích, vděčně jeho pohostinství přijala. Jako v mlhách ještě slyšela, jak udílí příkazy na všechny strany, jak cestou dohlíží, je-li vše jak má být a dostává-li se tělesné schránce-*chat* mistra Imhotepa péče, jež jí přísluší. Celý den strávila v mátožném polospánku, jen občas zaznamenala tichounké kroky otroků, když dolévali džbány, po špičkách přenášeli misky s ovocem a skrápěli podlahu vodou z růží. Teprve večer se rozloučila. Neposlala však pro své nosiče. Jenom se rozhlédla a malou kamennou brankou proklouzla dolů k Řece. Nezůstala dlouho sama.

* * *

Byl přesvědčen, že už neusne. Ledový suchý vzduch noční pouště se tlačil dovnitř a ze všech stran bičoval nepohodlné lůžko jako vítr na moři. Dorůstal měsíc. Na čisté indigové obloze bez jediného mráčku vypadal jeho bledě světélkující kruh jako podivná, vysoko zavěšená lampa, vrhající kolem sebe dlouhé křivolaké paprsky namodralého přísvitu. Tam, kde se jeho světlo dralo mezi špatně přiléhající stanové plachty, by se skoro dalo číst... Už už by byl vstal, aby se o tom přesvědčil na vlastní oči, ale celé tělo mu náhle ztěžklo a oči se konečně zavřely. Spal. Nakonec přece jen spal. Nebo snad...? Zprudka se vymrštil na lůžku, až z převrácené bedny, která mu sloužila za stolek, srazil na zem poloprázdnou sklenici s čajem. Někdo tu byl! Nehnutě stál ve tmě, tam ve stínu stažené moskytiéry u dveří. Kdyby zadržel vlastní rozbouraný dech, kdyby dokázal ztišit zběsilé údery srdce, zaslechl by, jak dýchá. Divoce zašátral po svítelně. Odhodil změř vlněných pokrývek – ruce i nohy se mu do ní samozřejmě zamotaly, takže ji ze sebe ve zmatku strhával, jako by to bylo klubko hadů. Vyhrabal se na nohy a prvně v životě zalitoval, že si i navzdory zimě, která tady v kontrastu k dennímu dusnu za noci panovala, už dávno navykl spát nahý. Nikdo se ovšem necítí zranitelnější než nahý muž... „Kdo... kdo je tam!?“ křikl a doufal, že jeho hlas zní nebezpečně a tvrdě. Odpovědi se nedočkal, pokud jí ovšem nebylo nehlasné zaševelení, které se ode dveří ozvalo. Možná zaznělo jen v jeho vlastní hlavě, zato se nebezpečně podobalo zdušenému smíchu. Nadechl se a napjal všechny svaly, připraven

rozmáchnout se těžkou lampou a vrhnout se ke dveřím. V poslední chvíli sebou škulbl leknutím. To když vystoupila ze tmy. V měsíčním světle, které ji náhle zahalilo jako průhledný, hebký šál, byla její tvář snad ještě nádhernější než za dne. V úleku a zahanbení chtěl popadnout první kus oděvu, co mu padne pod ruku, nebo se od ní aspoň odvrátit. O tom, co pohledává uprostřed noci v jeho stanu, se zatím přemýšlet neodvážil. Ze všech žen právě ona. Rudý až po tmavou, do čela padající rozčuchanou kšticí se bezvýsledně pokoušel vykottat jakoukoli omluvu. Jenže ona tiše, tak tiše přistoupila blíž a jen si položila prst na ústa. V tu chvíli pochopil, že se mu to zdá. Byla to ona, a přece to ona nebyla. Známé rysy jejího obličeje jako by se nepozorovaně měnily. Smaragdové oči, teď v noci barvy nejhlubších mořských hlubin, zjasněly a protáhly se až ke spánkům, obkroužené složitými linkami a spirálami, hladké osmahlé čelo bylo vprostřed jako rozřato velkým zeleným kamenem, složitě vybroušeným do desítek podivně pableskujících světélek. I ve snu – v tom nejpodivnějším ze všech živých snů – se podivil, na čemže to vlastně drží. Zdvihla stanový závěs a němým gestem ho zvala ven. Nepatrně zaváhal. Zdálo se mu, že v tomto snu může ovládat svá přání, že by si mohl lehnout zpět, zavřít pevně oči a donutit se usnout novým, zdravějším spánkem beze snů. Pokušení ale bylo příliš veliké. Vykročil za ní. Šla rychle, jako by se pohybovala místy, která dobře zná, dlouhým neženským krokem se vzpřímenými zády a zdviženými rameny. Mířila kamsi do tmy a on měl co dělat, aby jí stačil. Byl bosý, ale drsné doteky písku necítil, necítil ani noční chlad, přestože když se ohlédl, jasně viděl, jak se stanové plachty v náporech studeného pouštního větru nadouvají. Zastavila se a čekala na něho. Kam ho to vůbec vede? Znovu si uvědomil, že přestože sní, jakýmsi nevysvětlitelným způsobem uvažuje stejně, jako by byl při smyslech. Najednou si byl téměř jistý, že to není ona. Postava před ním byla polonahá, jen na šíji a ramenou se jí rýsovaly šedavé stíny jakýchsi těžkých, snad železných kruhů a kolem pasu se mihotalo něco připomínajícího skvrny levharta. Nádra měla okrouhlá a drobná, v měsíčním světle mramorově hladká, právě taková, jaká si je u té druhé – proč si to ve snu nepřiznat? – vždycky představoval. Kupodivu ho však ten pohled nenaplňoval ani pohoršením, ani

vzrušením. Ostatně, sám byl také pořád nahý, a už si na to stačil zvyknout, nebo to aspoň nebrat na vědomí. Cestou minuli dřevěné bedněné, prkna vytažená z jedné z dávno vykopaných jam. Hromady šterku, kamení a koleje vyryté v písku smýkáním všeho možného ho upozornily, že se blíží k místu svého nedávného bezúspěšného pátrání. Ano, tady to bylo. Už by byl málem sjel do jedné z okrouhlých sondovacích šachet, kdyby si s pobavením smíseným s úlevou neuvědomil, že ve snu se do skutečné díry prostě spadnout nedá. Zato ho začalo zajímat, co se bude dít dál. Věděl, proč se mu zdá právě o tomhle místě – nikdy a nikde nezažil ještě zklamání tak velké, aby ho skoro zabilo, a právě proto byl možná jeho sen tak podivný. Rozhlédl se ve snaze zjistit, bude-li okolí vyhlížet jako ve skutečnosti, nebo zda na sebe vezme pokroucenou podobu reality snů. Poznal by tady každý kámen. Dolů, do výkopu, kde místo vytouženého královského hrobu nakonec našli jen ubohé trosky kamenických chatrčí, hromadu pazourků a pár bezcenných střepů, by se dalo ještě sestoupit. Neměl už sílu se sem vracet, aby zjistil, v jakém stavu dělníci nález zanechali. Prostě to nedokázal, a tak jim taky nemohl říct, aby výztuže stěn sice ponechali, ale žebříky aby vytáhli ven. Po jednom z nich sestoupila dolů. Už se neohlížela, byla si jista, že ji následuje. Seskočil na písčité dno a s úžasem se na ni zadíval. Ne, nebyla to ona. Žena, kterou znal, se změnila v podivnou bytost z jiných světů. Hladkou a pružnou, zneklidňující a zpola průhlednou. Jako by jejím tělem procházely stovky, tisíce podob, ohýbaly ji jako rákos, prosvítaly jí jako slunce a stín. Sehnula se k zemi a ponořila dlaň do písku. Zdálo se, že neklade žádný odpor, paže jí do něj zajela po loket, pak až po rameno. Bez námahy ji vytáhla zase zpět a podávala mu něco v napřažené dlani. Na sytě bronzové kůži viděl matné šmouhy, drobné záře písčiny zrněk, které se na ní usadily. Bylo to malé a okrouhlé. Usmívala se a najednou měla zase tvář, kterou znal. Usmál se v odpověď a sebral tu věc z její ruky. Na svou velikost byla těžká a matně zářila. Prsten. Široký egyptský prsten s hranatým rámováním, z něhož vystupovaly hrbolky písma. Prsten s královskou kartuší! Bez dechu jej chvatně obracel v prstech, ne, tady dole na to pořádně neviděl, ale stačilo mu, co zahlédl. Královský kříž života *anch* a hieroglyf pro nejvyšší

božstvo – Amon. Náhle si ničím nebyl jistější. Až se podívá na světle, ostatní znaky budou také přesně tam, kde mají být. Není pochyb. Drží v rukou prsten dávného Pána Obojí země, Velkého faraona Tutanchamona! Obrátil se, aby vykřičel svou radost, rozdělil se o ni, než ho zadusí, ale z hrdla mu nevyšel ani hlas. Chtěl vylézt ven, běžet – třeba nahý! – zburcovat a svolat všechny kopáče a volat na celý svět, že se zmýlil. Bože, zmýlil se! Jako nejneschopnější ze všech zelenáčů nepomyslel na to, že hrob, který hledá, královský hrob, může přece jenom být tam dole. Hluboko pod základy. Věky ukrytý a zapomenutý, tak dlouho, že nic netušící kameníci zbudovali kdysi na nánosech písku, jež ho pokryly, svou vesnici... V tu chvíli ho jako úder pěstí zasáhlo poznání, že je to sen. Ohavný, hnusný, vysměvačný sen, který nesnesitelností předčí jen probuzení. Vrhel se na zem tam, kde byl, do ostrého, dusivého písku a s pěstmi vtisknutými v očích se divoce, bezútešně rozplakal. Probudily ho vlastní zoufalé vzlyky a nízké ranní slunce bezohledně se prodírající do stanu. A zima. Pokrývky se válely zchumlané jedna přes druhou na podlaze a ztuhlé svaly se trásly v protestu. Zvedl se a našplíchal si do tváře trochu vody, co od včerejška zbyla v umyvadle. Roztřásl se ještě víc, ale aspoň ho to vzpamatovalo. Natáhl se po sklence, ale horní deska bedny byla prázdná. Sklenička se zakutálela až pod lehátko a zbytek přeslazeného čaje se už dávno vsákl do země. Mávl nad tím rukou. Kuchař už má jistě uvařený čerstvý, horký a silný. Staví se na pár doušků, než vyrazí, na jídlo bude dost času potom... Vyrazí? Potom? Potřásl hlavou, jako by se potřeboval dorozumět sám se sebou. Zešílel snad? Kam by se teď za svítání hnál? Do dávno opuštěného tábora, k výkopu který nepřinesl skoro nic? Rozhodně tedy ne, co hledal. Byl to přece jenom sen. Děsivý, živý a prazvláštní, ale pořád jenom sen. „Sen! Blázne, byl to jen zlomyslný sen, šálení smyslů, po němž se ti skutečnost bude zdát ještě ohavnější než dřív.“ opakoval si polohlasem, ještě když se s divokým supěním prohrabával pískem pod kámen. Tam, co v noci tak lehce zajížděla její dlaň. Ty žebříky tam opravdu zapomněli... Cítil, jak si odírá klouby, láme nehty, kůžička kolem nich jak bolestivě praská a trhá se pod nápořem milionů ostrých kusadélek písku. Chladný, tvrdý, kulatý dotek. Srdce se mu pod žebry zastavilo. Opatrně ho tam, v

chladiivém tmavém lůžku z písku ohmatával. Konečky prstů. Ještě se bál ho sevřít, přivlastnit si ho. Jak by tam mohl doopravdy být? Může snad sen být pravda, a pravda sen? Co když sní ještě teď? Rázně se napřímil a vytrhl paži z písečného sevření. Očistil ho. Dýchl na něj. Ne, nezdálo se mu to. Byl to on. Královský prsten Vtěleného boha na Trůně, syna Reova, jehož bohové zvali *Nebcheprure* Tutanchamon. Tady, pod základy kamenické chatrče. Přemýšlet začal, teprve když po půlhodině divokého trysku seskočil ze zchváceného koně před nízkým, bílým stavením. „Stalo se něco, *effendi*?“ vykřikl hubený muž, který se hrnul ze dveří, až mu cípy burnusu létaly nad kolena. Skoro zalitoval, že těžký opasek má prázdný a puška že zatím visí na skobě. Křečovitě stažená tvář časného příchozího nevěstila nic dobrého. „Ano. Musím odeslat telegram. Hned!“ přišla po chvíli udýchaná odpověď. „Tady... tady je to.“ Ruka se mu viditelně trásla. Na kusu zmuchlaného papíru, který od něho místní strážce pořádku se vši vážností a beze stopy podivení ve tváři vzal, aby jej co nejdřív dopravil do poštovního úřadu, však stála jen adresa, kterou znal nazpaměť, a potom jen: „*Neuvěřitelné! Přijed'te ihned! Howard Carter.*“

Nedočkavostí nedokázal vydržet na místě. Nedbaje vražedného vedra přecházel nervózními kroky tam a zpět. Najdou něco? Najdou něco tam dole? Kdy? Ve výkopu nebylo zatím vidět zhola nic. Jen sehnutá hnědá záda kopáčů, chráněná proti slunci chatrným vyběleným plátnem. Za chvíli dosáhne vedro vrcholu a práci bude nutno nejméně na tři, lépe však na čtyři hodiny přerušit. Už takhle všichni přepínali své síly a stále častěji se jeden po druhém trmáceli k barelu s vodou, přikrytému odházenými burnusy, aby její teplota zůstala alespoň o málo nižší, než měl v polní kuchyni věčně bublající čaj. Tetelivým vzduchem se z dálky nesly výkřiky těch, co byli pověřeni přestěhováním tábora. Těžko říct, zda na tom byli lépe ti, kdo si obrovské rance pokrývek, stanových plachet, tyčí či rovnou celé bedny naložili na hlavy, nebo ti, co řevem a divokým máváním ostnatou větví poháněli hýkající soumary. Zvířený oblak prachu na jediné, bídě udržované příjezdové cestě se zastavil. Jak se usazoval, vystupovaly z něho stále zřetelněji obrysy dvou kdysi černých automobilů. Teď však byl místy omlácené věčným putováním

kamenitými cestami a tam, kde by snad na nich troška laku zbyla, se tvrdošíjně uchytila vrstva všudypřítomného písečného prachu. Bíle zablýskly slunečníky dam a vytrvalá skupinka návštěvníků se prachem brodila k provizornímu tábořišti. Carter si zastínil rukou oči. Nebyl by mohl říci, zda jej nenadálí hosté těší, či zda by jejich společnost raději dnes oželel. Možná že rozptýlí to nesnesitelné napětí, které cítí. Možná. Dokáže-li s nimi vůbec smysluplně hovořit... V té chvíli skoro zalitoval, že zprávy z tábora se díky klevetivým sluhům většinou šíří tak rychle. Už byli tak blízko, že je poznával. Ovšem, ctihodný Douglas Derry, anatom Káhirskeho muzea, jako vždy od hlavy k patě upnutý v bezvadném obleku se svou drobnou, baculatou paní s umně nakadeřenými vlasy barvy nezralých pomerančů, za nimi druhá opora místní anatomie, vytáhlý Saleh bej Hamdi, navlečený v plandavé napodobenině evropského obleku, v níž paradoxně vypadal arabštěji než kdokoli jiný. Robustního muže s hedvábným šátkem povlávajícím kolem krku mu už taky kdysi představili, přesto jeho jméno dávno zapomněl. Pamatoval si jen křestní, William, stejně jako o jeho hovorné ženě, energické dámě s perlami v poněkud uvadajícím dekoltu věděl, že ji pokřtili Amelie. Dost dobře jim tak ovšem nemohl říkat, takže se oslovení raději vyhybal. Stačilo vědět, že patří k místní smetánce, k evropské menšině vzdělanců, rádobyvzdělanců, zbohatlíků a novodobých dobrodruhů. Zvali ho hned na čaj, hned na učené řeči, pobýval-li – což ovšem bývalo jen zřídka – ve svém vcelku pohodlně zařízeném bytě v Luxoru nebo v některém z káhirských hotelů. Jemu se však bohudík většinou dařilo zdvořile odmítat. Bývala to jen ztráta času. Za poslední dlouhými kroky rázující postavou popobíhal arabský šofér obtížený hned několika ranci a bednami. Rychlost, s níž zprávy dospěly do Káhiry měla tedy zjevně i své světlé stránky. Aspoň tedy poslední z hostů byl jednou z nich. Harry Burton, fotograf par excellence, jehož se uvolilo vyslat egyptologické oddělení muzea v New Yorku. Podle množství výstroje, kterou za ním proklínající Arab se srdcervoucími výkřiky už poněkolikáté demonstrativně skládal do písku, se dalo soudit, že se spíš než hostem stane dočasným usedlíkem. O tom, co všechno by tady při troše štěstí mohl fotografovat, si Howard pro alespoň tuto chvíli zakázal přemýšlet.

Harry Burton měl kaštanové vlasy, na upjatou britskou a francouzskou společnost nepatrně přerostlé a mírně zacuchané. Ani jeho oděv by zřejmě neobstál. Sestával z širokých obnošených šortek, na nichž bylo až příliš znát, že je kdosi stvořil prostým ustřížením nohavic, a rozepnuté, přes pás vytažené košile. „Tak co to máte?“ ptal se nedočkavě Derry, snad dřív než se na převrácené, kusem látky pokryté bedně srovnalo dostatečné množství plecháčků a hrnků s kouřícím sladkým čajem. Howardovi se nechtělo odpovídat. Nechtělo se mu naslouchat švitoření dam. Nic o pokladech. Žádné „vzrušující“ a „okouzluující, nemyslíte?“ Beze slova pokynul společnosti pod plátěný přístřešek. Důležitě se tvářící Arab, *ghaffir*, se sdrátovanou puškou přes prsa s úklonou ustoupil z cesty. Malý příruční trezor na skládacím stolku stál na svém místě a klíč páčil Howarda pod košili. Přesto se během celého obřadu odemykání třásl nesmyslnou hrůzou, že tam nebude. Že zmizel. Rozpustil se. Bylo by to snad něco divného? Ten sen... Ovšemže tam byl. Královský prsten z ryzího zlata. Byl tam a zářil si pro sebe jako malá opuštěná hvězda. Nemohli se na něj vynadívat. Harry pořídil snímky ze všech stran. Vyšplhal i na vratce vypadající bednu, aby mohl objektiv namířit přímo seshora. Konečně se Sálimem, polním kuchařem klanějícím se až k zemi, dali doprovodit do kuchyně. „Udělal byste pro mě něco, Howarde?“ Trhl sebou, až prsten zazvonil o železné dno. Opírala se o rohovou tyč a mhouřila oči do slunce. Bílý klobouček s okrajem módně přehrnutým a jako tropická helma stažený až po obočí, krémové šaty přepásané opaskem s měkké vytlačované kůže. Bez varování ho zalila temná červeň, jako by snad mohla vědět o jeho nepřístojném snu. Její drobná, okrouhlá ňadra a jeho nahota... Jako by se to všechno skutečně událo. *A neudálo snad...?* Vší mocí se ovládl. „Cokoli si budete přát, lady Theo,“ pronesl mírně ochraptělým hlasem. „Neměl jsem tušení, že jste také přijela,“ obvinil se vzápětí. „Vůbec jsem si vás nepovšiml. Nepozdravil vás! Odpusťte.“ Sklonil se k její ruce. Byl by mohl téměř přísahat, že po cestě ji s ostatními přicházet neviděl. Musela by jít poslední, až za tím vztekounem, co stěhoval Burtonovy věci, vystoupit z auta těch Angličanů s nezapamatovatelným jménem úplně nakonec. „Přijela jste s

Derryovými?“ prohodil nezávazně, aniž by věděl, co ho k tomu nesmyslnému dotazu nutí. Ovšemže odpoví, že ne, ti přece jeli první. „S Derryovými?“ opáčila zamyšleně. „A... ano, ano, jistěže s nimi. Ovšem.“ Usmála se a podívala se mu zpříma do očí. Zadržel dech a cítil se najednou jako hlupák. Jako by záleželo na tom, s kým sem přijela. Vzduchem nepřiletěla. Vlastně byl rád, že je tady. Ani si nevzpomínal, kdy se objevila poprvé a co mu o ní řekli. Jen to, co mu vyprávěla sama. Nebylo toho mnoho, ale jemu to vyhovovalo víc než vodopád chichotání a bezduchých řečí. Odmalička žila s rodiči v Egyptě. Matka, Egyptanka, zemřela první a její otec, bůhvíkolikátý syn francouzského baroneta, cestovatel a architekt, jehož jméno mu žel nic neřeklo, ji po pár letech následoval. Jenomže to už byla plnoletá. A zamilovaná do téhle žhavé, nepochopitelné, fascinující země. Neodešla tedy. Žila tu dál svým vlastním, tichým, nenápadným životem – vlastně ani nevěděl, kde v Káhiře bydlí – a s podivnou, u ženy tak zvláštní posedlostí hltala každický střípek dávné minulosti. Povídal si s ní rád. Občas se mu zdálo, že i duši má složenou přinejmenším ze dvou vzájemně se svářících proudů, právě tak, jako vliv jejích rozdílných rodičů vytvořil nadpozemsky dvojakou masku její tváře. Nebyla Egyptanka ani Evropanka. Nebyla ani jedno, a přece obojí. Všechno. Jako by v ní přebývaly všechny rasy světa. „Tak slibujete? Uděláte, oč poprosím?“ vrátila se lady k už jednou vyslovené otázce. Tentokrát to zaznělo ještě naléhavěji. „Cokoli, lady Theo,“ zopakoval mladý archeolog. „Pro vás bych možná spáchal i hrdelní zločin. Nebo sestoupil do pekel, budete-li si to přát,“ dodal s úsměvem. „Važte slova, milý,“ broukla a sjela po něm zeleným pohledem. „Člověk nikdy neví. Ale tolik po vás přece jen chtít nebudu. Aspoň doufám. Prozatím... Teď si ale přeju něco jiného. Možná se vám to bude zdát divné, můžete mě mít za bláznivou pověřčivou ženskou, nevadí.“ Se zájmem se po ní podíval. Potřásla hlavou, jako by se bála, že ji přeruší. „Ten prsten,“ řekla, „Noste ten prsten, Howarde. Navlékněte si ho a nesundávejte, ať se děje, co děje. Prostě ho noste. Slibujete?“

„Ale to... to přece,“ vykoktal ohromeně. „To nemohu! Má nedozírnou, nevyčíslitelnou cenu! Víte vůbec...? Mohl bych ho poškodit, ztratit, a pak – není to přece můj majetek!“

„Ani když vás o to prosím?“ Najednou byl její hlas naléhavý. Stačil jí však jediný pohled, aby viděla, že neuspěje. „Dobrá, tedy jinak. Slibte mi aspoň, že ho budete mít na ruce, až hrob otevřete. Mimochodem, všímáte si, že říkám *až*, a ne *jestliže*? Myslete si o mně co chcete, ale udělejte to. Udělejte to pro mě. Prosím!“ Nevěděl, co si o tom má myslet. Je skutečně tak pověřivá, nebo snad ví něco, co on ne? Přinutil se k lehkovážnému tónu. „Mám to snad chápat tak, že hovoříte – o kletbě?“ Shovívavě se pousmál. Ovšem, nápisy na stěnách hrobů Ramesse II., Ramesse IV. i mnoha jiných dávných faraonů často promlouvaly o kletbách. Nikdy se však, pokud věděl, nestalo nic, co by se nedalo zdravým rozumem vysvětlit. „Ten prsten mě před ní ochrání? Ano?“ Pokrčila rameny trochu netrpělivě, jako by s ním už nemínila ztrácet čas. „Ano,“ odpověděla vážně. „Přinejmenším je to na něm napsáno,“ dodala trochu vzdorovitě. Ohromeně se na ni podíval. Sáhl po prstenu a s úsměvem zavrtěl hlavou. „Je mi líto, že vám musím odporovat, lady, ale nic takového tady nestojí. Je to jen kartuš. Jméno. Tady královo jméno začíná, tento znak, kříž života, se čte *anch* a toto je znak pro...“

„Umím číst,“ přerušila ho chladně. „Dokonce i hieroglyfy. Mluvila jsem o něčem jiném, ale vidím, že jsem se unáhlila. Omlouvám se.“ Díval se střídavě na ni a na prsten. V rozpacích jím otáčel v ruce, až se slunce na obroučce blýskalo. A tam... Bože! Zapotácel se a přiblížil si skvost k očím. Drobné řádky hieroglyfů, vinoucí se po vnitřní straně prstenu, rytých snad nejjemnější jehlou si předtím nepovšiml. Byly tak malé, že se skoro nedaly číst, rozeznal sotva pár slov – *heh* a *piuf*, věčný oheň pohltí... *nacht neb*... mocný pán káže a pak něco o krvi a temnotě – *senef* a *kekew*... „Theo!!!“ Vyřítíl se ven a zapomněl na zdvořilost i na tituly. Zastavila se. „Jak...? Jak jste proboha mohla vědět...?“

„Vědět co? Co je tam napsáno?“ protáhla s neskutečnou nevinností. „Ale to já jsem přece vůbec nevěděla. Myslela jsem si to. Otec říkal, že takové věci bývají na prstenech často.“ Bezelstně se mu podívala do očí. Teprve bolest v čelistech Cartera upozornila, jak dlouho a jak křečovitě zatíná zuby. Škoda, že jejího pana otce nepoznal. Zajímalo by ho, kolik královských prstenů se mu v životě dostalo do ruky. Byl by se vsadil, že ani jediný. „Váš otec byl

egyptolog? Historik?“ zeptal se trochu kousavě. „Jistě. Ovšemže. A dobrý,“ vrátila mu to z vysoka. Ale to už se celá společnost halasně loučila a ona měla co dělat, aby je dohonila. Stiskla mu jenom chvatně ruku, zpříma a pevně jako muž, a po pár krocích ještě zamávala. V tu chvíli si byl téměř jistý, že její otec byl architekt. Přinejmenším to kdysi povídala. A pak bylo zvláštní ještě něco. Neměla zaprášené boty. Svítily se jí jako zrcadlo.

* * *

„Musím se tam vrátit,“ prohlásila chvatně Mirathea, jako by se obávala, že ji faraon zdrží. V hlase jí krom pochopitelné únavy zazněl i tón zbytečného vzdoru. „Co nejrychleji,“ dodala bez úsměvu. Haremheb si zamyšleně třel dlaní bradu, hladkou a vláčnou po olejích, jimiž jeho lázeňští otroci nešetřili. Vlastně to tak docela nechápal. O tom, že Mirathea, stejně jako všichni z jejího lidu, má dar procházet časem, jak se jí zlíbí, ovšem slýchal. Chápal tedy, přestože netušil jak, že se dokáže přemístit do doby víc než tři tisíce záplav vzdálené, že se v ní pohybuje v těle, jako by do ní patřila. Ostatně – pokud ví, je ath`lahanská kněžka i v čase Obojí země jen hostem, nepatřícím ani do té, ani do oné epochy. Toulá se tak už od časů, kdy mocný Atum-Re kázal, aby z neživého povstalo živé a byly utvořeny první bytosti. Co ale nechápal, bylo, jak dosáhne toho, že čas se spojí, že jeden okamžik Obojí země se zároveň stane chvílí tam v budoucnosti. Snažila se, ale nedostávalo se jí slov. Egyptština měla žalostně málo výrazů, jimiž by se dalo vysvětlit, že neviditelné částčky hmoty, dělící se bez ustání vedví ve své absolutní protiklady a šířící se každou vteřinou od každého pozorovaného jevu, v sobě nesou dokonalou a úplnou informaci nejen o události, ale i o druhé polovině svého „já“. A už vůbec nebylo v jazyce Obojí země slov, jimiž by se dalo popsat zakřivení prostoru a deformace času. Výpočty, které určí, kdy nastane ta chvíle, ta vteřina, v níž se čas zakříví a ohne jako lučiště v rukou zbrojře, aby se dotkl chvíle, která dávno minula. Stačilo by se zmýlit o pár chvil, o pár vteřin, a všechno by bylo ztraceno. Brána prostoru a času by se navždy uzavřela... „Praskne mi z toho hlava,“ oznámil zachmuřeně faraon. „Nedokážu to pochopit. Je snad čas něco jako dřevo nebo papyrový stvol, abys ho mohla ohnout?“ Mirathea se usmála. „Ne tak docela,

ale tak moc, jak bys myslel, se to zas taky neliší. Jen se to nedělá provazem ani šlachou, ani napínáním přes potopený sud...”

„Aha! To je ono!“ vyletěl faraon. „Čím se to tedy dělá?“

„Jak bych ti to jen...“, potrásla hlavou v úporném soustředění. „Dobrá... Jistě víš, že silou mysli lze pohybovat předměty. Viděls to nesčetněkrát při chrámových rituálech, když očištění kněží zastaví ve vzduchu proud obětovaného vína nebo poručí soškám či svým vlastním tělům, aby se vznášely. A když jsem vzala tvé *ka* s sebou proti času, aby se podívalo na stavbu pyramid, viděls i můj lid, jak pod jeho soustředěnou silou plují vzduchem dokonce i kvádry těžké jako dům.“

„To jsou ale všechno věci!“ namítl nespokojeně faraon. „Viditelné předměty. Čas ale není žádná věc.“

„To není tak docela pravda. Je a není,“ pokrčila rameny Mirathea. „Jistěže to není věc jako stůl nebo kámen, ale částčky, nesoucí zvěsti o událostech i o sobě navzájem, hmotné jsou. Tedy – svým způsobem. Proto je možné je ovlivnit. Nasměrovat. Přechíst. Je to ale těžké. Strašlivě těžké. Složité.“ Na chvíli se jí v očích mihlo něco, co ho zneklidnilo. „Půjde ti při tom o život?“ vypálil ostře a zpřímá. Zavřela pevně oči, aby nevědomky nevyslala ten obraz do jeho mysli. Obraz závratnou rychlostí se rozpadajícího těla, vysychajících tkání, praskajících kůže a bortících se kostí, přeměny tak rychlé a strašlivé, že by jí nezbyl ani zlomeček vteřiny na záchranu, na vytržení duchovního těla z pout schránky mrtvé už v minulém okamžiku. Stačilo by se zmýlit. Špatně to načasovat, a svištící, jako jehla teninký proud šíleně se řítících částček času, jemuž by se tak postavila do cesty, by ji smetl beze stopy, tak, že i ta nejstrašlivější bouře a největší záplava by proti tomu byly jen hračkou pro malé děti. Upřeně se na ni díval a mlčky vyžadoval odpověď. Nedokázala mu lhát. „Ano,“ řekla tiše. „Ano, ale komu ne? Všem nám přece jde o život každým okamžikem našeho bytí. Nikdy nevíme, kdy a na koho si ukážou bohové.“ Haremheb mlčel. Najednou nevěděl, co říci. Nakonec, byla to její volba... Přesto věděl, že její smrt by si vyčítal do konce života, dokud by si na něho samého neukázali bohové. „Jaký je?“ zeptal se raději místo těch pochmurných úvah. „Myslím ten, co byl vybrán, aby se stal nástrojem. Akia říkala, že je cizinec.“

„Jako by nebyl,“ pousmála se Mirathea. „Miluje Obojí zemi tak jako málokterý Egyptʿan. Mám pocit, že jí – rozumí. Je zvláštní. Vytrvalý. Tvrdý. Vzteklý. Občas protivný a nafoukaný. Umíněný až běda.“ Odmlčela se a usmála se vlastním myšlenkám. Haremhebovi to neuniklo. Naklonil hlavu ke straně. „Ještě něco?“ Na chvilku zaváhala. „Ano. Mám pocit, že byste si rozuměli.“

* * *

Výkop teď zabíral třikrát větší plochu než předtím. Kamenická chýše nebyla jediná, jak se zprvu zdálo. Byla jich tam dole celá řada a opodál hromady pazourkových valounů. To všechno bylo třeba uchovat. Zakreslit, zdokumentovat a pokud možno neporušené vynést ven. Ano, jistě. Jen kdyby to nešlo tak pomalu. Najatí kopáči na sebe pokřikovali jako kavky, jejich neustálé hašteřivé drmolání se neslo stojatým vzduchem jako divný, nekonečný nápěv. Nehodilo se, aby jim celý den postával za zády. Na to jsou místní lidé citliví, domnívali by se, že jim nevěří a podezřívá je z lenosti, a to by je k smrti urazilo. To už věděl, přesto se nedokázal ovládnout. Ostatně lady Thea tady dnes byla už od rána a nikdo na světě by ji nedokázal přinutit, aby zůstala sedět ve stanu. Přinesla si jen skládací stoličku a proti sílícímu vedru roztáhla slunečník. Na druhé straně bylo však pravdou, že arabští dělníci by se nikdy nesnížili k tomu, aby si jakkoli všímali cizích žen, byť by se jim jejich chování zdálo nepatřičné. Carter přesvědčil sám sebe, že tentokrát míří k výkopu jen proto, aby lady Thei nabídl doušek čaje. Polní láhev, kterou už před drahnou dobou bezstarostně pohodila u nohou, bude bezpochyby dávno prázdná. Odhrnul hustou moskytiéru ve vchodu a přimhouřil oči. Z dálky k němu dolétl Thein smích. Nebyla sama. V jedné z postav rozeznal Harryho, svého věčně rozčuchaného fotografa, a za loket se ho držela drobná, rusovlasá dívka. Ovšemže ji znal, jen nevěděl, že je tady. Buď ji přivezl Harry, anebo strávila noc tady v táboře. Nebylo by to tak nepravděpodobné, a pokud by se Howard rozhodl zpytovat svědomí – jakože právě teď měl k něčemu podobnému na hony daleko – musel by přiznat, že i on sám byl už několikrát příčinou jejího, řekněme prodlení. Pro její pohyblivou nervní postavičku, světle ryšavou hřívu a zlatavé chloupky na rukou jí z legrace přezdívali Bit, staroegyptským slovem pro včelku, které

navíc trochu připomínalo její skutečné jméno – Britta, i když ve skutečnosti by se pro to, čím byla, hodilo poněkud jiné slovo, už od dob slávy Obojí země užívané pro dívky její profese. Neměla to nijak jednoduché. Muslimové ji ignorovali, bílá smetánka se jí stranila – dámy ostentativně, pánové přinejmenším na veřejnosti. Archeologové měli, jak se zdálo, podstatně méně skrupulí než ostatní. Snad to bylo tím životem světoběžníků. Harry se s ní vydržel chechtat celé dny a provokovat ji k záchvatům perlivého smíchu. A lady Thea byla snad jediná dáma, která s ní bez zábran hovořila, ať už se někdo díval či nikoli. Když se s ní na to téma pokoušeli opatrně zavést řeč – pověst, noblesa a tak dál – upřela na ně pohled stejně povýšený jako nechápavý a vydržela tak nepřítomně hledět tak dlouho, že pokaždé po rozpačitém zakoktání umlkali. Možná to byla brilantní taktika, ale Howard se přesto nemohl zbavit nesmyslného dojmu, že snad skutečně tak zcela nechápe, co jí místní ztělesněná morálka říká. Možná to ale bylo proto, že malá Bit byla stejně jako ona plodem lásky projíždějícího Evropana ke krásné Egyptance – i když v jejím případě to sotva byl bohatý a vážený učenec a ona láska jen stěží přežila jednu noc. Zdálo se však, že pro lady Theu to není zas až tak důležité. „Vaše přítomnost mi přináší štěstí,“ usmál se na ni a mávl na služku z polní kuchyně, ubrblanou starou Arabku, aby si pospíšila s čajem. „Najdeme něco, lady Theo? Už dnes?“ Tvářil se, jako by to byl žert, ale oči měl vážné. „Ovšem,“ odpověděla mu stejně. „Proto jsem přece tady, nemyslíte?“

„Lady Theo...“

„Jen Theo by mi bylo příjemnější,“ přerušila ho bezprostředně. „Ostatně já vám taky neříkám *mister*, i když bych asi měla. Nejde mi to.“ Nadechl se k potěšené a dvorné odpovědi, když vtom mu ječivý pokřik kopáčů zastavil srdce. Povykovali tam dole jako smečka pouštních šakalů. Pár plachet a ošatek s pískem letělo na zem a najednou se všude kolem hemžila spousta bílých džalábijí a hnědých těl. Neurvale do nich vrazil ramenem. „Uhněte!“ Ochotně ustupovali a šlapali si přitom na bosé nohy. Bez dechu sešplhal dolů. „Co to máte?“ Už to ale viděl. Už se nemusel ptát. Schod. Široký, hladký, ostře vytesaný schod. První. První z bůhvíkolika schodů vedoucích tam dolů pod zem. Do hrobky. Ne, teď už to nemohlo být nic jiného.

Hrob... Je to ale hrob dávného krále, kterého s tak umanutou posedlostí hledá? „Takže jste ho našel...“ pronesla tiše, téměř bezvýrazně lady Thea. Sešplhala sem dolů mrštněji než leckterý muž, jen klobouk se jí přitom svezl do týla, že ho zachytla až na poslední chvíli a chvatně si ho zase vtiskla hluboko do čela. Vyslovila to tak, že si byl náhle nesmyslně jistý, že nehovoří o hrobě, ale o něm, o faraonu, jímž byl už celé roky víc než posedlý. Jako by rozuměla tomu, co ani on tak zcela nechápal. Pro tuto chvíli se však rozhodl jí nerozumět. „Ne,“ zavrtil hlavou se shovívavým úsměvem. „To ještě nemusí být králův hrob. Vlastně to nemusí být vůbec žádný hrob. Může to být třeba pokladnice. Komora na pohřební dary. A ta bývá zpravidla vykradená.“

„Hrob! Našli obrovskou hrobku s mumií!“ povykovala nahoře Britta a samým nadšením poskakovala jako malé dítě. Oznamovala to všem, kdo byli ochotni poslouchat. „Bud’ zticha!“ rozkřikl se Howard, ale doopravdy se na ni zlobit nedokázal. Tím spíš, že si myslel přesně to, co ona. Našel ho. Našel...? Věřil tomu už od chvíle, co jeho předchůdce Davis objevil hrob kacířského krále Achnatona a poblíž něho hliněné Tutanchamonovy pečetě. Kousek dál fajánsový pohár s jeho jménem, to když odkryli šachtu, v níž skončily zbytky pohřebních obřadů. Už tenkrát se rozhodl, kde hledat. Umíněně si vytyčil svůj kus pouště, své výsostné území. Co na tom, že mu nevěřili? Zní mu to v uších ještě dnes – V Údolí králů není nic, co už by nebylo nalezeno. Veškeré další práce jsou ztrátou času a vyhozenými penězi. Jste blázen. Chybělo málo a lord Carnarvon by taky uvěřil. Ještě pár jalových měsíců a proud jeho financí by vyschl docela. Teď už by ale mohl být na cestě sem... Myšlenky mu divoce vířily hlavou ještě dlouho potom, co padla tma, a on se pod vlněnou příkrývkou dnes ne a ne zahřát. Malá teplá ruka nahnátla jeho dlaň a na tváři ho zalechtal zkroucený rezavý pramínek. „Neusnul jsi mi?“ zachichotala se Bit a škádlivě ho políbila na hustý černý knír. „Britto! Bit!“ Vyletěl leknutím. Na jeden bezdechý okamžik pomyslel, že se mu vrací ten sen. Sen o bronzové dívce, polonahé kněžce s líbeznou tváří lady Thei. Zíral na ni, jako by ji jakživ neviděl. Přece nemohl zapomenout! lekla se. Nejdřív se sice, pravda, podivila, když jí Thea už na odchodu

zničehonic vtiskla do ruky hrst pomuchlaných bankovek. „Za co mi to dáváš?“ užasla, ale Thea jen se smíchem zavrtěla hlavou. „Já ti nedávám nic,“ pronesla s důrazem. „Nechal to u mě pro tebe *mister* Carter, nebude prý dnes už mít čas, aby tě vyhledal. Ovšem, za co ti to dává, tak to se mě moc ptáš, to nemám tušení.“ Bezmocně rozhodila rukama a zatvářila se jako nevinnost sama. A on na ni teď zírá zrovna tak. Vzdychla a přestala uvažovat. O to víc se snažila zasloužit si svou odměnu.

* * *

Mirathea zhluboka vzdychla a se zavřenýma očima se natáhla naznak na podlahu. Hladká dlažba tak příjemně chladila. Poslepu zašátrala po poháru, ale Akiasare jí ho raději pospíšila přisunout. Mirathea jen neznatelně kývla místo díky. Akia se netrpělivě zavrtěla. „Je to tam zlé? Moc těžké?“ zeptala se. „Ani ne,“ pokrčila rameny Mirathea. „Zatím... Zatím je to spíš zábavné.“ Pousmála se vlastním myšlenkám. „Ale připravuju se. Cvičím. Začínám protahovat čas.“ Akiasare kývla, ale přece jen si to tak docela nedokázala představit. Zmínka o čase jí však připomněla něco jiného. „Kolikátý je dnes už vlastně den?“ zeptala se a roztržitě přešla ode dveří k oknu. A zpátky. „Třetího,“ zahučela nezřetelně Mirathea s loktem přes oči. „Ne, počkej, to ne, to bylo včera. Dneska už je čtvrtého listopadu.“

„Co?! Cože je?“ Akiasare na ni zůstala ohromeně zírat. Nerozuměla jí ani slovo. Mirathea se rozesmála. Posadila se a otevřela oči obkroužené zelenými, k spánkům protaženými spirálami. „Odpusť! Na chvíli jsem úplně zapoměla, že teď už nejsem – tam. Ale stejně... kolikátý den čeho jsi myslela?“

„Nefertiiti,“ hlesla Akiasare roztržitě. „Teď někdy už to přece musí být dvaasedmdesát dnů, co... Zkrátka dneska nebo zítra už musí být den, kdy z Domu smrti přijdou oznámit, že Koruna moudrosti je připravena na další Cestu. Asi bych se měla zastavit... Už ani nevím, kdy jsem Amenkarea viděla naposledy.“

„No ovšem, jen bohové vědí, kvůli komu zanedbáváš přátele,“ broukla Mirathea a podívala se po Akiasare tak, že se jí srdce zastavilo nesmyslným úlekem. Bylo by možné, aby věděla...? Ne, nebylo, uklidňovala sama sebe. Leda snad o tom, že za ranního šera,

kdy se černá síla noci stahuje ze země a proudí jako hustá kalná řeka, vleže v temnotě Anupovy svatyně opouští své tělo a vydává se do míst, kam živý člověk nikdy nevešel. Do černé země Hladových duchů, kde bloudí královna Anchesenamón. Ale o jiných nocích, o nocích divokého pouštního větru a ledových objetí s příchutí krve a rozesmátou smrtí v náručí? Ne, o těch ani ona vědět nemůže...

* * *

„Tuhle ne,“ odstrčil pán Amenkare nevrle ruku mladého oblékače, který mu uctivě skloněn podával bílou roušku. Ochotné ruce mu chvatně nabídly několik dalších. Měl zlost sám na sebe za to nesmyslné podráždění a ještě víc za to, že při nejlepším vůli nedokáže zvládnout třes rukou, který už se ho zase neovladatelně zmocňoval. Vlastně k tomu stačilo daleko méně. Stačilo, aby na něho pomyslel a srdce se mu rozcválalo zběsilými údery, v hrdle vyschlo a prsty se beznadějně rozechvěly. Na to se ani nemusel chystat na cestu do paláce. Věčného boha ani nezahledneš, přesvědčoval sám sebe. Určitě ne. A proč taky? Udělá jen, co udělat musí, co káže dávný obyčej. Odebere-li se božská osoba čisté krve do Západní země, je povinností a ctí každého Uchovávacího oznámit Vtělenému bohu na Trůně, že nastává den, kdy se tělesné schránky *chat* dotknou jeho nože a další z Cest Usirovou zemí pro ni bude otevřena. Neznamená to ovšem, že je to třeba oznamovat osobně Živému bohu, v takovou čest sotvakdo může doufat. Ostatně neposlal snad už s dostatečným předstihem běžce ctihodnému Chamvejovi, Velkému vezíru, a nepřišla snad od něj už včera odpověď, že ho očekává? Tak proč to všechno? Všechno to rozčilení a nenáviděný třes? Obřadné oznámení od něho s velkou vážností a se vši úctou přijme ctihodný Chamvej, aby je pak s pokorou ještě větší přednesl osobně Vtělenému bohu, Srdci Reovu na Trůně. Tak proč...? „Ten ne! Ten druhý!“ uslyšel vlastní přiškrcený hlas. „Ne, hlupáku, ten taky ne! Ten s těmi zelenými kameny!“ Otrok se přikrčil jako v očekávání rány, jakkoli neměl žádný důvod věřit, že se mu jí skutečně dostane. Jeho pán se jen netrpělivě otočil a čekal, až mu na šíji zapne bohatě zdobený nákrčník vykládaný zelenými a černými kameny vsazovanými v silných okrouhlých plátech bezmála bílého zlata. Zelený kámen se mu líbí, jednou se o tom zmínila Akiasare. Sám prý ho nenesí, o to

víc se mu prý líbí na jiných... „Nosítka už jsou připravena?“ Zatínal zuby a třásl se jako v horečce. Musí se udržet zpříma, bez pohybu, bez hlesu, a ani jediné hnutí jeho zmučené mysli nesmí proniknout navenek... Pleskání bosých pat běžců a rytmické vyvolávání ohlašovatele splývalo vjedno s jeho vlastním, divoce uhánějícím tepem. Všechno kolem se rozpíjelo v barevné šmouhy, takže neviděl, že tu a tam se někdo sklání v uctivém pozdravu, někdo jiný že se zvědavě ohlíží a otrhanci u škarpy jen ohromeně civí. Nestávalo se zas tak často, aby naleštěná nosítka provázeli vpředu i vzadu tři černí núbijští běžci, před nimi poklusával patřičně hrdý ohlašovatel s klapacími dřívky a vysoko na polštářích vzpřímeně seděl urozený krasavec s jemnou, nepohnutou tváří alabastrové sochy. Taková podívaná se kupcům, rybářům, kameníkům a prodavačkám vína nenaskytla každý den, přesto každý z nich věděl, co znamená. Pán Domu smrti, Ctihodný Uchovávací, je ohlášen a očekáván v sídle Vtěleného boha na zemi. Ve zdech, v nichž přebývá...

Nosiči zpomalili a zatočili do nádvoří. Pán Amenkare zvedl ruku, aby jim pokynul, kudy dál, když se ze zadního dvora ozvalo hrčení vozů, třesk kopyt na dláždění a křik vozatajů. Strážný od hlavní brány, který jej prve i s průvodem vpustil jen pokývnutím, které se ještě ke všemu zdálo spíš uctivé než blahosklonné, se teď vyřítíl na rozpálenou dlažbu a divokým máváním rukama se snažil nasměrovat nosítka urozeného hosta trochu stranou. Zmatení nosiči trhli tyčemi tak, že se jejich pán musel bleskurychle zachytit opěradel, jak se nosítka nebezpečně naklonila. Nadechl se k zlostnému výkřiku, ale slova mu uvázla v hrdle. Slova i dech. V čele lehounkých, čerstvě vydrhnutých vozů, se na nádvoří vrátil jeden zeleně a zlatě malovaný se dvěma hřebci černějšími než zapomnění v loktech věčné Esety. Hřívy jim vlály jako její vlasy a na opratích je držel mladý bůh. *Džeser* Haremheb miluje trysk a cval, a jen nerad si žádá služeb vozataje. Na to se příliš rád opájí silou svého božského spřežení, to ví ve Vesetu každé malé dítě... Běžci už leželi na tvářích a pán Amenkare se k tomu hotovil, když faraon zarazil své hřebce na místě. Házeli hlavami, až chomáč pěny odlétl k jednomu z ležících otroků. S tváří na zemi se připlazil kousek blíž a k nesmírné závisti svých druhů si tu božskou tekutinu nenápadně a chvatně vetřel do

kůže. Teď se ho netknou žádné nemoci! Nic zlého k němu nepřistoupí. Taková je moc zvířat, na nichž milostivě spočívají faraonovy dlaně i zrak... „Amenkare?“ Faraon hodil opratě mladému podkonímu, aniž by se seabeméně staral, zda je skutečně chytí, a obrátil se přímo k němu. „Pán Amenkare,“ opakoval a znělo to skoro, jako by byl potěšen. Protáhlá tvář vrchního obřadníka, ctihodného Sethora, však vyjadřovala něco docela jiného. Bizarní směs ponížené úcty, podivení a pohrdavého nesouhlasu. Jistě, cokoli božský Hor činí, dobře činí, ale vyznamenávat každého trochu vyššího úředníka osobním rozhovorem... Jakkoli vše se děje jen a jedině z božské vůle Živoucího Hora, výmluvně stažené koutky urozeného Sethora o tom vypovídaly své. Faraon však byl dalek toho, aby se staral o to, jak se tváří jeho obřadník. „Neviděl jsem tě už velmi dlouho,“ prohodil, a přerušil tak obřadnou formuli, již se Ctihodný Uchovávací ze všech sil snažil vypravit z křečí staženého hrdla. „Skoro bych řekl, žeš naposled nebyl ani v Radě, nebo se mýlím?“ Naštěstí na svůj dotaz neočekával odpověď, zaujat v téže chvíli už něčím jiným. „Jedeme na lov,“ oznámil vesele a rozmáchlým gestem ukázal kolem sebe. „Už mám toho všeho, všech těch... ale to je jedno čeho, prostě už mám všeho tady až po krk. Musím ven. Projet se, protáhnout koně tryskem, mít před sebou poušť a nad hlavou oblohu, střelit pár antilop, uhnat se k smrti, plivat písek a nahýbat si z hliněné láhve vína.“ Teprve teď si Amenkare všiml toulců naplněných šípy, zavěšených na bočnicích vozů, oštěpů a blyštících se loveckých tesáků za pasy. Faraonovi koně sebou netrpělivě trhli, takže v třesku kopyt a výkřiku vozataje poslední slova Živoucího boha téměř zanikla. Stejně se ale přeslechl. Věčný bůh přece nemohl vyslovit to, co si myslel, že slyší. To ho jen zlomyslně trápí zlí duchové. „Tak co? Neslyšel jsi? Rychle! Nasedej!“ opakoval Haremheb se smíchem a napráhl ruku, aby mu pomohl nahoru. „Ne... nemám zbraň,“ vzpomněl si zmateně Amenkare, ale to už se šíleným tryskem hnali po královské cestě z města a Vtělený bůh v ohlušujícím hrčení vozu stejně nic neslyšel. Jen ukázal všechny zuby v úsměvu a pobídl spřežení do ještě divočejšího trysku. Co ještě může přijít? blesklo hlavou zpola ochromenému královi balzamovači. Co kromě téhle blaženosti, již

se nevyrovná ani věčné blaho Západní země? Neuvažoval o ničem, jen se opájel nezměrnou slastí tohoto okamžiku. Stál mu tak blízko, že na sebe v divokém kymácení vozu naráželi rameny, tak blízko, že cítil jeho vůni, kořeněnou a hořce dřevitou, a kdykoli se Věčný Egypt nachýlil, aby mu něco nesrozumitelného zahulákal do ucha, polechtal ho na líci a na krku jeho teplý dech. Houževnaté, lesklé zlatavě hnědé svaly se mu pod kůží napínaly stejně jako jeho nádhernému spřežení, krátké kudrny, místo paruky spoutané jen tepanou zlatou čelenkou s podobou hada, zvlhly potem a bílé zuby se každou chvíli blýskly v úsměvu jako slonová kost. Nezastavit se. Už nikdy! volala Amenkareova děsivá touha bez hlesu. Zůstat tak, setrvat bez pohybu v té nevýslovné slasti sblížení. Jet dál. Letět až na sám konec země... Od kol odletovaly spršky písku a svištivě zasypávaly ostrou, sluncem vybělenou travu u cesty. Haremheb se zasmál a konečně stáhl zdívočelé hřebce do kroku. V hrdlech jim sípavě chrčelo a splavené boky se jim zdvíhaly jako kovářské měchy. „Pořádně jsme jim ujeli,“ uchechtl se se zjevným uspokojením. Po jeho doprovodu nebylo vzadu ani stopy. „Dost možná, že uhnuli na úplně jinou cestu,“ pokrčil rameny. „Nevadí. Však nás za chvíli dojedou. Lovit můžeme později, zatím je na to stejně moc velké vedro. Všechna zvíř bude u vody nebo ve stínu.“ S rukama nad hlavou se protáhl, až mu slyšitelně zapraštělo v zádech. Zauzloval opratě a seskočil na písčitou cestu. „Pojď,“ vybídl svého společníka, „trochu se tady porozhlédnem, než se ti šneci doplazí.“ Prašná cesta se tady už skoro ztrácela v závějích písku, zvlněná krajina vplývala do pouště, zatímco na druhé straně zvolna klesala k řece, probleskující v dálce mezi tmavozelenými houštinami rákosu. Suchá křoviska na navátých návrších šelestila v nepatrném vánku a ostře oranžové slunce kreslilo na vyprahlou zem klikaté černořialové stíny. Tetelivým vzduchem se rozlehlo zlostné hvízdavé zavolání dravého ptáka. Amenkare si zastínil oči, ale už z něho kdesi ve výšce zahlédl pouhou rychle mizející tečku. Ještěrka na kameni na chvilku strnula bez pohybu, ale pak sebou mrskla a jako malý šedohnědý blesk zmizela v díře pod zemí. Ten pohyb před sebou spíš vycítil. Ne, nic se nepohnulo, byl to jen záchvěv, jenom zavlnění vzduchu... Nadechl se k varovnému výřiku, ale faraon už stál. Napjatý a jako vrytý do země. Stál a

upřeně se díval do houští před sebou. Ano, tam... Pomalu, nesmírně pomalu, jen konečky prstů nahnátl přes rameno navlečenou tětívu luku. Sotva postřehnutelným pohybem jej smekl z ramene. Stín trnitého houští se pohnul, protáhl a rozvlnil. Plavý a plíživý, s hranatou, vysoko pozdviženou hlavou a nelítostnými žlutými očima. Strnula stejně nepohnutě jako on. Mohla by to být socha. Krásná zlověstná socha lvice z nažloutlé žuly, s živoucíma očima. Ale pak černé zvlněné pysky bez hlesu odhalily obří tesáky a tmavá špička ohonu začala drobounce pošvihávat sem a tam. Konec, prolétlo Haremhebovi hlavou. Tohle je konec. Zvedla se mu bezmála pod nohama, ztěžklá a omámená spánkem, příliš blízko na to, aby mělo smysl napnout luk. Byla moc blízko. Tak blízko, že viděl jak zarývá obrovské silné drápy do písku, viděl i malou, zčernalou jizvu nad levým okem a zužující se kulaté zornice. Tak zblízka se v nich zrcadlila smrt... Pustil luk na zem a hmátl po noži. Zadržel dech. Královský balzamovač se změnil v kámen a všechna krev se mu proměnila v led. Zatímco ochromen zíral na nehybnou plavou smrt, z mysli a z hrdla vyšlehla slova. Strašlivá slova. Syrová. „Sachmet! Věčná bojovnice! Ty, která v krvi utopila svět! Všim, čím jsem, se ti kořím. Sachmet, matko lvů! Prosím! Dej, ať to na mně spočine zrak tvé nádherné dcery! To mě ať políbí její tesáky! *Sba peh* Sachmet... *nacht heh* Sachmet... *ib di...* vyrví mé srdce, je tvé... *Sachmet! Anupev! Neteru!*“ A pak se zastavil čas. Zpomalil se a zůstal stát. Pomalu, nekonečně pomalu odlepilo se těžké lví tělo od země, pomalu plulo vzduchem v obrovském majestátním oblouku. Na zlomek vteřiny vnikl faraonovi do chřípí čpavý pach srsti, co se mu v letu otřela o rameno, a špička jeho loveckého tesáku neškodně sjela po volné kůži na břicho. Vzduch se rozpoltil vedví dunivým řevem a čas se vrátil do svého koryta jako lavina kamenů padající dolů z lomu. Ryk, horký, lepkavý pach krve, pád, tma a třesutá trýzeň šlehající bolesti. Bolest a blaho. Díky...! Já... To já... Haremheb se bleskem obrátil. Dřív, než si stačil naplno uvědomit, co se děje. Minula ho. Ona ho minula! S tlumeným rykem cloumala po písku bezvládným tělem a divoce švihala ocasem. Skočil, aniž by o čemkoli uvažoval. Ucítit, jak mu předloktím projely drápy, ale ještě to nebolelo. Ještě ne... Zaryl jí prsty do záhybů kůže pod krkem a

pravačkou vši silou vbodl nůž. Zajel hladce hned vedle lopatky, ale vyrvál ho dřív, než se po něm stačila ohnat. Rozmáchl se podruhé, tentokrát mířil víc doprava... Krční tepna... Tam...! Tam někde... V mžiku pustila svou nehybnou kořist, zkroutila se a odskočila. Napjaté nohy se jí chvěly a hrud' zvedala. Zešíroka si olízla tlamu, kde na řídkých bílých chlupech ulpěla stopa krve. A ještě jednou, spokojená a nevinná. Jako by potřebovala čas na rozmyšlenou, zvolna se obrátila a pomalým, měkkým klusem zmizela za návrším. Ještě se ohlédla a pohled těch sírově žlutých očí, jímž sjela po ochromeném Pánu všeho Egypta, byl vědoucím a jasným pohledem bohyně. Hlasitě vydechl, a teprve pak se mu podlomila kolena. S výkřikem se vrhl do písku. Žil. Ještě byl živý... Pohnul se, ale strašlivá, pěnivě rudá rána na hrudi ho téměř roztínala vedví. Srdce v té krvavé jámě se však dosud umíněně šhubalo a chvělo. „Ne, ne, nesmíš... Já... Ještě ne! Nejlepšího medika... neboj se... mého nejlepšího lékaře. Pojd'... počkej...,“ vyřázel Haremheb, zatímco svíral Amenkareovo bezvládné tělo v náručí a ze všech sil se jej pokoušel vtáhnout do vozu. Teprve když ruce a nohy smrtelně raněného zkroutila děsivá křeč, jako by mu někdo strhl pásku bláznovství z očí. Byl konec. Tohle byl konec a v lidských silách nebylo už vůbec nic. Ztěžka se sesunul do písku, nedbaje, že mu zpola už mrtvé tělo spočívá těžce na hrudi, zatímco jeho krev mu vytrvale promáčí suknicí. Mohl udělat už jen jedno jediné. Sevřel ho pevněji a přimkl si ho ještě blíže. Zblízka se zahleděl do tváře, která jako zázrakem zůstala bez škrábnutí. Neporušená, spící a krásná. „*Neb Tem Usire, Neb Tain Usire*, pane vesmíru a pane světa, věčný Usire, bože blažené smrti, slyš, který přichází...,“ začal ochraptělým zalehnutým hlasem. S každým slovem však nabýval na síle. „*Chat Amenkare, anch Amenkare, ba Amenkare...*“ Neustal, dokud věčnému Usirovi neporučil všech sedm jeho těl a sedmkrát neprovolal jeho jméno, jak se patří, když někdo prochází branou smrti. Dlouhé řasy v sinálé tváři zakmitaly, tělo se uvolnilo a zvláčnělo. Zdálo se, že umírající je při vědomí. „Zachránils mi život,“ vyhrkl rychle Haremheb. „Zachránils mi život, víš to? Kdybys nezačal křičet, i když bohové jsou mi svědky, že nevím, cos to povykoval, a neupoutal její pozornost na sebe, byla by skočila po mně. Bez meče nebo oštěpu by se to odbylo

rychle... Tys to udělal... pro mě. To v bitvách jen ti nejstatečnější... Jen za přítele... Nikdy, nikdy ti to nezapomenu. Ani tvé *ka* nikdy nebude trpět nedostatkem. Obětuju mu všechno, co jen si bude přát. Cokoli. Slyšíš mě? Řekni..." Zkalené oči se zvolna doširoka otevřely. Rty se zachvěly ve snaze vyslovit... ale pak je náhle, v jediném okamžiku zamkl ledový stín a unavená víčka zkameněla. Haremheb se zachvěl od hlavy k patě. Cítil to. Zřetelně pocítil tu chvíli, ten okamžik, kdy prchající *ka* proklouzlo kolem něho, jak se v jeden ráz vyvléklo ze zbědované schránky mrtvého těla. Bylo po všem. Faraon zaváhal jen na okamžik. Schýlil se a se vši něhou, jaké byl schopen, políbil mrtvého na ústa. Pevně a dlouze. Zvedl hlavu a vstal ze země, teprve když mu na kůži dopadla sprška písku odletujícího od zběsile se otáčejících kol a zděšený povyk přijíždějících ho vrátil do života.

Mladý zapisovač Domu smrti v šeru a tichu opuštěné chodby napolo klímal, když zvenčí někdo divoce zabušil na dveře. Vymrštil se leknutím, a zatímco se hnal otvírat, poskakoval po jedné noze, jak si nestačil ani pořádně nazout sandály. Otevřel dokořán, a hned zas mimoděk o krok couvl. V šeru, které rozptylovaly jen nažloutlé plameny dvou velkých lamp, se silueta hromotluka, rysující se proti namodralému pásu oblohy, jevila jistě hrozivější, než by se příchozí zdál za dne. Stál zeširoka rozkročen, bederní roušku zaprášenou a zčernalou mapami zaschlé krve, pruh látky na ochranu proti pouštnímu větru stažený hluboko do čela. „Přeješ si...?“ zeptal se trochu nejistě mladý písař. Zaváhal, má-li, či nemá připojit alespoň oslovení „pane“, ale pak usoudil, že to nebude potřeba. Zase jeden, co neví, že velké společné kádě natronu, kam se ukládají chudí k nejjednoduššímu zaopatření jsou vzadu ve dvoře. Tam stačí, aby otrok udělal čárku a připsal jméno, kvůli tomu opravdu není třeba bouřit teď večer u hlavního vchodu do Síní. Už se chystal, že mu to vysvětlí, ale pozdní příchozí ho předešel. „Kdo je tady ze všech nejlepších?“ zeptal se nečekaně zvysoka. „Neumíš mluvit? Ptám se tě..."

„Něco se děje, Sethí? Copak je?“ ozvalo se vlídně ze šera dlouhé chodby a do světla vkročil menší podsaditý muž s rouškou přepásanou hrubou hnědou zástěrou. Otíral si přitom ruce do čtverce

měkké látky. Ostře a štiplavě to zavanulo. „On... já...“ vykotal zmatený písař. „Ptal jsem se, kdo je tady z vás nejlepší,“ zopakoval příchozí o poznání netrpělivěji. Něco v jeho hlase napovídalo mistru balzamovači, aby neotálel. „Ctihodný Uchovávací, náš pán Amenkare,“ odpověděl se vší vážností. Zdálo se mu, jako by ten před ním na okamžik přimhouřil oči bolesti a na čelisti mu ostře vystoupil napjatý sval. Hlas měl však stejně rozhodný a panovačný jako předtím. „A druhý po něm?“ Netušil, co ten podivný dotaz znamená, ale přesto ho obešel mráz. „Pán Herechtet, nejstarší balzamovač Domu smrti,“ oznámil po nepatrném zaváhání. „Dobře,“ kývl zachmuřeně příchozí. „Pak pro něj tedy pošli. Okamžitě.“ Beze slova se obrátil, poodešel pár kroků a shýbl se k zemi. Štíhlé mužské tělo, nalehko zabalené v bílém plátně, zvedl do náruče tak lehce, jako by nevážilo vůbec nic. Aniž by komukoli věnoval jediný pohled, prošel otevřenými dveřmi a zamířil dozadu do Síní zemřelých. Sotva s ním udrželi krok. Uvnitř se rozhlédl po velké prázdné síni s vysokými stropy a dlouhými řadami hladkých kamenných stolů. Ve tmě a tichu se kroky dunivě rozléhaly... U prvního stolu se zastavil a své neblahé břímě na něj složil tak jemně a lehce, jako by se bál, aby mu ještě víc neublížil. Na okamžik nechal dlaně spočinout na zahalených ramenou, pak na skráních... Plátno pomalu sklouzlo na podlahu a na černé desce z dioritu zasvítilo štíhlé nahé tělo pokryté ranami. „Anupe věčný!“ vyjekl zděšeně mladý Sethí, ale vzápětí si sám ucpal ústa dlaněmi. K zemi pak padl v témže okamžiku, kdy si podivný příchozí zhluboka vzdychl a pod pruhem látky uvázaným přes čelo se náhle zřetelně zablýskla vztyčená zlatá kobra. „Jsem prach, po němž kráčíš...“ drmolil spěšně mladý balzamovač a vlastně ani nevěděl, jestli bdí, nebo sní. Sám Vtělený bůh... „Vstávej,“ přerušil ho rozladěně faraon. „Dnes ne. Dneska jsem zase jen voják, co přijal život z ruky přítele. Faraon budu zas zítra. Dnes už ne.“ Hlas měl zalehlý a oči hořké. Nerozuměli mu, dokud nerozkázal: „Tak si pospěšte. Pošlete pro toho nejlepšího a udělejte všechno právě tak, jako bych tady ležel já sám. Všechno! Rozumíte? Pro zlato si dejte poslat zítra. Kolik unesete...“ Leželi na tvářích a na znamení poslušnosti a úcty jen bez dechu tiskli pěsti k čelu. Chvíli se na ně zamyšleně díval, ale pak se beze slova obrátil a odcházel. Do noci a

do tmy, jako z ní prve přišel. Sám...

Byl to prapodivný čas. Snad ještě nikdy, co královské město Veset pamatovalo, se nekonalo tolik obřadů za vznešené mrtvé v tak krátký čas. Sotvaže bylo na věčnost připravené tělo Koruny moudrosti, Paní Nefertiiti – tiše a skromně, jak si přála – uloženo v hrobce na místě spočinutí královen, konal se pohřeb krále slavného stavitele Imhotepa. Zástup kameníků, tesařů a zedníků, co mu přišli vzdát poslední poctu, se táhl od brány Města mrtvých až k Řece. Dostavil se i sám faraon, nepřipojil se sice k průvodu, nekonečně se klikatícím ulicemi, ale k obřadu a k poslednímu obětování se i s královnou, Velkou paní Meritamon, donést dal. Stejně jako ona pak nezvykle dlouze hovořil s Imhotepovou jedinou dcerou Akiasare, která se k podivení mnohých nedala nést hned za otcovými rakvemi, jak by se bývalo patřilo, ale bosa kráčela pěšky v průvodu uprostřed ostatních kněží zasvěcených Anupovi. A neuplynuly ještě ani čtyři celé lundy, a ve Velké síni Domu mrtvých se znovu shromáždili nejvyšší hodnostáři, tentokrát aby vzdali čest všem tělům Ctihodného Uchovávacího, pána Amenkarea, zatímco kněží jej budou provázet modlitbami a do obinadel jeho mumie vkládat proužky posvátných textů a šperky, které jej ochrání na Cestě. Nad stolem hořela všechna světla a socha Průvodce mrtvých Anupa se blyštěla zlatem. Poslední drahý kámen byl uložen a pevně přitážen do obvazů, poslední kousek zlata, poslední amulet i poslední proužek papyru zaujaly své místo. Poslední slova Knihy mrtvých byla dočtena. Akiasare odložila svitek vedle sebe a chvíli zůstala beze slova, bez hnutí stát, jako by očekávala, že se něco stane. Snad že se vzbudí a uslyší nezaměnitelný hlas svého přítele, jak jí zpívá, vypráví nebo si ji žertem dobírá, jak mívával vždycky ve zvyku. Že tiše vyjde za rohem, aby neslyšně – jen pozdviženým obočím – pokáral třeba za nedbale uhlazený cípek obinadla nebo za nerovný přehyb. Nemohla uvěřit, že nic z toho už se nestane. Už nikdy. Ne na téhle zemi. Možná tam... Náhle se přistihla při myšlence, kdo její vlastní tělo jednou připraví na věčnost. Kdo nad ní přečte všechny posvátné texty. Možná že nikdo. Možná že ji si připraví vítr, slunce a písek a pouštní šakali zapějí žalozpěv. Možná... Najednou se to nezdálo důležité. „Počkejte!“ Faraonův ostrý, úsečný hlas ji vytrhl z myšlenek.

„Počkejte. Ještě tohle.“ Haremheb rázně pokročil kupředu, jako by se náhle probudil ze spánku. Sesmekl přes hlavu těžký zlatý řetěz s modrým královským skarabeem *chepru*, co se mu jako lesklá sevřená pěst houpal o dva prsty níž než velký *anch*. Opatrně ho urovňal mrtvému na hrudi. Odstoupil, ale hned se zas ještě vrátil. Znovu pečlivě upravil polohu kamene. Ano, tam, na srdce... Teprve pak se spokojeně rozhlédl kolem. Rozpačité ticho ho překvapilo. Vlastně to tak docela ticho nebylo. Spíš bezradné šoupání nohama, pokašlávání, neslyšný šepot a povzdechy. A pohledy jeden na druhého. „Co je?“ zeptal se bez obalu, dřív než se odvážil prosit o slovo starý velekněz. Těžkou černou šakalí masku, zakrývající mu hlavu i ramena, už sundal, ale zarudlá tvář dosud dávala jasně znát, jak obtížně se mu pod ní dýchalo. Slova shledával jenom stěží. „Jsem prach pod tvou nohou, Božský,“ pronesl se vší pokorou, „a nesluší se, abych já, služebník, Živoucímu Horu cokoli...“ Jenže Věčný Egypt neměl trpělivost mu naslouchat. „Mluv jasně,“ nařídil. „Řekni, co máš říct, a pak už toho, kdo odchází, nech odjít k bohům. Poslouchám.“ Anupův velekněz dvakrát nasucho polkl a pak si odkašlal. Zavřel oči. „Božský Egypt odpustí nejnepatrnějšímu z malých, ale zákony boží ani lidské nedovolují, aby královský *chepru*, posvátný skarabeus zdobil někoho jiného než Živoucího boha. Vtělený Hor to jistě ví, to jen chvíle zadumání a zármutku způsobila, že snad zapomněl...,“ zadrmlil rychle, ale oči nechal zavřené, jako by čekal pohromu, která dopadne. Haremheb svažtil obočí. „Ne, nic jsem nezapomněl,“ prohlásil se zdrcující upřímností. „Jakživ jsem o tom neslyšel. Proč by to tak mělo být?“ Pokročil o krok dopředu a podíval se nešťastnému veleknězi zblízka do tváře. „Božská síla skarabea... svázaná se svatým *ka* Věčného krále...,“ vypravil ze sebe přerývaně. „Na cestě Západní zemí s tělem jiného... bez tvé... bez tvé božské...“ Zoufale zamžikal a zmlkl docela. Bezradně bloudil očima kolem. Nemohl nevidět, jak se na skrání Vtěleného boha začíná zřetelně rýsovat zlostně puslující žilka. „Nijak jsi mě nepřesvědčil,“ procedil faraon skrze sevřené zuby. „Přeji si, aby ho měl on. Dávám mu ho. Chci to! Rozumíš?“ Ctihodný Chamvej, vystrojený ve své rudozlaté nádheře vezíra, se rozhodl přispět na pomoc. „Smím-li promluvit k Synu Reovu...,“ zaševalil pokorně. Haremheb jenom

mávl rukou, aby pokračoval. „Věc se má tak, že Božský Egypt by mohl, pokud by se snad k tomu ve své nekonečné moudrosti rozhodl, propůjčit či snad i darovat posvátného *chepru* komukoli, kdo by byl živ. Nikdo si jej však nemůže vzít na cestu Západní zemí.“ Haremheb pozdvihl obočí a Velký vezír rychle dokončil. „Za života Věčného Hora může *chepru* spočívat kdekoli, avšak po jeho smrti smí spočinout pouze v královské hrobce. Na těle Božského krále.“

„Tak počkej,“ zjednal si rozhodně jasno Haremheb. „Na těle, nebo v hrobce? To přece není totéž.“ Horečně, chvatně se radili. Nakonec se k zemi schýlil opět starý Anupův velekněz. „V hrobce, Věčný Hore,“ oznámil konečné rozhodnutí. „Taková je vůle bohů. Posvátný skarab musí spočinout v královské hrobce, Božský.“ Haremheb stiskl zuby, ale pak se bezmála pousmál. „Ano? Potom v ní tedy spočine.“

Ještě téhož dne se početný zástup otroků přeplavil přes Řeku do Města mrtvých, aby tam na příkaz Vtěleného boha začal hloubit novou pohřební komoru. Po příkrých schodech vytesaných do skály sestoupili hluboko pod zem a jejich těžká kladiva a palice uhodily do naleštěných, dávno umytých a ozdobených dlaždic podlahy. Prokopávali se stále hlouběji, písčítá, šterkovitá půda, kterou vynášeli ven, se bortila a sesouvala, téměř hotové malby na stěnách honosné, téměř již dokončené hrobky pokrýval zase znovu zvířený prach. Lopotili se však dnem i nocí, dokud podlaha nové komory, hluboko pod tou první, nebyla srovnána a pokryta dlažbou, zdi uhlazeny a aspoň narychlo ozdobeny božskými podobami a postranní komůrky na pohřební dary dost prostorné. Teprve pak si směli vydechnout. Ctíhodný Uchovávací, urozený pán Amenkare, bude konečně moci spočinout na místě, které mu určil sám faraon. Až budou všechny jeho bohatě zdobené rakve spuštěny dolů, poslední obřadní zpěv kněží umlkne, vchod bude neprodyšně uzavřen a všude kolem se rozprostře tisíciletá neproniknutelná tma, bude smět konečně klidně a pokojně spát a snít. S královským skarabeem na srdci, tam dole, hluboko pod podlahou faraonovy pohřební komory. Jak blaženě spí ten, kdo ví, že k němu jednou vejde jeho láska...

* * *

„Lady Theo!“ Carter si spěšně oprašoval dlaně o kalhoty a šplhal

z výkopu, sotvaže zaslechl její hlas. Zřejmě přijela s Harrym, jehož otrískaný automobil, po střechu naložený fotografickými deskami, objektivy a stativy, který si bůhví kde vypůjčil, prve s rachotem a dýchavičným kašlem zabrzdil v oblacích prachu opodál. „Už dlouho jsme neměli to potěšení...“, usmál se. Už když to říkal, uvědomil si, že to vlastně zase tak dlouho nemůže být, nanejvýš týden, deset dní. Nic to ale neměnilo na lehce znepokojivém faktu, že jemu se to zdálo věčností. „Tak trochu jsem se toulala po světě,“ vrátila mu úsměv lady Thea. „Jisté povinnosti,“ broukla nezřetelně na vysvětlenou. Uvědomil si, jak málo toho o ní ví. Rodinu nemá, to bylo jediné, co věděl, ale jinak? Jistě má někde přátele, příbuzné, možná i někoho, kdo trpělivě čeká, zváží-li jeho nabídku. Přistihl se při nesmyslných úvahách, nakolik je to pravděpodobné. Odpověď, která se nabízela – že při její fascinující kráse je to nasnadě –, ho však nijak zvlášť neuspokojila. „Tak co už máte?“ zajímala se Thea, jakmile usoudila, že zdvořilosti by mohli považovat za odbyté. Howard nedokázal skrýt nadšený úsměv. „Schody!“ vykřikl vítězoslavně. „Přijela jste v pravý čas, právě začínáme odkrývat dvanáctý. Chcete se na to podívat?“ Mimoděk sebou trhla. „Dvanáctý?“ Udiveně se po ní podíval. „Jistě. Zdá se vám to málo? Že bychom zaháleli?“ dodal v žertu, ale to už jeho krásná návštěvnice dlouhými kroky mířila k výkopu. Ali Fajjíd, šlachovitý předák najatých kopáčů, už na ně čekal nahoře. Ruce schovával v širokých roztrpených rukávech své džalábije a v koutku úst žmoulal nahrubo ubalenou cigaretu. „Tam dolů vedou další schody, *effendi*,“ hlásil. „Ale už něco vidíme. Vypadá to jako zárubeň.“

„Dveře?!“ Vykřikl Howard a srdce se mu zběsile rozbušilo. „A co byste myslel?“ pokrčila rameny lady Thea. „Co jiného by tam mělo být? Někam ty schody přece vedou.“ Odkrývali je nekonečně pomalu. Centimetr po centimetru. Schod po schodu. Čtrnáctý, patnáctý, šestnáctý – a dost. Schodiště bylo u konce! Stavění výztuží zdržovalo a každý kousek odkrytých dveří bylo třeba oprašovat jemnými kartáči. Konečně se objevily. Pečetě. Čtyři velké, dodnes čitelné pečetě Města mrtvých. Harry stavěl své naklánějící se do písku zabodnuté stativy a trpělivě čekal, až Howard konečně odstoupí. Obrátil se s očima zamženými. „Jsou...,“ odkašlal si.

„Jsou neporušené!“ Nedokázal do nich odtrhnout zrak. Čí ruce tenkrát pečetily bytelné dveře? Skoro je viděl, pečetidla v rukou pradávných kněží. Viděl je stoupat po schodech, jednoho po druhém, v bílých skládaných rouškách, s vyholenými hlavami a bosými chodidly... Trhl sebou, jako by se probouzel. *„Pečetě neporušeny. Do vašeho příjezdu vše znovu zakryto. Blahopřeji,“* stálo na blanketu, který telegrafista ještě téhož dne svědomitě odťukal do Anglie. A pak už nezbylo, než dodržet, co napsal, modlit se, aby lord Carnarvon přijel co nejdřív, a doufat, že se do té doby netrpělivostí nezblázní. Dva dny, které uplynuly, než do Egypta dorazila odpověď, se táhly jako věky. *„Přijedu co nejdřív!“* jásal na dálku nadšený Carnarvon. *„Doufám, že 20. jsem v Alexandrii.“*

Nebylo to snadné. Nebylo. Už třetí den nevyšla ze svého pronajatého bytu zařízeného spoustami koberečků, bambusového nábytku a ohavných napodobenin staroegyptských sošek. Zachytila ho na dálku. Právě včas. Tmavovlasého muže v nejlepších letech, štíhlého a vysokého, jen se skráněmi trochu prošedivělými, navlečeného v perfektním tmavém obleku. Zdálo se jí, jako by jeho lordstvo někomu cosi vzrušujícího vyprávělo. Někomu velmi mladému, dychtivému. Bílé šaty, hladké tmavé vlny vlasů, zářivá plet'. Lady Evelyn Carnarvonová. Jeho dcera a dědička... Mirathea před sebou náhle ta slova spatřila tak jasně, jako by je někdo vypálil ohněm. Dobrá, teď se ale musí soustředit na něco jiného. Přestal rozprávět s dcerou a obrátil se k někomu jinému. K zavalitému muži, z něhož Mirathea četla pokročilý věk a podráždění. To se hodilo. Do myslí obou mužů pronikly nezřetelné obrazy lodí, voda... Jejich vzedmuté emoce na sebe náhle narazily v zřetelném víru šedých a narudlých jazyků. *„Příjezd dvacátého, pane, jste říkal?“* zeptal se s naučenou pedantskou zdvořilostí úředník Londýnské paroplavební společnosti. *„Ano, říkal. Už dvakrát,“* odpověděl s ledovým sebeovládáním lord Carnarvon. *„Tak moment, prosím.“* Starý muž se sklonil k registratuře a horečně pátral v paměti. Ano, určitě, dva volné palubní lístky na plavbu... bože, která to jen byla? Vrátili je přece ti... Není přece možné, aby to jméno zapomněl. Ano, musí je tady někde mít. V knize rezervací... Nebo snad...? Před očima se mu všechno rozhoupalo jako po spoustě ginu a v hlavě se sbíraly kotouče

husté mlhy. Jako by se z nich zvedal nějaký hlas. Říkal... Co vlastně říkal? *Ne... Ne... Ne!* Zhluboka se nadechl a napřímil ramena. Do očí se mu vrátila jiskra a hlas i přes hranou lítost zazněl o poznání živěji. „Je mi líto, zmýlil jsem se, pane. Ta plavba je už plně obsazena. Ještě jednou se omlouvám.“ Mirathea dlouze vydechla a někde za očima ji ostře zabolelo námahou. Zachytila ještě Carnarvonův vztek a slabě útržky zlostně vyřazených slov: Snad u jiné společnosti, pane... ovšem zatelefonoji... menší, ne takový komfort... nevadí? ... O tři dny později? O tři dny. Jen o tři. Vyrazila táhlý hlasitý vzdech a posadila se s čelem na kolenou. Tolik námahy pro pouhé kratičké tři dny, o které ho zdržela. Jsou-li její – a ovšem Thaerrysovy! – výpočty správné, neměli by se rakve dotknout příliš brzy. Ještě není všechno připraveno. Otázkou je, jak dlouho je bude muset zdržet? Doufala, že ne příliš. A doufala, že pozná, až bude čas. Do rozjitřeného vědomí jí dosud matně pronikaly nezřetelné vibrace vzdálených hlasů. Teď mluvila ta dívka... Mirathea už nedokázala zachytit, o čem, vnímala však její rozjásané mládí, její touhu, její dychtivost. Přestože zpola strnulé, jen zvolna dýchající tělo ath'lahanské kněžky bez hnutí sedělo na podlaze obývacího pokoje, někde uvnitř se usmála. Evelyn Carnarvonová je tak krásně mladá, tak nedotčená. A zdravá...

Napětí bylo téměř nesnesitelné. Kamení, jimiž před tisíciletími dal kdosi zasypat chodbu, vedoucí strmě tam dolů, se dobývalo snad ještě hůř než písek. Najatí kopáči však teď pracovali se stále větší vervou, po jejich obvyklé liknavosti najednou nebylo ani stopy. I ti, kdo ještě tak docela neuvěřili, že tam dole na ně čeká královský hrob, byli přesvědčeni o tom, že jim pod nohama odpočívá přinejmenším skryš plná pohřebních darů. Všechno šlo ale nebývale špatně. Stěny se sesouvaly zpět, vzpříčené kamení jako by se bránilo svou vlastní zlomyslnou vůlí. Násady lopat a krumpáčů se lámaly jako perník a v posledních týdnech začala mezi dělníky řádit jakási záhadná horečka. Příliš neublížila, ale nadobro je zbavila všech sil a na pěkných pár dní vyřadila z práce. „Proč nemůžu nic dělat?“ rozlehl se odpoledním horkem rozladěný hlas mladičké lady Carnarvonové. „Nechápu, proč se mi to pořád zakazuje! Nechci tady sedět pod slunečníkem jako královna a nechat se oprašovat. Chci něco *dělat*! Pracovat. Kdybych

byla muž, byla bych archeolog a nikdo by mi do ničeho nemluvil, ale takhle..." Její otec se ani neotočil. Dost možná, že ji ani neslyšel. Svlečený po pás se spouštěl do výkopu, který byl stále strmější a hlubší. Místo něho jí odpověděla Mirathea. „Nemá smysl se rozčilovat,“ prohodila nezávazně. „Muži jakživi nic nepochopí. Nejlépe je na nic se neptat a dělat si věci po svém. Pojd'te se mnou, myslím, že vím, kde se konečně uplatníte.“ Hodila pohledem přes rameno, aby se ujistila, že ji následuje. Ústa mladičké lady Carnarvonové zůstala sice ze setrvačnosti vzdorně našpučená, ale do očí už se jí vloudila dychtivost. „Vy to máte o moc jednodušší, lady Theo,“ vybuchla znenadání. „Vám nikdo neustále nepředepisuje, co máte dělat, jak se tvářit, co říkat a dokonce, co si myslet.“

„Ale ovšemže předepisuje,“ zasmála se Thea. „Všichni. Vtip je v tom, že já si toho moc nevšímám. Tak podívejte, lady..."

„Jen Evelyn, prosím...,“ vyhrkla dívka a dětsky zářivě se usmála. Mirathea po ní s úsměvem zašilhala. „Dobře. Tak tedy, Evelyn, tady to všechno jsou zlomky pečetí, hliněné střepy a úlomky všeho možného,“ velkorysým gestem obsáhla neuspořádanou hromádku vršící se na podlaze zvlášť k tomu postaveného stanu. Při zběžnějším pohledu to vypadalo jako kupka obyčejné hlíny. „Všechno to co nejjemněji očistiš tady tím štětečkem a opatrně položíš sem na to napnuté plátno. Harry to potom vyfotí a já... tedy Howard, chci říct pan Carter, se pak pokusí zjistit, co to vůbec je. Zvládneš to?“

„Ovšem!“ vyhrkla Evelyn s dojemnou směsicí potěšení a pýchy. „Náhodou už jsem i kopala, ale to mělo *Jeho lordstvo* obzvláště shovívavou náladu. Víš, že se mi skoro ani nechce věřit, že když byl mladý, málem ho vydělili kvůli automobilovým závodům? Neměl prý v hlavě nic jiného než auta, plachetnice a střelbu. Věřila bys tomu? Jenomže pak měl tu hroznou bouračku, ještě předtím, než jsem se narodila, a byl konec. Od té doby je takový.“ Vzdychla a překvapivě zručnými pohyby prosívala písek. Hliněné zlomky brala do špiček prstů, jemně, ale pevně, s šikovností zkušeného archeologa. Mirathea se usmála. „To se stává. Jeden můj přítel taky donedávna neměl v hlavě nic jiného než... rychlou jízdu a střelbu. A taky už se tím nemůže bavit tak často jako dřív, i když přece jen z trochu jiných důvodů. Ovšem taky často bývá nesnesitelný!“ Evelyn

se hlasitě rozesmála, ale vzápětí si odhodila z tváře pramínek tmavých vlasů a zvažněla. „A ten pan Carter? Jaký je? Znáš ho dobře?“ zeptala se s očima už zase sklopenýma ke střepům. Mirathea pokrčila rameny. „Znala jsem ho dřív než on mě. Zajímal mě. Ví, co chce, a umí si za tím jít. To se v téhle době moc nevidí.“

„Slyšela jsem, že se jednou uprostřed noci úplně sám spustil na laně mezi bandu, co právě vykrádala hrob. Že jich tam bylo asi deset! Je to pravda?“ zajímalo mladou Angličanku. V hlase jí zazníval nepřeslechnutelný tón obdivu. „Bylo jich osm,“ odpověděla Mirathea. „Lano těch lotrů předtím seshora uřízl a pak jim dal na vybranou. Bud' to nechají lup lupem, vyšplhají po jeho laně a zmizí na věky věků, nebo zůstanou dole v šachtě beze světla a bez lana. Řekla bych, že neměli moc na vybranou,“ zasmála se. Lady Evelyn se připojila. Kdyby ale byla v té chvíli vzhledla, spatřila by v očích lady Thei podivný ohýnek. „Pojďte sem! Proboha živého vidíte to?!“ Byl to Carterův hlas, ale nepřičetné vzrušení ho změnilo k nepoznání. „Dveře... Dveře. Ty dveře!“ opakoval a třesoucí se rukou ukazoval před sebe. Na konci zasypané chodby byly další dveře. A na nich pečetě. „Tady! To jsou přece...“

„Už to jednou bylo otevřeno,“ pronesl lord Carnarvon pohřebním hlasem, do něhož se stále zřetelněji mísil vztek. „Někdo tu byl už před námi, i když nevím, jak je to možné. Jak by se dostali přes všechno to kamení? Na těch prvních dveřích byly přece pečetě v pořádku, tak jak to, že tady najednou...?“ Mirathea se mu natáhla přes rameno. Takže to nepřehlédli. „Tady, vidíte?“ ukazoval. „Na straně, kde jsou panty, je pečeť krále Tutanchamona. Neporušená. Měly by tu být čtyři. Jenže tam, kde se dveře otvírají, jsou překryté obyčejnými pečetěmi Města mrtvých.“

„Ale proč?“ vmísil se přeskakujícím hlasem Carter. „Proč by se pro všechno na světě nějácí lupiči namáhali s tím, aby za sebou zavírali a falšovali pečetě? Proč?“

„Třeba to nebyli lupiči, co my víme?“ nadhodila nezávazně Mirathea. „Rozhodně by stálo za to se za ty dveře aspoň podívat. Třeba neodnesli úplně všechno,“ zažertovala. Carter se vzpamatoval. Ovšemže má pravdu. Nebude tady stát jako zaskočený školák. Krom toho – tou kamením zavalenou chodbou se nahoru nedalo vynést

vůbec nic. Nedalo se jí ovšem ani sestoupit dolů, a přece tam před nimi někdo byl. Někdo tam dole lámal pečetě... „Proražte otvor!“ zavelel s novou rozhodností. „Tady v levém rohu.“ Andrew Callender, egyptolog z Káhirskeho muzea, který přispěchal po prvních zprávách o velkolepém nálezu, aby se dal najmout jako řadový pomocník, napřáhl k otvoru ruku se zapálenou svíčkou. „Ustupte. Ustupte všichni,“ vykřikoval podrážděně lord Carnarvon. „Mohl by tam být plyn!“ Lady Evelyn se vmáčkla Mirathei za záda, ale nezdálo se, že by to bylo z hrůzy z výbuchu. Svíčka v zatuchlém vzduchu, proudícím z černého otvoru, jasně plápolala. „Svíčku! Strčte někdo tu svíčku dovnitř, prokrista,“ vyvolával kdosi z těch natěsnaných u dveří. Carter ji sebral Callenderovi z ruky jako náměsíčný. Prostrčil ruku co nejhlouběji a tváří se přitiskl k otvoru. Nejdřív v tom oslňujícím mihotavém světle neviděl vůbec nic. Mžikal a snažil se zaostřit zrak. To, co se před ním začalo vynořovat z temnoty, pokládal v první chvíli za šálení oslněných očí. Kolena mu změkla a hrdlo sevřela křeč. Nezařval nadšením. Oněměl. Strnule stál, beze slova a bez pohybu, a jen se třásl po celém těle. Dlouho. Nekonečně dlouho. „Ach, Bože,“ nevydržel to Carnarvon. „Vidíte něco?“ Trvalo celou věčnost, než přišla tichá, rozechvělá odpověď. Jako by duše v branách ráje nahlédla do zahrad blaženosti. „Ano... Báječné věci.“

Derryovi přivezli se šampaňským z Luxoru dokonce i broušené sklenky, na bednách a skládacích stolcích pokrytými hrubými plátěnými ubrusy se vyjímaly dost podivně. Ale to bylo odpoledne. Teď už se dávno setmělo, z pouště se přihnál ledový vítr, nadul stanové plachty a na opuštěné stoly se zbytky nezvyklých pochoutek zlomyslně naházel poprašek jemného písku. Všichni už dávno odjeli, ještě za světla, dokud je cesta plná výmolů jakž takž bezpečná. Do vozu k Derryovým se vmáčkl tentokrát i lord Carnarvon – hned ráno bude třeba vyřídit spoustu formalit, a čím dřív to bude mít za sebou, tím dřív se zase vrátí... Nebýt ovšem přímluv a úpěnlivých proseb lady Thei, nikdy by ho ani ve snu nenapadlo dovolit Evelyn, aby zůstala. Neslušelo se to. Trval na tom, že musí do Luxoru s ním, jenže ona si postavila hlavu. Celá zbledla a roztřásla se, jako by na tom, zda bude smět strávit noc v táboře, závisel její život. Spínala

ruce a prosila. Ale teprve, když zjistil, že ve vší počestnosti zůstává i lady Thea a že na ni dohlédne, povolil. Celé se mu to sice pořád ještě moc nezdálo, ale v okolí bylo bezpečno – tábor od chvíle, co byl nalezen první střep, hlídali po zuby ozbrojení *ghaffírové* – a na lady Theu se přece může spolehnout. „Mám hrozný strach,“ hlesla Evelyn a hypnotizovala Mirathea úpěnlivým fialkovým pohledem. „Asi bych... Víím, že bych neměla. Bože, co si o mně pomyslí?“

„Nic, co by si myslel?“ pousmála se Mirathea. „Nebude přece vědět, že tam tudy jdeš schválně. Bude to náhoda. Pozvat tě musí on, to dá rozum.“

„A co když to udělá? To jako mám *jít? K němu!*?“ Veliké oči se jí v pobledlé tváři rozpily jako dvě kaňky inkoustu. Mirathea si poprvé s povzdechem pomyslela, že tohle taky nejspíš nebyl nejlepší nápad. Strávila tady už dost dlouhou dobu na to, aby tomu všemu porozuměla, ale zatím se jí to moc nedařilo. Tohle je zvláštní doba. Nikdo nedělá, co by si přál. Nikdo *nesmí* dělat, co by si přál, a dokonce se o tom nesluší ani mluvit. Možná by přece jen bývala byla lepší Bit... Rozhodně co se týkalo začátků, to byla víc než samostatná. Ale pak? Mirathea si mohla spočítat, že Včelka dobře ví, jak si nepřivodit zbytečné komplikace. Případně, jak se jich zbavit, kdyby už nastaly. A to bylo to poslední, co mohla potřebovat. Kdežto Evelyn? Deset ku jedné, že až by se jeho lordstvo vzpamatovalo z mrtvičného záchvatu, raději by jí udělilo otcovské požehnání, než by ohrozilo její zdraví a budoucí dynastii Carnarvonů. „A ty ho snad nemiluješ?“ odpověděla Mirathea na všechny její dotazy také otázkou. Tvářila se dojemně starostlivě. „Jestli ne, tak to ovšem...“

„Ovšemže miluju!“ vyhrkla Evelyn šeptem. „Miluju!! Já... když ho vidím... on je tak... Vid', že je krásný? Ty oči!“

„To jistě je,“ pousmála se Mirathea. „A ty už nejsi malá...“ Trefila to. Evelyn napřímila ramena a odhodlaně se usmála. „Ne, to tedy nejsem. Tak já jdu.“ Ještěže cesta ke kuchyni vede kolem jeho stanu. Prostě dostala žízeň, to je všechno. Ale co když ji neosloví, nezavolá? Třeba si myslí, že si to nesmí dovolit, kvůli jejímu otci a tak... Neměla by...? Ať si o ní pomyslí, co chce, stejně umře, bude-li se muset potupně zase vrátit. „Lady Evelyn!“ Myslela, že jí to roztrhne srdce. Ještě nikdy nebylo nic tak těžké jako pomalu se

obrátit a vykouzlit udivený úsměv. „Je tu sice bezpečno,“ blýskl v šeru Carterův úsměv, „ale stejně byste po setmění neměla po táboře chodit tak sama. Kde je Thea?“

„Nevím,“ zalhala bohorovně Evelyn a úsměv mu vrátila. „Ale když jste tady vy, nebojím se ničeho.“ Byl tak krásný, opálený jako jeho kopáči, bílou košili do pasu rozhalenou, na khaki kalhotách široký řemen z hrubé kůže. Působilo to prapodivně přitažlivě a zlověstně zároveň. Cítla, že s jejím bratrancem Charliem, který se jí vloni o prázdninách pokoušel přitisknout ve stáji na zeď a neobratně líbat, nemá vůbec nic společného. Udělala nerozhodný krok směrem k němu. Zastavila se. Neodvažovala se zvednout oči, a stejně věděla, že si ji prohlíží. Cítla, jak rudne a propadala se hanbou. Zlehýnka se jí dotkl na lokti. Trhla sebou, jako by ji spálil. „Celá se třesete. Tady, donesl jsem vám příkrývku. Směl bych si dovolit vás...? Nestůjte na tom větru, prosím.“ Cítla jeho vůni. Vlasy vysoušené sluncem, ledovou vodou drhnutou kůži, mýdlo z košile. Bylo jí na omdlení. Zabalil ji do deky a ruku kolem jejích ramen ponechal déle, než slušnost dovolovala. Vlastně to nechtěl udělat. Nikdy by ho ve snu nenapadlo dovolit si k mladé lady, ale teď jako by to udělal někdo jiný. To někdo jiný ji políbil... Někdo jiný se ve tmě dotkl ledových třesoucích se rtů. Ne, on ne, on přece chtěl tu druhou! Myslí mu svištěl divoký rudý proud, bez myšlenky, bez lítosti. Co jen to dělá? Proboha! Násilím se odtrhl a s očima přikovanými do země zahučel nějakou omluvu. Evelyn s tváří zrudlou do krve šhubala v prstech lem příkrývky a srdce jí burácelo v uších tak, že ho stejně neslyšela. Přinutil se vstát, přestože všechno se v něm vzpíralo a bouřilo. „Pojďte,“ vypravil s námahou z vyschlého hrdla. „Pojďte, doprovodím vás.“

„Howard tu není?“ Bit se protáhla do stanu a neomylně zamířila k jediné láhvi, která ještě nebyla docela prázdná. Mirathea si až doteď byla téměř jistá, že odjela s někým z hostí, a docela jistá, že kdyby lord Carnarvon věděl, že ne, za žádnou cenu by tady Evelyn nenechal. „Nechce se mi spát. Můžu, vid’?“ zeptala se Včelka poněkud zbytečně. Sotva by ji někdo nutil už jednou nalité víno lít z plecháčku zpátky do lahve. „Tak co?“ dožadovala se, když si s blaženě zavřenými očima labužnický olízla rty. „Kde je? Dneska ti

neříkal nic? Neříkal, že mě čeká?“

„Neříkal,“ odpověděla uvážlivě Mirathea. „Nebo vlastně ano, říkal, ale spíš že... no víš, on teď už asi nebude mít tolik času jako dřív.“

„To jako myslíš...?“ Bit vykulila oči, zatvářila se náramně vědoucně a rukama naznačila útlou postavičku slečny Carnarvonové. Mirathea pokrčila rameny a ani nemrkla, když vyslovila tu nehoráznou lež: „To víš, její papá by to prý rád viděl, ale mlč o tom, nebo...“

„No jo, jako hrob,“ mávla rukou Bit, jako by to nebylo třeba dál rozvádět. Nahlédla do lahve a uždíbla kousek sušenky. Pak si založila ruce za hlavou a zatočila se kolem dokola jako v pomalém, smyslném tanci. „Ty, Theo?“ protáhla zasněně. „Nevíš, co dělá Harry?“

Klidné nažloutlé světlo elektrické lampy, pro kterou nahonem poslali, klouzalo po všech těch nahromaděných pokladech kolem. Mirathea se protáhla mezi dvěma zlacenými truhlicemi a v pološeru čekala, až se jí srdce zklidní, až přestane běžet tak divoce a ohlušovat ji. Myšlenky měla rozkolísané a neklidné, draly se jí do nich jeden přes druhý poryvy cizích myslí. Zlato! Tolik zlata! Bohatství tak nesmírné... Nález, jemuž se nic nevyrovná... A štěstí. Nádherné, zalykavé štěstí ze splnění touhy. To všechno tam bylo. Násilím vyrovnala dech a usmála se. Ležel na vysoké truhle. Bez hnutí, přední nohy napjaté před sebou, veliké kornouty uší nastražené. Černý a zlatý jako sama noc. „*Neb senef, Anupev*,“ vydechla Mirathea formuli, již se odedávna vzdávala úcta Průvodci mrtvých. „Pořád na stráži, bratříčku? Díky...“ Hřmící vibrace šakalího boha jí projely celým tělem, jako by jí v žilách zabouřil mořský příboj, zabolely ji hluboko za očima a na okamžik ji zbavily dechu. Byl tak silný ve své tisícileté nehybnosti v podobě sochy, kterou na sebe dobrovolně vzal. Na věčné stráži, která neměla být nikdy skončena. Tak silný – a tak bezmocný... Rychle složila prsty ve znamení úcty a obrátila se. U dveří nastal nějaký povyk. „Ani za nic, *effendi*! Ani za všechn penízy světa,“ ječel u vchodu jakýsi dělník, jehož pověřili instalací dalších lamp. „*Effendi* neví, že hrob faraon vždycky kletba?“ Spěšně se protlačila blíž a srdce se jí už zase vřítilo až do

krku. Úplně na to zapomněla! Sklouzla pohledem po Carterově ruce a vydechla úlevou. Nejspíš jí chtěl jen udělat radost, ale to teď nebylo důležité. Tutanchamonův prsten. Vzal si ho! Ale to už někdo předčítal nápis na stěně. Podle hlasu ho v tom šeru nepoznala jistě, ale nejspíš to byl *monsieur* Pierre Lacau. Přestože byl spíš odborníkem na starožitnosti než pravověrným egyptologem, profesionální čest by mu nedovolila, aby plynule nečetl hieroglyfy. „Smrt se dotkne svými křídly toho, kdo poruší faraonův klid...“ Zpočátku neúčastný hlas mu ke konci vyjel do výšky, jako by to celé byla prapodivná otázka. Jako by čekal, kdo na ni odpoví. „Takovéhle věci se do hrobek psaly běžně,“ ozval se konečně Andrew Callender. „Nejsme snad místní prostřácci.“ Zeširoka se usmál a zvedl lampu. Bohatství navršené v pohřební komoře bylo nepředstavitelné. Desítky zlatých, měděných, fajánsových nádob, tucty a tucty sošek, hraček, truhly až po víka plné náhrdelníků, náramků, čelenek a diadémů, obří dvouché mísy přetéající drahokamy, zlatem vykládaný nábytek, zbraně... Zraky všech přitahovali dva obrovití černí strážci, se svými zlatými rouškami, zlatými kyji v rukou a zlatými, útočně vztyčenými kobrami na čelech. Vypadali jako živí. Jako hrozivé ebenové monolity tyčili se po obou stranách něčeho, co musely být – další dveře! Carter k nim vykročil snad ještě dřív, než ta myšlenka dospěla do jeho vědomí. Ano tam. Mezi nimi... Zakopl o něco, co mu zašustilo pod nohama. Shýbl se, aby si na to posvítíl. Kytice! Kytice uschlých květů to byla. Zastavil se a zamrkal. Protřel si oči. V šeru před sebou jako by zahlédl míhat se štíhlá pružná těla, ostře se odrážející od sněhobílých skládaných roušek... Kytice... Vypadla někomu z rukou, tam, blízko dveří. Někomu mladému, nádhernému a dojmavému jako pomyšlení na všechno, co není. Pak byla tma. Dlouhá. Věčná. V ní ebenové tělo obrovského šakala, neodbytně se vnucující představa, a potom zběsilý dupot nohou, rachot převráceného nábytku a úděsné kvílení čísi smrtelné hrůzy. Zprudka se otočil a zaposlouchal se. Ovšem. Nahoře se proháněl vítr a v úzkých šachtách vyluzoval strašidelné hvízdavé úpění. A ten hrozný rámus? Neustal, spíš ještě zesílil, a jak by ne, když bude potřeba přitáhnout a přemístit tolik beden, skluzů, prken a vozíků? Carter dlouze vydechl a namířil světlo k zemi. Přímo před ním se na

podlaze válely dva prsteny, kousek dál se zakutálel třetí. Kus látky, stržený snad z některé z nesčetných zlatých soch, se snesl na podlahu za nimi. Bylo to zvláštní. Něco nebylo v pořádku, jenomže zatím by byl za nic na světě nedokázal říct, co vlastně. Byl to jen pocit. Mrazení. Do hrobky kdysi vnikli zloději, o tom nemůže být pochyb. Ale co hledali, když zahodili nebo alespoň bez povšimnutí upustili prsteny tak nesmírné ceny? Co chtěli, že se nic nepokusili vynést ven? Obrovská truhla s boky zdobenými slonovinou a fajánsí byla převrácená. Dvě malované židle a stolička se válely nohama vzhůru, jako by jimi někdo házel přes celou místnost. Jako v hospodské rvačce. Z boku královských már, složených při zdi, kdosi odštípl dlouhou třísku, která se záhadným způsobem ocitla až u dveří. Servaly se tu snad dvě lupičské bandy? Proč potom ani jedna nic neodnesla? „Co se tu proboha dělo?“ Že se sám sebe zeptal hlasitě, si Carter uvědomil, až když mu Callender odpověděl. „To bych taky rád věděl,“ potřásl hlavou. „Vypadá to, jako kdyby ti chlapi před něčím utíkali. Jako by byli bez sebe hrůzou. Podívej!“ Zvedl lampu nad hlavu, a v té chvíli to Carter uviděl taky. Zpřevracený nábytek a odštípaná prkna jako by značila čísi přízračnou cestu. Sledoval ji očima. Končila – nebo začínala? – u dveří. I ty však na sobě nesly nahrubo zamaskovaný otvor, památku po předešlých nevíтанých návštěvnících. Byl malý. Tak malý, že by se jím neprotáhlo dítě. Snad něčí paže. Snad. Ale na co tam za těmi dveřmi chtěla dosáhnout? Mirathea se zachvěla. Cítila to. V mysli i v kostech cítila prýštit ze stěn tu šedavou slizkou nicotu, dýmovitá chapadla pronikající vším živým a napřahující se daleko do času i do osudů... Bylo to tam. Děsivé, věčně přítomné, mrtvé a živé. Smrtící kletba strašlivého Aje. Byla tam. Uvnitř. Za dveřmi. Lačná a čekající. Zatřásla hlavou, aby se z toho vymanila. Bezděky sklouzla o tisíce let zpátky a na okamžik zahlédla ty dva, vyděšené královské hodnostáře, s jektajícími zuby šátajícími po svítcích s formulemi, které měly krále po smrti ochránit. Zděšené k smrti ze svého vlastního počínání, ale ještě víc z nelidské vůle toho, kdo je posílal. Přehlušila snad jejich strach hrabivostí, že přece jen vztáhli ruku na prsteny? Těšili se z nich jen chvíli. Jen malou chvíli, než strašlivý šakal Anupev protáhl svoje ebenové tělo, otevřel zlatem obkroužené oči a zasmál se na ně

pilovitými tesáky. Není divu, že házeli vším, co jim přišlo pod ruku. Marně. Dostali se ven, ale jen proto, aby tam padli do písku mrtvých hrůzou, s tvářemi groteskně pokřivenými, s očima vytřeštěnými a ústy dokořán. Jen proto. Zabralo spoustu času, než byly veřejně očištěny a všechno připraveno k jejich otevření. Mezitím z Káhiry dorazila vzácná státní návštěva – princ Ali Kamal Fahmí bej se svým tajemníkem. Mladý muž s výraznou snědou tváří, upnutý v drahém evropském obleku, se nutil do přátelské konverzace, ale do hlasu mu přes všechnu zvědavost a zájem pronikal nepřeslechnutelný povýšenecký tón. Jeho angličtina byla příšerná. Jenomže Carter byl příliš zaneprázdněn a příliš netrpělivý, aby si toho vůbec všímal, natož aby mu to vadilo. Mávl na dělníky, aby pořádně upevnili žebřík a pozval Jeho Výsost do hrobky. Tam dole zatím stále pokračovali v práci. Konečně se dveře pohnuly. Šlo to ztěžka. Jen po milimetrech. Jako by nevedly vůbec nikam. Nebylo za nimi žádné místo. Jen škvíra na pár stop a hned další neprostupná zeď. Podivně matně se blýskala. Trvalo dlouho, než si ochromený Carterův mozek dokázal připustit, na co se to dívá. Zlato. Nepředstavitelné, nemožné množství zlata. Obrovská zlatá deska. Ne, deska ne – celá mohutná stěna ze zlata! „Pane na nebi!“ vydechl Callender, když i on pochopil. Jako beze smyslů se dral kupředu. Tam za tou neuvěřitelnou bránou z ryzího zlata nemohlo být už jiného než – on! Mrtvý král. Nejdřív vstoupil lord Carnarvon. Ovládal se skvěle, jen žilka na jeho spánku bušila v zběsilém tempu a přimhouřené oči divoce pomžikávaly. První, pomyslela si Mirathea. Kdosi zdvořile udělal místo Jeho Výsosti princovi Kamalovi. Ten jenom zvysoka a sotva viditelně pokynul hlavou a se svým zakřiknutým tajemníkem v patách se protáhl dovnitř. Druhý, třetí... Za nimi se škvírou protlačil Carter s lampou křečovitě sevřenou v ruce a hned za ním *monsieur* Lacau, pověřenec z Káhirského muzea. Čtvrtý. Callender ho postrkoval před sebou, jak se nemohl dočkat, až se konečně podívá na vlastní oči. Něco povykoval, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Pátý... „Pusťe mě, pánové. Místo prosím!“ dovolával se vzrušeným hlasem svého práva taky pan Arthur C. Mace, podle iniciál svých křestních jmen zvaný většinou jen Acy. Uhýbali mu jen neochotně. Za dveřmi bylo málo místa, muselo se čekat, až ti první zase vyjdou

ven. Vycházeli jeden po druhém, pobledlí, zaražení, s očima zamlženými a nehybnými, jako probuzení z prapodivného snu. Nikdo nepromluvil, jen bezradná gesta naznačovala, jak zoufale se jim nedostává slov. „Nechod'te tam, Acy!“ vyletělo z Mirathei docela proti její vůli. Bože, za tu krátkou dobu si ho stihla oblíbit. Byl bystrý a chytrý, to měla ráda. Věčně v pohybu, věčně v práci. Společenský a milý. Bezprostřední. Radostný... „Co? Prosím?“ obrátil se už skoro u dveří, jak se mu teprve teď zazdalo, že snad na něho někdo mluví. „Říkala jste něco, lady Theo?“ Zaťala zuby a zavřela oči. Pevně. Kratičce. A pak se dokázala usmát. „Já? Ne. Vůbec nic. Je to úžasné, že?“ Zazubil se jí v odpověď a v žertu nadhodil svítilnu v ruce. Ach, ano. Šestý... Za ním se chvatně protáhl ještě Carnarvonův sekretář, hubený prošedivělý pan Bethel. Neměl tady dole co dělat, ale celkem důvodně předpokládal, že právě teď mu to Jeho lordstvo nepřipomene. Těkově se rozhlížel na všechny strany a zdálo se, že se mu tady pod zemí dvakrát nelíbí. Sedmý... „Ne! Nemehla, takhle ne!“ rozlehl se nepřeslechnutelný hlas Harryho Burtona. „Podejte mi sem ten stativ. Jestli ten objektiv rozmlátíte...!“ Sťhoval si sem dolů fotografickou výbavu. Harry. Věčně rozcuchaný Harry se svými nezapnými žerty a klukovským úsměvem. Acy. Harry. Ne, bohové, alespoň Harry ne! „Howarde!“ Přitočila se k němu dřív, než si rozmyslela, co dělá. Rozladěně sebou trhl. Teď zjevně neměl náladu na hovory. Tím lépe. „Půjčil byste mi ten prsten? Na okamžik.“ Zamžikala a přinutila srdce běžet pomaleji. Co když se zeptá...? Nezeptal se. Jako náměsíčný ho stáhl z prstu a beze slova jí ho vtiskl do dlaně. Do někoho v tom šeru vrazila, ale to teď nebylo důležité. „Harry!“ Měl plné ruce těch svých přístrojů, jednu fotografickou desku ještě pod paží. Obrátil se. „Harry, prosím,“ vydechla a k vlastnímu rozladění cítila, že se jí do očí tlačí slzy. Okamžitě všechno poskládal na zem a vrhl se k ní. „Theo! Vy pláčete?“ Zavrtěla hlavou. „Ne. Já jen... Já jsem jen hloupá pověřivá ženská.“ V rozporu s vlastním ujištěním popotáhla. „Zkrátka, myslíte si o mně, co chcete, ale nasad'te si – na vteřinku! – ten prsten. Prosím! Chci jen... Je to... Rozumíte, pro štěstí!“ Potřásl hlavou a smál se, ale dovolil jí to. Rychle mu ho navlékla a ledovými prsty stiskla dlaň. „*Neteru rep anch. Sa Re, sa Hor, Neb Chepru*

Re...“ zašeptala tichounce rychle. Tvůj život ať chrání bohové, syn Reův, syn Horův, pán srdce Reova... „Lady Theo! Připadám si jak při oddavkách, skoro bych si to dal líbit,“ smál se, ale hned zvažněl. „Říkala jste něco?“ Jen mlčky zavrtěla hlavou. Dlouze vydechla a o krok ustoupila. Zaplavila ji úleva, zděšení a vzdor současně. Co to udělala? Cítila to. Tak palčivě a ostře jako v hrudi zabodnutý hrot. Nevěděla, kdy ani jak, věděla jen, že za to zaplatí, až přijde čas. Neměla právo zasáhnout, ne neměla. Ale jak to jen měla dokázat? Byla vždycky poslušna Věčných zákonů, ale Harry...? Ne, to nemohla. Zavřela oči a celým tělem vnímala tu krásnou oslnivou sílu. Jak ho obemývá a prostupuje. Chrání. Mohl jít.

„Tak co?“ Přitočila se Mirathea k Evelyn. Dřív k tomu přes všechnu snahu nenašla příležitost. Ani se tak nemusela tvářit, opravdu byla zvědavá. „Jaké to bylo?“ Lady Evelyn zrudla a zavrtala se pohledem do země. „Nádherné,“ zašeptala ve smrtelných rozpacích. „Prostě neuvěřitelné!“

„Ach,“ protáhla Mirathea důvěrně. „Chceš říct, že se to... vážně stalo?“ Evelyn horlivě kývla a oči, které na okamžik pozvedla od země, jí fialkově blýskly. Nachýlila se až k Miratheinu uchu. „Stalo,“ vydechla roztráveným hlasem. „Úplně všechno.“ Na chvíli se zadýchaně odmlčela, jako by se nedokázala přinutit ke zpovědi, ale pak to přece jen dopověděla. „Vzal mě za ruku, obejmul mě a... a políbil. Na rty!“

„Ach!“ Mirathea polkla a dokázala zachovat účastnou tvář. Bude to těžší, než se domnívala. A teď se ke všemu ještě zdá, že lord Carnarvon uvažuje o cestě do Káhiry. Necítí se dobře. Nějakou dobu sice ještě potrvá, než bude zlatá pohřební komora otevřena a přinejmenším stejně času zabere otvírání všech rakví, ale až se to stane a Tutanchamonovo na věčnost opatřené tělo zůstane ležet nahé a beze šperků, měla by tu už být, pokud se má zdařit... Jenomže Jeho lordstvo ji určitě vezme do Káhiry s sebou. Potom ji zřejmě zas přiveze, ale co z toho? Ledaže by ji zase políbil. Trpce se pousmála. Divná doba...

Zlatá bohyně se nehýbala. Jen mlčky z výše shlížela na vetřelce. Se zlatýma rukama doširoka rozpraženýma chránila toho, kdo tam uvnitř už tak dlouho spal. Na každém rohu obrovité zlaté skříňě

jedna z věčných bohyň Egypta – soucitné, vznešené tváře, vědoucí, vyčítavé pohledy. Nebylo lehké vztáhnout proti nim ruce. Dotknout se jich. Nasadit páčidla. Zarazit háky a napnout lana. Nebylo lehké vyrvat jim mrtvého krále z náručí.

* * *

Haremheb byl už od rána neklidný a rozmrzelý. Sám sebe přesvědčoval, že je to jenom proto, že nesnáší tyhle okázalé slavnosti. Na nedozírném prostranství před velkým Chrámem Amona, Pána věčnosti, se tísnilo takové množství lidu, až bylo s podivem, že ještě nikoho neušlapali. Někteří tady čekali celou noc, jen aby byli druhý den co nejbliž. Aby viděli. Trubači zvedli k ústům své lastury a královský vyvolavač začal z nejvyššího ochozu vykřikovat své poselství. Stejně dobře mohl chtít překřiknout rozbouřené moře, ale nikomu to, zdálo se, nevadilo. Stejně všichni věděli, co volá. I ten nejposlednější otrok z Vesetu věděl, že oznamuje zasnuby Usirmaatre Ramesse, přijatého syna faraonova, s bohyní Iramun Amentis, zrozenou z božské královny Meritamon a z vůle věčné Maat přiřčenou otcovství urozeného pána Nebtemfeše. Ten seděl ve svých bohatě vykládaných nosítkách vzpřímený a nehybný jako sám faraon, a ani sebemenší hnutí jeho pohledné tváře nedávalo znát, co cítí.

* * *

„Pomalu!“ vykřikl nervózně Carter. „Pomalu, nebo se nám to zříti.“ Těžká stěna z ryzího zlata se zakymácela. Ještě krok. Ještě druhý, třetí krok supících, potem zalitých dělníků – a už ji ve svislé poloze držela jen k prasknutí napjatá lana. „Podpěry!“ zařval Acy. Najednou bylo kolem víc rukou, než mohli potřebovat. Tam uvnitř byla tma. Tisíciletá, jen neochotně ustupující tma. Odražené světlo lampy zatančilo na hladkém těle žlutavého křemene. Byl tam. Královský sarkofág.

* * *

„Už si ho vezmu k sobě, chceš?“ nabídla se šeptem Ramis, když viděla, jak se malý Ramesse se vši vehemencí svých tří let sápe k postranici královniných nosítek, aby líp viděl ven. Nosiči srovnali krok, takže Ramidina menší a skromnější nosítka teď bez jediného zakolísání plula hned vedle královniných. Meritamon se usmála. „To

si spíš vezmi naši malou, když už chceš něco záslužného udělat. Řekla bych, že už skoro spí a začíná být pořádně těžká.“ Pokynula chůvám, aby jí Iramun podali. Udělaly to tak šetrně a hladce, že při tom maličkou princeznu ani nevzbudily. Průvod pomalu zatácel. Na volném prostranství se zvedl vítr. Ramis se natočila zády a spící Iramun zakryla tvářičku cípem lehkého šátku. Nebshen, s nímž dvanáct jeho zdatných Libyjců vytrvale rázovalo před ní, se ohlédl a povzbudivě se na ni zašklebil. Ještěže měl dnes tolik rozumu, nedal se oblomit Sheitareovými výmluvnými očima a nevzal ho s sebou. Sheitare nesnášel vítr. Klopil vždycky uši, potřásal hlavou ze strany na stranu a groteskně vraštil nos ve snaze zbavit se jemného zvířeného písku. Snad si myslel, že vítr je živý, že se po něm se zlostným vrčením oháněl obrovskou drápatou tlapou. Bylo to zábavné, ale občas už býval nevrlý a riskovat s ním tlačenicí u královských nosítek by asi nebylo dvakrát moudré. Černí nosiči urozeného pána Nebtemfeše se rozklusali. Ramis se neubránila úsměvu, když se ocitli těsně vedle ní. O tom, že náklonnost královského kreslíře k malé princezně je nepředstíraná a nemá zhola nic společného s formulemi stvrzenými před tváří věčné Maat v chrámě, věděla Ramis své. Poslal přes ni letný, téměř neznatelný úsměv královně a pokynul jednomu ze svých poklusávajících otroků, aby Ramis podali jeho vlastní jemně tkanou přikrývku. Ochrání malou před všudypřítomným pískem. Davem, provázejícím královský průvod, zahučel divný šum. Všichni se rozkřičeli. Ukazovali k obzoru. Meritamon se vyklonila z nosítek a strnula ohromením. Slunce zmizelo, jako by Reovu bárku, až dosud putující k poledni, spolkla bezedná tlama věčných Bažin. Nebe nad obzorem bylo temně fialové. Rychle černalo a s ohlušivým svistem se řítilo k zemi. Svištělo těsně nad obzorem, burácející a temné. Strašlivé. Šedé svíjející se jazyky se jako nestvůrné biče vlnily vzduchem a hnaly se rychleji než splašené spřežení. Blížily se. Tak rychle.

* * *

Carter se vrhl dopředu jako slepý. Něco vykřikoval, ale snad ani sám nevěděl co. Stejně ho nikdo neposlouchal. Každého ohlušoval vír vlastních myšlenek. Svatokrádež, napadlo znenadání Callendera. Žádná věda, je to svatokrádež. Zřetelně cítil, jak se mu v týle ježí

vlasý. Acy zíral přímo před sebe, s rukama strnule pozdviženýma, jako by se před něčím chtěl chránit. Nebo jako by se mýnil pokřikovat. Čas zůstal na okamžik stát. Ano... Tady ve svém příšerném majestátu už příliš dlouho vládla smrt. Carter odstoupil od sarkofágu a zapotácel se jako opilý. Nechápatě si prohlížel vlastní dlaně, jako by nevěřil, že je ten chladný, hladký dotek nespálil na prach. Možná ale jen nevěřil, že se ho skutečně dotýkal. Že je u cíle. Že ho našel. Náhle měl pocit, že musí padnout na kolena. Strašný, neodbytný pocit. Najednou věděl, že je v přítomnosti krále...

* * *

Rachot nebes se smísil s řevem na smrt vyděšeného davu. „Bohové!!!“

„Nebe padne na zemi a učiní konec všemu živému!“ vyvolával kdosi ječivým hlasem z *Knih budoucího*, neboť v nich bylo psáno, že až jednou matka Hathor, na jejíchž čtyřech nohou spočívá svět, padne, zahyne vše, čemu Pán stvoření dal život. „Bouře! Je to jen písečná bouře! Zastavte! Stát!!“ řval Haremheb, ale burácení vichru mu rvalo slova od úst. Poradil si rychle. Smýkl sebou dopředu a prvního nosiče, na něhož dosáhl, popadl pod krkem, až mu vylezly oči z důlků. Zachrčel a zhroutil se. Nosítka se málem převrátila, ale to teď nebylo důležité. Rychle! Meritamon. A Iramun. A ten malý! Pokoušel se prorvat se proti větru, ale bylo to jako snažit se protlačit zdi. Dech se mu vrátil zpět do plic a divoce se ženoucí písek ho oslepoval. Pár vojáků faraonovy osobní stráže se potácivě hnalo za ním v zoufalé snaze Vtěleného boha ochránit. „Meritamon! Merit!“ Pod převrácenými nosítky se pohnul cíp blankytných šatů. Vrhel se tam a přikryl je vlastním tělem. Meritamon se třásla, ale oči měla suché. „Tady... vezmi ho.“ Zkroucená na bok mu přisunula Ramesse. Už neplakal, jen zajímavě vzlykal a namáhavě lapal po dechu. Na čele měl krvavý šrám a celou tvářičku zmazanou slzami a pískem. „Kde...? Kde je Ira?“ zahulákal Haremheb ze všech sil. Přízračný hřmot bouře a vytí tisíců na smrt vyděšených lidí jako by na okamžik utichly jen proto, aby vzápětí znovu nabraly dech a zvedly se v náporu ještě ohlušivějším. Uslyšela ho. Ale nemusel čekat na odpověď, aby jí z očí přečetl, že neví. Nemá tušení. Zatřásl zuby a vtiskl jí Ramesse zpátky. Služky, otroci a hlavně statní

núbijští nosiči, co se tam v hrůze tiskli k zemi s ní, už je pod svými těly ochrání. Rukojeť svých obřadních důtek, které mu jen bohové vědí proč zůstaly v rukou, sevřel do zubů a pozpátku se po čtyřech vyplazil ven. Náraz vichru jím smýkl přes půl cesty, bylo to, jako by se přes něj přehnala útočící armáda. Jeden z jeho vojáků, jehož zběsilý poryv odhodil téměř současně, se mu bezvýsledně pokoušel chránit hlavu lokty a rouškou servanou z vlastního těla, ale vzteklý vichr mu ji vzápětí vytrhl z rukou jako divoce pleskající praporec. Vzduchem se s hukotem hnaly kusy odervaných látek, převrácené stoly prodavačů, ozdobné sloupky, změt' prken, která kdoví čím předtím byla, tyče, palmové vějíře. Všude byla tma jako o půlnoci. Bohové otrásali nebesy.

* * *

Měla co dělat, aby se udržela na nohou. Čas se zvlínil jako svištlivá smyčka hadího těla a v kratičkém vzepětí se hlavou dotkl svého ocasu. Zem se jí zahoupala pod nohama. Cítla ten nekonečný vír, cítila ho hluboko v sobě a veškerou svou sílu musela napřít k tomu, aby nepodlehla. Vsál by ji jako nestvůrná tlama, rozptýlil všechny pevné částičky jejího těla a jako prach je rozmetal do všech stran. „Lady Theo...“ Carterovi se ještě trásl hlas. „Ach, Theo,“ opakoval bezradně, ale bylo v tom všechno. Rozuměla. A jako tonoucí se zachytila jeho jeho radosti. Jeho rozechvění. Jeho myšlenek. „Musíme poslat pro Carnarvona,“ vydechl nadšeně Carter. „Kéž by Bůh dal, aby mu bylo lépe. Bez něho přece nemůžu...“ Výmluvně hodil rukama k sarkofágu. Málem by byla zapomněla. Jeho lordstvo je už čtvrtý den v Káhiře. Už nějaký čas se necítil dobře, ale pak ho začaly sužovat horečky. Lékař z jeho káhirskeho hotelu prý se obává, že příčinou je nepatrná ranka po bodnutí moskytem. Dole na tváři. Zachvátila ji prý infekce. „Půjďme zatelegrafovat,“ navrhla. Přímo cítila, jak z ní při těch obyčejných slovech všechno odplývá. Jako když se černý, divoký, řvoucí proud Řeky po záplavě stahuje zase do koryta. Utichalo to. Bylo to pryč. Prozatím...

* * *

Nebtemfeš se ještě neodvažoval zvednout hlavu. Zdálo se mu to, nebo ten strašný řev opravdu slábne? Jasní se? Vítr utichá... Zamrkal a vytřel si písek z očí. Vykřikl bolestí. Víčka měl samou krev a tvář

jako by mu někdo sedřel struhadlem. Vyhrabal se na kolena a přimkl Iramun k sobě. Nedokázal se upamatovat, jak se tam vůbec ocitla. Poslední, na co si vzpomínal, byla ta strašná nečekaná tma, kvílení vichru a potom pád. Praštění tyčí nosítek a tvrdý náraz o zem. Stačila mu ji Ramis podat do náruče, než i její nosiči padli k zemi? Snad. Ted' na tom nezáleželo. Vděčně ji tiskl k sobě, než mu otupělým mozkiem proletěla ta myšlenka. Bohové, dýchá?! Zatmělo se mu před očima a do srdce jako by mu někdo vrazil nůž. Proč tedy žije on? Náhle si byl jist, že kdyby ji ted' měl ztratit, padl by na místě mrtev jen tou bolestí. Malá tvářička byla potlučená, bledá a studená. Oči měla Iramun zavřené, ale dlouhé tmavé řasy se zachvívaly. Dýchala. Přitiskl ji k sobě a co nejopatrněji vdechl do malých měkkých úst. Sáhl jí na srdce. Pomalu, slabounce tlouklo. Na bílých šatečkách se však rozpíjela krev. Vykřikl hrůzou a divoce po ní zašátral. Než si uvědomil, že krvácí on sám. Ztěžka dosedl na zem, Iramun v náručí, a nevěřícně zíral na vlastní dlaň. Tři prsty bezvládně visely s klouby rozbitými, hluboká rána v dlani přetínala šlachy i drobné kůstky pod nimi. Z nějakého nepochopitelného důvodu to nebolelo. S nekonečnou únavou smísenou s božskou lhostejností si uvědomil, že tahle ruka nejspíš už nikdy nesevře štětec, zchromlá a pokroucená. Nu což, naučí se to levou, a kdyby ne? Co na tom záleží? Iramun je tady a dýchá. Jako by se rozhodla mu to s konečnou platností připomenout, z ničeho nic se hlasitě rozvřískala. Křičela, až se zalykala, spravedlivým vztekem všech opomíjených mlád'at. Někde za sebou zaslechl zdušené zavzlyknutí. Nebo se to snad uprostřed toho všeho někdo smál? „Snad je v pořádku, když tak vyvádí,“ vydechla mu za zády Ramis. Popotáhla a znovu vzlykla. Nebo se znovu kratičce zasmála. „Takovéhle povyražení tady míváte často?“ zeptala se trochu ochraptěle. „Kdybych to věděla dřív, byla bych zůstala doma v Babyloně. O takové zábavy vám nestojím.“ Nebshen, zkroucený do klubička těsně vedle ní, jen mlčky zavrtěl hlavou a přitiskl si její tvář ještě pevněji na prsa. „Tys mi ji zachránil!“ Přes trosky rozlámaných nosítek se k nim divoce prodíral faraon, následován čtveřicí potlučených, zamazaných vojáků. Zřítíl se na kolena a vši silou sevřel Nebtemfeše v objetí. „Postaral ses mi o ni, o mou malou,“ opakoval, jako by o tom potřeboval ujistit sám sebe.

„Dostaneš, co si řekneš. Všechno. Cokoli. Obrovskou odměnu.“ Mistr kreslíř se mu jemně vymkl, sevřel zuby a zbledl, jak mu rukou náhle a bez varování projela strašná, pronikavá bolest. „Ona je mojí odměnou,“ vypravil ze sebe sotva slyšitelně. „Je to přece má dcera...“

* * *

Harry exponoval dnes snad už padesátou desku. S očima vytřeštěnýma běhal tam a zpět mezi bednami, rolemi buničiny, provazy a prkny, a jen co se ponořil až k odkrytému sarkofágu, hned zase s dalším ukořistěným snímkem mizel v nedaleké malé, dávno vykradené hrobce, v níž si se svolením místních úřadů zřídil kuriózní fotokomoru. Zlaté desky obrovské skříně byly už pečlivě rozebrány, zakonzervovány a uloženy, ale těžkopádné kladkostroje a vrátky, které jim k tomu dobře posloužily, měly dojít ještě důležitějšího uplatnění. Tak tedy dnes... Vážený antropolog pan Douglas Derry provázen svým egyptským kolegou už dorazil, polohlasem se bavili, nahlízejíce přitom střídavě do jakýchsi spisů. Za zídkou, tvořící hranici tábora se shromáždil povykující houf novinářů a čumilů. Zprávy se šíří rychle a zvědavost lidská je bez hranic, pomyslel si Carter a připojil rychlou prosbičku k prozřetelnosti, aby to všechno dobře dopadlo. Zakázal si myslet na sny, které se mu za posledních nocí s úpornou mučivostí vracely. Sarkofág ze žlutého křišťálu roztržštěný, rozlomený vejplůl, jak se vysmekl a zřítíl z lan, vnitřní rakve ztrouchnivělé a místo těla v pohřební nádheře jen klubko kroutících se červů. Pak strašná, nelidská tvář s prázdnýma vyhořelýma očima, děsivá nade vše pomyšlení, plující nad ním v nicotě, a nakonec to nejstrašnější ze všeho – roztékající se, hmyzem prolezlé tělo se změnilo v jeho vlastní a hlas odpornější než hniloba mu syčel do uší: „Neotevřeš ty rakve. Nikdy ho nedostaneš ven. Nikdy!“ Ne. Ted’ na to nesmí myslet. Ted’ ne. Naposled zkontroloval, jestli je všechno připraveno. Začněte, mávl na čekající dělníky. První otočka, první zaskřípění. Lana se napjala. Obrovské, několikametrákové kamenné víko se odsouvalo jen pomalu. Konečně se zhouplo a na okamžik zůstalo viset jen na provazech. Opatrně ho spouštěli na podlahu, ale oči všech byly upřeny tam dovnitř. Do rakve. Nedočkavě odhrnovali hromady plátna, které před tisíci let

kdosi pečlivý vložil pod víko, aby nedošlo k úhoně to, co je pod nimi. Král? Ne, ještě ne... Jen další rakev, tentokrát tvaru lidského těla, nádherně zdobená, jako by ani nevyšla z tohoto světa. Hlava a ruce byly jako živé, oči z aragonitu a obsidiánu tiše zářily vlastním leskem, štíhlé prsty svíraly odznaky královského majestátu – berlu a vějíř vykládané modrou fajánsí. A mezi vším tím zlatem a drahokamy, tam, na faronově srdci spočíval malý věneček. Pár květů... Drobných a prostých, takových, co rostou za zdí v zahradě, narychlo svázaných a položených čísi milující rukou. „Všechna ta nádhera, všechno to zlato není nic proti tomuhle,“ vydechl Carter šeptem a nedokázal se ubránit dojetí. „To musela být ona, královna. Nikdo jiný. Milovala ho. Jako by to tam dala včera. Tolik let!“

„Tisíciletí se ženou jako vítr,“ šeptla mu Mirathea v odpověď. „Vždyť co je čas? Bylo to včera? Možná že mu ty kvítky dala dnes. A možná mu je dá zítra...“ Udiveně se po ní podíval, ale to už ho zase někdo volal, něco bylo třeba rozhodnout, u vchodu se hádali novináři. Ze všech sil se soustředil na práci. Pod první rakví byla druhá, stejně honosně zdobená a pod ní třetí, stejná jako dvě předešlé, jen nesmírně, nesmyslně těžká. Jediný chybný hmat, jediné vyklouznutí podpěry mohlo způsobit nenapravitelnou katastrofu. Třetí rakev spočinula na podstavcích. „Pane na nebi, vždyť je to zlato!“ vyhrkl poněkud neprofesionálně Acy Mace. „Ježíšikriste, proto to bylo tak zatraceně těžké. Je to celé z ryzího zlata! Vidíte to?“ Callender mu nahlížel přes rameno a cítil, jak se doslova třese netrpělivostí a vzrušením. Pod tímhle víkem už musí být! Nešlo to. Příkrov poslední zlaté rakve jako by držely všechny mocnosti světa. Nedalo se jím hnout. „Jako by to bylo něčím zalité, slepené dohromady,“ vyrazel zadýchaně Acy, zatímco se ze všech sil snažil nasadit páčidlo a nic přitom nepoškodit. „Drží to jako beton. Zatraceně!“ Mirathea sevřela zuby a mezi natěsnanými čumily se protáhla ven. Přimhouřila oči bolestí. Jako by jí někdo napínal klouby na skřípec, jako by se jí každým otočením kladkostroje, každým nasazením páky rozestupovaly kosti. Ale čas ještě nenastal. Blížil se, to ano, v krvi, v kostech i v mysli ho cítila přicházet, hřmící a vibrující, ale ještě nepřišel. Dnes ještě ne. Vážení antropologové dnes ještě pojedou domů bez práce. Možná zítra... Slyšela až ven,

jak se tam dohadují. Dvakrát se dlouze nadechla a přinutila se nemyslet na bolest. Jemně, opatrně se dotkla Howardovy mysli. Jen zlehýnka. Je to jen pryskyřice, a ta velkým horkem taje... Jen pryskyřice... „Mám nápad!“ rozkřikl se Carter. „Pro dnešek toho necháme, je pozdě, ale zítra, zítra to zkusíme rozehrát. Když se to zlato obloží zinkem, abychom ho neroztavili, snad se roztaví aspoň to, co to drží pohromadě.“ Přitočila se k němu, když vycházeli. „Jak se daří Jeho lordstvu? Něco nového?“ zeptala se polohlasem. Žádné dobré zprávy však rozhodně nečekala. „Včera prý do Káhiry přijela jeho žena,“ odpověděl dutě. „Nevypadá to dobře. Horečka stoupá. Ale vzkázal, abychom rakve otevřeli bez něho. I tu poslední.“ Zamyšleně pokývala hlavou. „Zítra,“ prohodila tiše. „Zítra ji otevřete.“

* * *

Výskot a smích doléhal z královniných pokojů až na chodbu. Haremheb se pro sebe usmál a zavrtěl nad nimi hlavou. Meritamón s těmi mrňaty omládla. Když je opouštěl, místo aby je dala chůvám uložit do postelí, v žertu s nimi zápasila na podlaze a bylo jen otázkou času, kdy se připojí i Ramis, která je zatím povzbuzovala z pohovky, a na dlaždicích blaženě rozvalený Sheitare. Předepsaná zdvořilostní návštěva, již byl faraon podle zvyku povinen každých sedm dnů vykonat v soukromých komnatách královen, mu v případě Meritamón rozhodně nečinila žádné potíže. A vlastně ani Mutnezmet... Až se zastavil v půli kroku, jak si to najednou uvědomil. Ne, milovat ji samozřejmě nezačal a ani tělesnou lásku s ní neobnovil, ale zastavit se v jejích komnatách, vždy plných květů, sladkého vína a cukrovinek a provoněných těmi nejtěžšími nasládlými vůněmi, bylo nakonec skoro příjemné. To by si nikdy nepomyslel. Paní Mutnezmet poslední dobou nesmírně ztloustla a zlhostejněla a zdálo se, že jen máloco už ji může vyvést z ospalého klidu. Zahalená nejdražšími, nejjemnějšími látkami, hojně prolévanými voňavkou, proležela většinu dne na pohovce a z nespočtu zlatých a alabastrových podnosů si brala jednu cukrovinku za druhou, zatímco naslouchala hudbě nebo si od zvlášť vycvičených syrských otrokyň dávala pěstít své tučné bílé tělo. Zastaví se tam třeba hned, rozhodl se faraon, není přece ještě tak pozdě, sotva se

setmělo. Obrátil se, aby kývl na Nefeše, jenž ho jako vždy doprovázel. „Bude si Božský Hor, syn Reův přát...?“ zaševelil uctivě faraonův vrchní eunuch, ale nedořekl. V hrůze vytřeštil oči. Faraon vykřikl. Zkroutil se a padl na kolena. Divoce kolem sebe tloukl rukama a zajíkal se bolestí. „U Sutecha,“ vyrážel trhaně a zpola nesrozumitelně. „Co to...? Co se to...? Bohové, ta bolest!“ Nefeš se rozječel, že se v té chvíli seběhlo snad půl paláce. Otroci, služky, úředníci, ale hlavně starý Taišek a za ním královský medik Rensahor, jemuž v patách spěchali dva pomocníci. Chvatně odnesli Vtěleného boha na lůžko, a oba lékaři už nesmlouvavě popoháněli všechny ven. „Kde tě to bolí, Božský? Křeče v útrokách?“ dotazoval se přeuctivě Taišek, ale hrůza z jeho hlasu prosakovala až příliš zřetelně. Přišlo to tak náhle, že nemohl nepomyslet na jed. Prudký jed... „Ne,“ sípěl Haremheb a zpocenýma rukama svíral pelesti lůžka, divže je nerozlámал. „V břiše ne. Klouby, kosti... Jako by mi někdo vyvracel klouby z těla, vrážel mi háky pod žebra. Popraskají mi kosti, zlámou se, roztříští!“ rozkřičel se s tak strašnou naléhavostí, že Taišek mimoděk o krok ucouvl. Hlavu měl dočista prázdnou, něco takového jakživ neslyšel. Horečně uvažoval, co užít. Snad silný uspávací nápoj, něco, co Živoucího boha na chvíli zbaví vědomí a dopřeje jeho zmučenému tělu klid. Snad... Obrátil se k mladšímu pomocníku, aby mu nadiktoval složení – tu nejsilnější tinkturu, výtažek z... „Chtějí mě rozetnout vejpůl! Vidím je!“ zařval faraon. „Nedovolte jim to! Ne! Železa! Lana a železa! Zabije mě to. Zabije!“ Zděšený Taišek ho jen stěží udržel na lůžku. Bude třeba poslat do Chrámu, uvědomit velekněze, aby začali s oběťmi, pro všechny případy... letělo mu zoufale hlavou. „Co to bylo?“ zeptal se najednou nepřítomným, udiveným hlasem faraon. Zadýchaný a zalitý potem se posadil. Oba lékaři se vrhli na kolena. „Je to pryč,“ oznámil Haremheb nejistě. Ještě se bál prudšího pohybu, a tak jen zkusmo, zvolna zahýbal pažemi. Nic. Skončilo to. „Věční bohové Syna Reova ochránili,“ šeptl dojatě Taišek a dotkl se čelem faraonových nohou. Haremheb si ještě zpola nepřítomně prohrábl rukou vlasy. „Viděl jsem,“ zašeptal vytřeštěně, „nějaké divné lidi. Vráželi železa do kamene a do dřeva, páčili je a otvírali, ale ten kámen i to dřevo byly mým tělem! Jako když se lupičská horda vlamuje do sarkofágu!“

Slova mu zamrzla v hrdle ohromením. Strnul a přitiskl si pěst na ústa. Najednou bylo všechno jasné. Ano, ovšem! Mirathea a celé to její ohýbání času. *Tohle* mu ovšem neřekla. Kdyby ji teď dostal do rukou... Ale pak ho napadlo ještě něco. Bohové, Akiasare! Tvář měla ještě mokrou a třásla se vyčerpáním, ale už se v Dakhově náruči pokoušela posadit. Přitiskl si ji ale pevněji, a jen něco nesouhlasně zavrčel. „Ještě ne,“ sykl svou drsnou, hrdelní řečí, když se o to umíněně pokusila znovu. „Ještě odpočívej.“ Vzdychla a uložila se mu v náruči. Nechtěla na to ani pomyslet. Už sama vzpomínka na tu strašlivou bolest, na to tříštivé rozestupování kloubů, ji znovu roztrásla. „Tys to věděl! Věděls, že se to stane,“ obvinila ho vzápětí. „Ne docela jistě.“ Dakh pokrčil rameny a zamyšlené šedé oči bez bělma zabloudily kamsi nad její hlavu. „Nevěděl jsem, jak moc to bude zlé.“

„Dost,“ utřela stručně Akiasare. „Ale máš pravdu, vědět to předem by nebylo o nic lepší. Spíš naopak. Ostatně, mohla jsem si to domyslet.“ Odmlčela se o po chvíli začala tiše mluvit dál: „Prolínání času je čím dál větší, já vím, cítím to. Někdy už nevím, kde začíná on, Anchi, a kde já. Někdy se cítím jako síť, jako mlha z nespočtu drobných částíček... rozprostírám se tady i tam, pronikám stěnami, kamenem, zlatem i jeho tělem. *Jsem tam! Jsem tím vším.*“ Tiché, rozlehlé Město mrtvých, rychle se nořící do chladu a šera nastávající noci, jako by jí pozorně naslouchalo. „Půjdu do paláce,“ vzdychla Akiasare. „Chci vědět, jak je na tom Haremheb. Nejspíš to nebude o moc lepší,“ dodala po chvíli a vstala. „A ty?“ Dlaň jí bezděky zabloudila k vlastnímu hrdlu. Najednou nevěděla. Cítila jeho hlad, tu syrovou šelmí lačnost krve. Neměla by...? „Dovedu tě,“ utrousil stručně Dakh. „Potom se vrátím.“ Z jeho mysli nezřetelně zachytila představu úzkých uliček, dvorků mezi kamenickými chatrčemi, srdce rozběhnutého lovem. Vytáhla se na špičky a beze slova ho políbila.

* * *

Konečně! Konečně rozžhavené víko povolilo. Pryskyřičná smola, která ho držela na místě jako nejúčinnější lepidlo, se žárem tavila a škvířila se. Z hrobky se valila oblaka jako z parní lázně. Dělníci se tlačili kolem s nádobami s vodou a s tyčemi, a bylo téměř k nevíře, že se zatím nikdo nepopálil. Přesto trvalo nekonečně dlouho, než

bylo možné zlaté víko odsunout. Pomalu a opatrně, s rukama omotanýma vrstvou hadrů. Pomalu... Carter se naklonil dopředu. Už! Tady už musí být. Byl tam. Za sebou Carter slyšel přerývaný Acyho dech, ale nedokázal se ani hnout. Jen se díval. Cítil, jak se začíná třást. Ta tvář... Ta krásná, nadpozemská tvář... Mladý faraon spočíval volně naznak, s očima doširoka otevřenýma, se zlatým lícidlem na lících a s tichým úsměvem v koutcích měkce vykrojených úst. Byl mladý, právě tak mladý, jak ho zpodoboval nespočet soch, které našli v pohřebních komorách. Vypadal jako živý. Nedotčený. Spal. Mrazení v konečcích prstů ještě neustalo, ale už si uvědomil, jak se dal oklamat. On, archeolog na slovo vzatý, naletěl jako poslední prostřáček na mistrovské dílo dávných zlatotepců. Byla to maska. Jen maska z obsidiánu, z karneolu a ze zlata. Maska pokrývající tvář, ramena a hrud' v obinadlech zavínuté mumie. „Zatím pořídím jen hrubý popis,“ ozval se kdesi za ním Acy Mace. „V laboratoři pak ty šperky prohlídneme pořádně.“ Za jiných okolností by se Carter usmál tomu, jak dusnou, dávno vykradenou hrobku na samém konci údolí, kterou si zabrali jako odlehlé, nikým nerušené pracoviště, tvrdošijně nazývá laboratoří. Teď se ho však zmocnil nesmyslný strach, že nedokáže zvednout ruce. Že se nedokáže dotknout mrtvého krále, aby ho oloupil o šperky, které vážní kněží za zvuku pradávných formulí, s posvátnou úctou kdysi jeden po druhém vkládali do obinadel. Připadal si jako zločinec. „Můžem?“ ozval se Acy jen nepatrně hlubším hlasem než obvykle. Ani on nebyl klidný. „Takže nákrčník z ryzího zlata, perel, karneolu a fajánse. Máš to? Pektorál ze zlata a lazuritu. Opatrně. Závěs ve tvaru rybky, nejspíš barevné sklo. Skarabeus, lapis lazuli. Ať to Harry fotí po jednom!“

„Počkej, až k tomu dám čísla,“ vyjel podrážděně Callender a chvatně popisoval malé čtverečky papíru. Nebylo radno se jim plést pod nohama. Krom toho, tam dole stejně nic vidět nebylo. Jen natlačená záda v propocených košilích a čas od času blýsknutí zlata. Tísnilo se kolem rakve jako lvi hodující na kořisti. Mirathea si s povzdechem odešla stoupnout na malou vyvýšenou galerii, kterou dal Carter v uprázdňené přední komoře stlouct ve chvíli, kdy pochopil, že novinářů, návštěv a zvědavců všeho druhu se prostě

nezbaví. Rozhodně to bylo lepší než je mít denně přímo za zády. Dnes jich tam bylo tolik, že jí málem neudělali místo. Opřela se o zábradlí a nechala myšlenky odplynout. Přišel čas? Snad ano. Už brzy, Anchi, můj Králi. Už brzy... Nepotřebovala si stoupat na špičky a uchváceně vzdychat nad každým dalším klenotem, který se podařilo vyprostit z obinadel. Zнала Tutanchamonovy šperky z paměti. Tu rybičku mu darovala Akiasare, žertovala, že jistě ví, co mu má připomenout. „Samozřejmě,“ smál se faraon, „že nemám pytláčit ve vlastních zahradách.“

„Ne!“ zlobila se naoko Akia. „Že háček pro zábavu zaražený v patře bolí!“ A náhrdelník, ten modrý a zlatý, mu sama sundávala z nahých ramen, tenkrát, když... Ne, na to teď nesmí myslet. Teď ne. Zamračila se. Teprve teď si uvědomila, že už nějakou chvíli se necítí dobře. Divné pálení. Bolest. Uprostřed čela. Bezděky si tam sáhla, ale ještě včas se upamatovala, že její zelený kámen tady kryje sklopená krempa klobouku a závojíček. Tím pohybem však jako by se bolest probudila. Zajásala a zahryzla se jí do čela. Mirathea slabě vykřikla a zapotácela se. „Je tu hrozné dusno, není-liž pravda? A pak, to napětí! Je to ale prostě uchvacující, že?“ drmolil gentleman se staromódními licousy, který ji podepřel a doprovodil k východu. Ani se nepokusila mu odpovědět. Plamen uprostřed čela se jí zakusoval do lebky. Co se to děje? Umírá? Oslepená potácela se ke stanům a naznak padla na první lůžko, na něž narazila. Pryč! Pryč odtud, byla poslední její myšlenka. Alespoň na chvíli. Domů...

* * *

Faraon vykřikl a uskočil. „Hovado! Sutechovo lejno, co to děláš?“ zařval na svého dohlížitele nad šperky, který se mu právě chystal vložit na ramena těžký nákrčník. Kameny pálily, jako by je vytáhl rovnou z ohně. Co, co jen, bohové věční, udělal špatně, letělo hlavou mladému dvořanu, zatímco v napřažených pažích dál nehnutě svíral ten nešťastný klenot a vytrřestěně civěl na krále. Ten už si toho taky povšiml. Zpovzdálí ukázal prstem. „Tebe to nepálí?“ zeptal se ohromeně. Dvorní skladač suknic i králův oblékač se zkoprněle otočili. *Sah* Nefeš, faraonův tělnatý vrchní eunuch, se pomalu dokolébál až k nešťastnému dohlížiteli a opatrně se dotkl. Zlato i kameny byly opravdu trochu teplé, ale to jistě jen jak se na nich

odráželo slunce, pronikající sem rozhrnutými závěsy. „Pálilo to jako jazyky Chertneceru,“ prohlásil rozladěně faraon a chmurně dodal: „Zkus to znovu.“ Mladý dvořan se třásl tak, že mu ozdobná spona málem vyklouzla z prstů. Už je to dobré. Už... Haremheb zařval jako poraněný lev a oběma rukama ze sebe rval drahocenný šperk, až se v kusech rozlétl na podlaze. Plátky zlata byly podivně pokroucené a ze zakalených kamenů se vinul dým... Faraon narazil zády na stěnu, a vzápětí se po ní sesunul na zem. Spánky mu svíral žhoucí kruh, do zápěstí a paží se zakusovaly ohnivé jazyky. Popálil si dlaně, jak si strhával členku z hlavy, kroutila se po zemi jako had, sálala doběla rozpálená a vztekle syčela. Kameny náramků se s přízračným sykotem roztékaly jako smola, lev z fájanse a lazuritu, houpající se králi na prsou, vypálil pod sebou hlubokou rudou ránu, než pokroucený a voskově měkký stekl dolů, zanechávaje na kůži zrudlou, bolestivou pěšinu... Zírali na to v tiché hrůze a v ohromení, než pospíšili natřít tělo Živoucího boha hojivými mastmi, omýt jej a uložit do vlhkého chladivého plátna. S očima vytřeštěnýma chvatně stírali začernalé skvrny a zkroucené škvarky – všechno, co po faraonových špercích zbylo na dlaždicích. Ještě hřály... „Pálenku!“ poručil zostra faraon. „Tu nejsilnější!“ Spěchali mu vyhovět, ale hrůza z jejich očí nezmizela. Haremheb si pořádně přihnul a promluvil. „Nemusíte se bát,“ řekl ještě trochu zalehnutým hlasem. „Nebyly to zlé síly. Víte přece, že ke mně jakožto ke Vtělení Horovu nemají přístup.“ S ulehčením kývali, ale tu a tam se přece jen někdo kradmo poznamenal proti Nečistým. „To, co jste viděli, bylo... Bylo to... Ostatně,“ mávl rukou a dlouze si lokl pálenky, „na tom teď nezáleží. Stačí, že já vím, co to bylo. Už budu v pořádku. Můžete jít.“

„Osvícená Mirathea, Božský Egypte. Přijme ji Vznešený Hor?“ tázal se přeučtivým šeptem až k zemi skloněný králův obřadník. Mirathea! Jen těžko si mohla vybrat vhodnější čas. „Ovšem!“ zařval faraon a zpola se zvedl na loktech. „Ovšemže ano. Nikoho nechci zrovna teď vidět raději, než právě ji! Uved'te ji a zmizte. Všichni!“

„Jsem prach, po kterém kráčíš, Božský. Dáš mě jen zbičovat, nebo mě rovnou hodíš krokodýlům? Rozhodneš-li se pro druhé, prosím tě o odklad. Už jen pár dnů. Už jenom chvíli...“ Haremheb už se

nadechoval k nevlídné odpovědi a naprázdno otevřel ústa, ale nakonec se ze všeho rozesmál. „Pojď sem,“ uhodil dlaní vedle sebe na lehátko. „Sedni si ke mně. Napij se. Počkej, tady zbylo ještě trochu... nu, zrovna moc toho není.“ Mlčky zavrtěla hlavou a položila mu ruku na rameno. Zmlkl a pomalu k ní zvedl zrak. Oči měla unavené a zrudlé a nad nimi, uprostřed čela, se místo zeleného kamene šklíbila malá začernalá rána. Jako divný pokroucený šperk, co bolí. Jako značka provinilých otroků. „Dokážeme to vůbec, Miratheo?“ vydechl zalehnutým hlasem faraon, zatímco ji pevně objímal. „Dokážeme...?“

* * *

„Sundávejte tu masku opatrně. Nevíme, co pod tím může...“

„Pane na nebi!“ Dívali se mu do tváře. Po všech těch letech. „Ježíšikriste,“ zašeptal Acy, ale zřejmě si nebyl vědom, že vůbec něco vyslovil. Faraonova tvář byla krásná i strašlivá. Krásná ve svém nezemském klidu, v tichém spočívání, a strašná v děsivém zmaru smrti. Zčernalá kůže se propadla a přilepila ke kostem, zpráchnivělé rty odhalily zuby, uprostřed lebky zela černá prohlubeň. „Nejspíš,“ Acy naprázdno zapolykal, ale hlas mu zněl pořád stejně zalehnutě jako předtím. „Nejspíš použili moc pryskyřic. Zbytečně moc balzamovací látky. Jenže místo aby byl efekt lepší, tak ho to úplně...“ Bezmocně rozhodil rukama. Doktor Derry se tvářil profesionálně. Zjednával si místo a připravoval skalpel, kterým povede první řez do obalů. Králova obinadla byla ovinuta pečlivě. Každý prst zvlášť, jeden přehyb vedle druhého. Teď jen odhadnout jejich tloušťku, aby neporušil kůži... Z druhé strany stolu pomáhal bej Hamdi, jeho egyptský kolega. Tvářil se tak soustředěně, že jeho tmavá tvář vypadala jako vyřezaná ze dřeva. Peánem přidržel rozvírající se plátno. Teninký blýskavý břit se s neslyšným sykáním prořezával všemi vrstvami. Dlouhý mělký řez. Pak jeden krátký a hlubší. Ještě. Ještě kousek. Hlouběji. V citlivých konečcích prstů cítil doktor Derry, kdykoli se ostří seabeméně dotklo ztvrdlé, vysušené faraonovy kůže. Kdykoli do ní kousek zajelo. Bezděky při tom křivil tvář, jako by se dotýkal vlastních obnažených nervů. Neodbytně se mu vnucovala představa bolestivých, krvácejících ran. Bože, není přece svíčková bába! Je vědec. Antropolog. Hlasitě si odkašlal a

rozevřel proříznutá obinadla. Ležel před nimi nahý. Od hladké chromové desky stolu se jeho černé tělo prapodivně odráželo. Místo nohou jen křehké začernalé kosti, vyschlé strnulé ruce složené na prsou. *Usire* Tutanchamon, Pán Obojího Egypta. *Mirathea* mimoděk pokročila kupředu. Na ostrou, palčivou bolest, co jí ještě před chvílí bičovala tělo jako žhoucí jazyky, rázem zapomněla. Anchi! Teprve když zachytila čísi vytřeštěný pohled, uvědomila si, že se na něho zblízka usmívá. A proč ne? Už tak dlouho se neviděli. Strašlivá černá tvář smrti ji neděsila ani v nejmenším. Líbil se jí i tak. Vždycky se jí líbil ve všech podobách, nikdy nedokázala vidět jen jednu jedinou. A tak i teď oči v propadlých důlcích ožívaly, jiskřily a smály se, pečlivě obtažené černými linkami, lebka zas nesla královskou Korunu. Od prvního spatření ho znala ve všech podobách, které kdy bude mít – tedy i v této. Jenom tvář stárnoucího muže v něm nikdy neviděla. A věděla až příliš dobře, co to znamená. „Tak prosím, *mister* Carter.“ Udělali mu místo, aby se podíval zblízka. Přistoupil ke stolu jako náměsíčný. Rozšířenýma očima zíral střídavě na *Miratheu* a – na něho. Otevřel ústa, ale nevyšel z nich žádný hlas. Jako bez vůle natáhl ruce a dotkl se. Jemně, nevýslovně něžně vzal jeho hlavu do dlaní. Jako se dotýkáme milovaného přítele, jehož jsme už nikdy nedoufali spatřit. Pohladil krále po čele, po líci, dotkl se skrání a schýlil se, jako by ho snad chtěl přivinout k sobě. Zamžikal, aby vyhnal z očí zrádné a nedůstojné slzy, ale ty nebyly tím, co ho oslepilo. Tma. Najednou byla všude tma. Burácivá a řvavá. Vlastní tělo cítil náhle stejně prázdné, jak prázdné byly nabalzamované útroby královny. Jako by byl všude a nikde. Jako by byl v jediném okamžiku sebou i jím. Vzlínání. Prodírání. Trysk vzhůru. Stalo se to. Teď, v této chvíli. Ano, stalo! Ale co...? Mátožně si přejel tvář rukama, které se ho ještě před chvílí dotýkaly. S nevidoucima rozzářenýma očima se obrátil k *Mirathei*. Zdálo se, že vůbec nedokáže promluvit. „Je... je krásný...“, vydechl nakonec sotva slyšitelně.

* * *

Ještě se ani pořádně nesetmělo, ale *Akiasare* už neměla stání. Ploužila se domem jako bludná duše. Nakonec přece jen svolala nosiče a dala se odnést k přístavišti. Dnes nevydrží čekat. Dá se

převézt přes Řeku do Města mrtvých, aby tam v zádušním chrámu obětovala za nedávno zemřelou královnu Nefertiiti – to jim řekla. Pak mohou jít domů a vrátit se pro ni až ráno. Za svítání. Až se Reova bárka vyhoupne na klenbu nebes a Dakh bude v některé z opuštěných, dávno zapomenutých hrobek hluboko pod zemí tvrdě spát... Zůstala stát a chvíli se dívala za lodí, co ji vysadila, a teď prázdná odrážela zas od břehu. Tma padne už co nevidět a v tak pozdní hodinu se z Města mrtvých vrací jen málokdo. Každý ví, že noc je pod vládou Temnoty a že v ten čas vcházejí její stvoření na tento svět. Mladá kněžka se pro sebe usmála. Sundala sandály a vydala se podél nízké zídky z kamení mezi hroby. Pohyb tam někde za sebou zachytila dřív myslí, než něco zahlédla. Dva, tři, možná víc... Červená, šedá, hnědavá, rozkmitané nejasné vibrace necitelnosti a zloby. Tupé odhodlání a vztek. Ale byli to lidé, to nepochybně. Zdrželi se snad v práci kameníci či kopáči, že se teď táhnou domů s hlavami plnými zlosti na svého neuznalého pána? Ale dřív, než to stačila domyslet, zasáhlo ji zřetelné varování. Jedovatě žlutý šíp agrese. Její *ka*, zjasněné napínáním mysli, bylo ve střehu. Všechna krev se jí stáhla k srdci, zorničky zúžily, dech zrychlil a prohloubil. Dřív než na cokoli pomyslela. Obrátila se na místě, když se s řevem vyhrnuli proti ní. Schovávali se za hromadou kamení, připravenou ke zpevnění cest, blesklo Akiasare hlavou, jako by to na tom snad záleželo. A pak v rukou prvního ze špinavých otrhanců uviděla nůž. „Viděla nás, zabijeme ji,“ sípěl druhý a vydechoval jí do tváře oblaka česnekového pachu. „Taky může u sebe mít med,“ hulákal druhý. „Nebo zlato. Vypadá na bohatou.“

„Dělej!“ Špinavé ruce byly najednou všude. Srazili ji na zem a drsně ohmatávali. Zkroutila se jako kočka a vší silou pomstychtivě kopl. Doprostřed toho páchnoucího, zmítajícího se klubka. Podle bolestného zaječení usoudila, že se trefila. Zuřivě sebou zacloumala ve snaze vyrvat se jim a nabrat dech. Čísi špinavá pracka jí stiskla krk a špička nože jí najednou blýskla těsně před očima. Teprve teď si všimli členky z levhartí kůže a černého kamene Zasvěcených. „U shnilého dechu Bažin, je to kněžka!“ zařval zjizvený chlap a povolil stisk. „To smrdí smyčkou, chlapi. Já bych radil...“ Kratičký nádech však stačil, aby zděšená mysl dokázala vyslat svůj šíp. Volání o

pomoc. Snad není daleko. Snad... Poletí jako vítr. Sladký Anupe, ať přijde včas... Špinavý hromotluk ji znovu uvěznil pod svým těžkým, zpoceným tělem. „Tím spíš ji musíme zabít,“ zafuněl. „Aby nemluvila.“ Zeširoka se rozmáchl. Ostří nože opsalo oblouk a vjelo do kůže. Akiasare zaječela a zoufale ze jím vzepjala v ruku. Nůž její hrdlo minul. Zabodl se někde u ramene a dlouhým žhavým řezem sjel až dolů k zápěstí. Šlehlo to jako ohnivý bič. Bůhvíjak uvolnila jednu ruku a uhodila. Divoce se zkroutila a ostří se zakouslo těsně pod hrdlem. Na půl dlaně. Mířilo dolů k břichu, ale vyrývalo jen mělkou křivolakou brázdu. Ted'! Zledověla při představě té bolesti. Ted' jí zarazí ostří po střenku do břicha a nechají na písku vykrvácet s šhubajícími obnaženými vnitřnostmi. Ach, bohové! Pálilo to. A cítila slabý tlak. Ale jinak nic. Žádnou strašlivou bolest. Žádnou agonii. „Co u všech zdechlých děvek děláš?“ zařval nejzuřivější z otrhanců na kumpána s nožem a snažil se mu ho vykroutit z pěsti. „To se snad nad ní modlíš, či co? Dej to sem, podříznu ji sám a bude!“ Popadl nůž a mávl jím Akiasare nad hrdlem. „Koukejte, takhle...“ Švihl podruhé. Uzounká tenká rána pálivě proťala kůži. Těsně nad obroučkou s kamenem. Chlap zachrčel a vyvalil oči. Přitlačil. Nic. Tělo mladé kněžky jako by pod měkkou hladkou kůží bylo z kamene nebo z bronzu. Ostří za sebou zanechávalo tenký mělký šrám, jen s drobnými perličkami krve, ale ani sebevětší silou do masa nezajelo. Upustil nůž a potácivě se zvedl. Z otevřených úst mu skápla slina. Oči měl vytřeštěné, jako by viděl strašidlo. „Kouzla!“ zaječel. „Čáry a mámení! Na chvíli jsem místo ní viděl černou, zavinutou mumii, mrtvé *chat*! Je to čarodějka. Nedá se zabít!“ řval, zatímco se klopýtavě dával na útěk. Vyjevení kumpáni ho nejistě následovali, ještě v běhu se otáčeli a špinavýma prackama se neohrabaně znamenali proti nečistým. Akiasare se posadila. Ještě nemohla uvěřit, že je živá. Co se to vlastně stalo? Nevěděla. Anebo možná ano, jen její mysl si to dosud odmítala připustit. V kratičké chvílce zklidnění jí před očima kmitl obraz jiného muže, podivně vystrojeného v upjatém černém obleku. I on měl v ruce nůž. Maličké, stříbrně blyskotavé ostří. Opatrně jím táhl těsně po kůži. Jenomže nebyla její. To někdo jiný se mu tak klidný a lhostejný poddával. Ona ne. To Anchi... Ještě nejistě se postavila. Vrátil se k vodě. Smýt

ze sebe ty jejich odporné dotečky. Tu špínu a ten hnus. Cítila, jak se jí mysl jasní a uklidňuje. Už může dýchat. Pomalu vykročila.

„Tu lupičskou bandu už pochytili,“ oznámil zvesela Haremheb. „Hned jsem tam poslal vojáky. Měli je, než bys odříkala chválu Amonovi. Ti pitomci se nestačili ani poschovávat. Už jakou dobu prý vykrádali hroby. A kameníci ze vsi o tom věděli. Rozkázal jsem jim naložit holí. Všem, svobodným, otrokům i dozorcí. Toho bych možná měl dát popravit, ale spíš ho jen pošlu do zlatých dolů. Tam bude mít čas přemýšlet o svých nectnostech.“

„A ti lupiči?“ zajímala se Akiasare. „Co uděláš s těmi?“

„Jak, udělám?“ vzbouřil se Haremheb. „Už jsem udělal. Nestojím o to, aby mi taková chátra zamořovala vzduch déle, než je nutné. Poručil jsem, aby se podřezali navzájem. Toho posledního hodili krokodýlům. Nebyli zrovna hladoví, chtěli si hrát,“ uchechtl se. Akiasare zamyšleně pokývala hlavou. Na mysli už jí zjevně tanulo něco jiného. Celou dobu vlastně nespouštěla oči z Haremhebových paží, z jeho hrudi, hrdla a ramenou. Pokrývaly je tenké zarudlé šrámy, které ani nejtmaší líčidlo nedokázalo zcela skrýt. Stejně jako ty její... Nakonec to nevydržela. „A ty?“ zeptala se a ukázala jen očima. „Tebe předpokládám vykrádači hrobů nepřepadli. Nebo ano?“ Zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Ne. Byl to sen, ale vlastně to sen nebyl. Strašlivý. Tělo mi ztěžklo spánkem a nade mnou se tyčil trestající bůh. Věčný Amon ve své podobě zlaté a bílé, obrovitý...“ vydechl přiškrceně, jako by se k němu vracel noční děs. „Hlava se dotýkala nebe a nohy měl jako sloupy bran. A já ležel naznak mezi nimi, jako černá, zpráchnivělá mumie, mrtvá a nepatrná. Boží důtky svištěly jako bouře, řemeny se mi zatínaly do těla. Řezaly jako nože. Tak dlouho... Myslel jsem, že už se nikdy neprobudím. Myslel jsem, že už si pro mě přišla smrt,“ šeptal s vyděšenýma očima. „To já taky,“ hlesla upřímně Akiasare. „A ještě víc jsem se bála, že nepřejdu Práh při vědomí. Že nenávisť a hrůza mě přidrží k zemi a nenechají mě odejít.“ Přejela si rukou přes oči, jako by z nich tu vzpomínku chtěla vymazat. Natáhla se po misce s vínem. „Počkej,“ zadržel ji faraon. Jemně ji uchopil za zápěstí a prstem opatrně přejel zvolna se hojící hrbolatou jizvu. Obemykala zápěstí mladé kněžky jako rudý, pokroucený náramek. Na povrchu už dorůstala tenká,

perleťová kůže, ale pod ní bylo maso pořád zrudlé a citlivé. „To ti taky udělali oni?“ zeptal se. Mlčky zavrtěla hlavou a zdvihla i druhou ruku, aby se podíval, ukázala obvázané prsty bez prstenů a spáleninu v místech, kde jí štíhlé boky jindy obepínal kameny vykládaný zlatý pás. „Ne,“ odpověděla tiše. „To mi neudělali oni. Ale o tom ty taky něco víš, nebo se mýlím?“ Jen si povzdechl místo odpovědi. Tak rychle, tak závrtně rychle kolem nich svištěl čas...

* * *

Arabský vrátný se zlatě vyvedeným nápisem Winter Palace na kšiltovce se chvatně proplétal mezi drožkami kličkujícími před hotelem. Mával rukama a pokřikoval na všechny strany, jak se snažil zajistit místo příjíždějícímu dýchavičnému automobilu. Zastavil jedním kolem na vyrudlém koberci a ustaraný tloušťák s lékařským kufříkem v ruce už spěchal přes halu. „Zaplať Bůh, doktore,“ vydechla ve dveřích lady Carnarvonová. „Zaplať Bůh, že jste tady.“ V pomačkaném cestovním kostýmku, s nedbale zastrkanými vlásničkami a šedavou, povadlou pletí vypadala unaveně a zoufale. Nebylo divu – od chvíle, kdy vyděšená dorazila z Anglie, bezmála nevyšla z pokoje. „Takže zlepšení žádné?“ ujistil se lékař snad jen ze zvyku o tom, co bylo víc než zřejmé. „Vůbec žádné. Spíš naopak,“ odpověděla za zoufalou matku lady Evelyn. „Od rána horečka stoupá. Nemohli jsme vás sehnat, doktore,“ dodala s lehkou výčitkou. Mlčky, vyhýbající se pohledem jedna druhé, čekaly pak obě v salonku, dokud s ošetřením nemocného neskončil. „Píchl jsem mu injekci,“ oznámil doktor, když konečně vyšel ven. Pečlivě a opatrně za sebou zavíral. Odkášlal si. „Ale nevím, madam. Není to dobré. Infekce už zachvátila celé tělo.“

„Co byste tedy radil?“ Oči lady Carnarvonové byly zamlžené únavou. „Do nemocnice?“

„Tady?“ pokrčil doktor výmluvně rameny. „Nedoporučuji. Ovšem o převozu do Anglie nemůže zatím být ani řeči, takže...“ Znovu pokrčil kulatými rameny. „Zastavím se zas zítra. Nebo raději ještě k večeru.“

„Jak je ti?“ zeptala se statečně Evelyn a bůhvíjak dokázala vykouzlit úsměv. Zlehka vzala otce za ruku a zděsila se, jak sálá horečkou. „Je to lepší?“

„Můj, Bože,“ vydechl přerývaně nemocný. „Ty?! Opravdu ty? Už jsem... Nedoufal jsem... Udělali to beze mne, myslel jsem, že se nedočkám... že tě nikdy neuvidím...“

„Jsem tady. Celou dobu jsem tady,“ ujistila ho skrz slzy Evelyn. „Proč bys mě neměl uvidět?“ Carnarvonovy mžikající zanícené oči se zvolna doširoka otevřely a udiveně ulpěly na dceři. „Eve-lyn?“

„Ano tatínku.“ Lord ztěžka lapal po dechu. Přitáhl si ji blíž. „Byl... tady. Viděl jsem ho. Musím...“

„Kdo? Kdo, tatínku?“

„On... Platit musím. Jít...“ Slovům přestávalo být rozumět, rozplývala se v rychlém namáhavém dechu a v chrčivém sténání. Evelyn zděšeně vyskočila, ale svíral ji příliš pevně. Znovu zamžikal a oči lesknoucí se horečkou byly náhle jasné a vidoucí. I hlas zněl zase skoro jako dřív, jen tiše a unaveně. „Slyšel jsem zavolání,“ vydechl naléhavě, „musím jít...“ Znělo to klidně a usmířeně. Tak klidně. Vytrhla se mu a chtěla běžet k matce, ale ta už stála ve dveřích. „Bože!“ vykřikla nepřírozeně vysokým hlasem. „Ne!! Bože, prosím ne!“ S čelem opřeným o pelest se vysíleně rozvzlykala.

„Tak už konečně domů, *effendi dottore*?“ zazubila se dobromyslná hospodyně. „Kdepak domů,“ potřásl hlavou oslovený. „Ještě mám jednu návštěvu. Do hotelu Winter Palace, Hasane!“ houkl na šoféra, co už netrpělivě natahoval krk za rohem. S hekáním se sehnul pro kufřík. „Co to u všech čertů...?“ zafuněl vzápětí a zatápal kolem sebe rukama. Elektrická svítlna, kterou si dal pověsit nade dveře, aby osvětlovala rytou tabuli s jeho jménem a všemi tituly, zhasla, jako by ji rozbil kamenem. Zhasla i všechna světla v domě a všechny lampy v ulici. V jeden ráz. „*Effendi!* Pojd'te se podívat, *effendi!* hulákal Hasan, který bůhvíjak dotápal k automobilu, zaparkovanému na kopečku před domem. Se sakrováním k němu doklopýtal. Měsíc dnes nesvítil a všude byla tma jako v pytli. Hasan zběsile mával rukama. Doktor se podíval, kam jeho řidič ukazuje, a ztratil řeč. Káhira, jako stovky světelných teček rozložená v krajině, začala zvolna pohasínat. Celé ulice, celé čtvrtě, lustry za okny i pouliční lampy, všechno se závratnou rychlostí nořilo do temnoty, až nakonec nezbylo vůbec nic. Ani světélko. Nic neupomínalo na to, že všude kolem ještě před chvílí kypělo večerním životem rušné

civilizované město plné hostinců, kaváren, úřadů, tržišť, krámků i honosných obchodů. Tma byla tak neproniknutelná a hustá, že se v ní taky nemuselo skrývat vůbec nic. Jen přesypy a duny. Poušť. Prázdnota. Pustá pláň jako za časů dávných faraonů.

„Hodná holka, moc hodná.“ John Mallins, majordomus High Clare Carnarvonova rodového sídla, se sehnul, aby Binsy, pánovu nejmilejší teriérku, podrbl za ušima. „To víš, že se ti páníček vrátí, ale to víš, že jo,“ promlouval vlídně k malému šedivému stvoření. Binsy se mu úpěnlivě dívala do očí, jako kdyby mu rozuměla, o čemž byl ostatně přesvědčen. Pootevřela tlamku a vydala úzkostný zvuk. Bezmála lidské zaúpění. „Nono, copak je?“ pokusil se ji dojatě uchlácholit, když vtom fenka srdceryvně zavyla. Krátce a pronikavě. Než stačil cokoli udělat, oříškové oči nehybně ustrnulý a drobné tělo se bez vlády zhroutilo na podlahu. Ještě se z toho nedokázal vzpamatovat. Co jenom řekne pánovi, až se uzdraví a konečně se z té své hrozná Afriky vrátí domů? Měl ještě spousty povinností, takže uplynul skoro celý den, než se dostal k tomu, aby chudinku Binsy pohřbil v parku. Přesto poslal pryč zahradníka a zarytě trval na tom, že to udělá sám. Právě se vracel. Stáhl kožené rukavice a hlinou obalený rýč opřel u dveří, když od domu zahlédl zahýbat poštovní vůz. „Přišel telegram,“ oznámila mu roztřeseným hlasem hospodyně. „Z Egypta...“ Teprve pak se rozplakala.

* * *

„To nemůže být pravda,“ vydechl Carter a do očí se mu natlačily slzy. Díval se na Miratheu tak, jako by doufal, že je v její moci to změnit. Že se mu telegrafní blanket v ruce rozplyne. „Není to spravedlivé. Není,“ procedil skrze sevřené zuby. „Tak dlouho čekal, tolik si přál ho uvidět...“

„Kdy se to stalo?“ zeptala se ho Mirathea měkce. Ach, ano, první... Zmateně vzhlédl, ale pak znovu zabloudil očima k depeši. „Včera. Včera večer. Lady Carnarvonová s dcerou už odjely.“ Takže Evelyn už se nevrátí. Nesmělá, nezkušená, ale mladá a zdravá Evelyn. Otcova smrt ji jistě zasáhla, ale i tak... Ne, není ani ta nejmenší šance. A teď už ani Bit... Usadila se s Harrym v Káhiře, a zatímco on tráví celé dny v muzeu fotografováním jednotlivých skvostů ze všech stran, ona si se vši důležitostí hraje na paní

Burtonovou. Mirathea si povzddechla. Ne, nebylo to lehké rozhodnutí, ale kupodivu pocítila úlevu, sotvaže na to pomyslela. Nakonec proč ne? Jiná možnost se sotva nabízí, a pak – nejspíš to stejně celou tu dobu věděla. Pomalu spočinula na Carterovi očima. Stál se svěšenou hlavou a nachýlenými rameny, v ruce bezvládně spuštěné u kolen ten nešťastný kus papíru. Jemně mu ho vykroutila z prstů a vzala ho za ruku. Otevřel oči a překvapeně se na ni podíval. Nadechl se, ale zavřela hlavou a položila mu prst na ústa. „Pojď“, řekla jen, a on ji bez odporu následoval. Prázdná pohřební komora působila nezvykle pustě. Všechn nábytek, všechny skvosty už byly v nespočtu beden odvezeny, aby obohatily sbírky Káhirského muzea. Jen obrovští ebenoví strážci u dveří zůstali. Nejspíš proto, že bytelné bedny pro ně bude třeba speciálně vyrobit, ale také se možná nikdo neměl k tomu, aby králi, ve zlaté rakvi spícímu za dveřmi, vzal jeho poslední stráž. Vzduch byl tam dole suchý a horký. Šero změkčovalo obrysy a tlumilo všechny zvuky jako mlha. „Anchi?“ Mirathea se zhluboka nadechla a zjasnila mysl. „Anchi, můj malý Králi, přišel čas...“ Jásavé, rozeznělé vibrace. Bílé, modré a zlaté. Houpavé prolínání. A ještě jeden hlas, tichý a rozechvělý. „Jsme tady. Oba. Jsme připraveni.“

„Anchesenamón? Královno...?“

„Co se to...? Co se...? Proboha, Theo, co to děláme?“ vzlykl Carter a strhl ji zpátky do těla. „Nemluv“, šeptla mu horce do ucha. „Nebraň se, neuvažuj, jenom se dej vést. Pojď.“ Něžně ho stáhla dolů na podlahu. Chabě se jí pokusil vytrhnout, ale záúpěl při tom jako umírající. Ten sen! Vrátil se mu ten sen. O žhoucím polonahém těle, o vzhůru tryskající rozkoši. Divoce vzlykl a dovolil svým rtům a dlaním, aby zešilely. Ve tmě se mu před očima kroutily ohnivé spirály, stěny se s burácením rozestupovaly. Tělo, které se prohýbalo pod ním, horké, hladké a ohebné, snad ani nemohlo patřit smrtelné ženě. Ani rozkoš, ta palčivá a oslepivá, co se mu jako bílý plamen svíjela ve slabinách, nebyla slastí smrtelníka. Čas se nachýlil a sklenul. Bez konce, trvání a počátku, zvolna se smrštil do jediného bodu. Nepatrného. Chvějivého. Mirathea se namáhavě nadechla. Cítila jeho krev ve své, jeho srdce obemknuté svým vlastním, svaly, kosti i myslí splývající v jedné vteřině stvoření. „Anchi! Anch!“

Zakřičela jako poraněná levhartice. Jako lvice triumfující a všemocná. Prohnula se mu vysoko do oblouku a zkameněla. Cítila v sobě ten oheň, to světlo, ten životodárný proud. Horký a živočišný. A cítila i lehýnké, téměř nezatelné zavlnění. Nekonečně jemné zachvění. A ještě jednou. Obrovský rotující trychtýř mlhovitého víru, jímž ze Sféry spočívání sestoupily dva životy, se zvolna uzavíral. Slábl. Rozplýval se. Nahoře možná dávno vyšlo slunce, ale tady pod zemí bylo dál stejné, měkké a vlídné šero...

EPILOG

Nadešla tvoje noc, tvá hodina, svléká z nás závoje mlhoviny. Můj věčný plamen tiše zhasíná, nahá chci tančit mezi stíny. Přijmi to růžové mrazení, stanem se jedním prázdem běloskvoucím za mořem mrtvých snů jen světem nebudoucím. Přijmi to růžové mrazení, spolu jsme silní, ztracení...

Že tady vůbec kdy stál tábor archeologů, připomínaly už jen prohlubně v písku a hromady stanových celt připravených k odvozu. Callender zvedl obě ruce na pozdrav a jedním prstem se švihácky dotkl krempy klobouku. „Tak za pár měsíců zas v Káhiře!“ zavolal. „Bude práce až běda, ale už teď se těším!“ Ještě jednou zamával a chystal se naskočit do kočáru taženého jedním grošovatým valachem. Najal si ho v Luxoru ve chvíli, kdy zjistil, že cesta trvá sice neporovnatelně déle, zato je to rozhodně větší zábava než v automobilu. Carter nehnutě stál, ale na poslední chvíli se rozběhl za ním. Oběma rukama se chytil nízkých dvířek. „Neviděl jsi Theu?“ zeptal se rychle s očima upřenýma do země. „Nevíš, s kým odtud dneska mohla...?“

„Cože?“ zařval Callender. „Kohože?“ Carter si dlouze vzdychl. „Theu. Lady Theu jestlis neviděl?“ Callender si ho úkosem změřil. „A to je kdo?“ zeptal se zpola pobaveně. „Neznám žádnou dámu toho jména, přestože je to možná škoda. Má to být vtip, nebo jsi dostal horečku? Vysvětlíš mi to?“ Carter ohromeně vzhlédl. „Proboha, Andrewe, já nemám náladu na žertování,“ vyrazil. „Byla tu s námi skoro od začátku, mluvil jsi s ní nesčíslněkrát a paměť ti snad taky ještě nevypovídá. Tak viděl jsi ji, nebo ne?“ Callender sundal nohu ze stupátka. „Přestaň s tím, prosím,“ pronesl rozladěně. „Žádná Thea, nebo jak jsi to říkal, tady jakživa nebyla, ale to ty víš

stejně dobře jako já. Pokud to má být žert, potom mu nerozumím. A ujišťuju tě, že nezní ani za mák zábavně. Děsíš mě,“ dodal s vážnou tváří. Carter se kousl do rtů. „Nebyla tady?“ vydechl a hořce se rozesmál. „Ovšem. Nikdy tu nebyla...“ Tak proč má proboha pocit, že pořád stojí těsně vedle něj? Že na sobě ještě nepřestal cítit její doteky. A proč současně ví, bolestivě a strašně, že jeho přítel – jakýmsi strašným anepochopitelným způsobem – má pravdu? „Zdam tady, pokud vím, bývala jediná lady Evelyn a potom Bit, ale to se nepočítá,“ pronesl zvolna Callender. „takže už toho nejapného žertu opravdu, prosím, nech.“ Carter zamyšleně pokýval hlavou a postrčil Callendera nahoru na stupátko. „No dobrá. Tak už jed’...“

* * *

Jeho Výsost princ Ali Kamal Fahmí bej zamyšleně kývl na liftboye a netrpělivě čekal, až těžkopádná hotelová zdviž sjede dolů. Celý den se nemohl zbavit tupé, škubavé bolesti za očima, prapodivného neklidu. Těšil se, až za sebou konečně zavře dveře svého luxusního apartmá a jeho krásná, pozorná žena se zeptá, co by si přál. Dá si nalít chlazenou ovocnou šťávu a nechá zatáhnout závěsy. Možná by snesl i trochu tiché hudby. Klesl do prvního křesla a s úlevným povzdechem zavřel oči. Usmál se, když zaslechl blížící se lehké a tiché kroky své manželky. Zastavila se těsně u něho a on si byl jist, že se taky usmívá. Pomalu otevřel oči. Tyčila se nad ním strnule, s divně nachýlenými rameny. Ještě nerozehnal mlhu z očí, takže nedokázal hned postřehnout, co to drží. Něco blýskavého. Sklenku? Nůž?! Nestačil ani vykřiknout, když mu dlouhé, blýskavé ostří zajelo do břicha. Jen se zalykavě nadechl a gestem bezmezného ohromení a nevíry zatápal po rudém moři rozlévajícím se po košili. Ale to už ostří hladce, mlaskavě vyklouzlo ven a nehybné, nepřítčné oči našly nový cíl. Škubající se, křečovitě polykající hrdlo. Dech se utopil v krvi, v té bublající husté záplavě, a těsně před koncem přišla i bolest, tak nevýslovná a strašlivá, že se chvátající smrt stala současně vykoupením. Nůž vypadl z krví ulepené ruky a křečovitě roztažené prsty malovaly po strnulé tváři rudé klikyháky. Zajely i do vlasů, rozcuchaných a vytahaných z hřebenů, dotkly se naruby oblečených šatů z bílého brokátu. Krev na nich zasvítla jako jahody na šlehačce. Teprve pak se šílená rozesmála. Rozpráhla ruce a

roztančila se. Kroužila hotelovým pokojem ve stále se zvětšujících otočkách a skocích, mezi rozbitým sklem a zpřevraceným nábytkem. Zasmála se, když dokořán otevřeným oknem spatřila oblohu. Chvilí ji měla nad hlavou, ale pak bylo nebe pod nohama a nahoře dlažba. Blížila se závratnou rychlostí, ubíhala před ní v šedavých rozmazaných čarách. Růžová hotelová markýza se s divným škrčivým zvukem rozpárala a na chodník, bezmála pod nohy livrejovaného vrátného, dopadlo rozbité, pokroucené tělo. Zácłona, vlající z dokořán otevřeného okna vysoko pod střechou, se zmítala jako křídlo obřího lapeného ptáka.

„Slyšíte mě? Haló! Slyšíte?“ Ředitel hotelu cítil, jak rudne a čelo mu zalévá pot. Poslepu zašátral po složeném kapesníku. Osobní sekretář Jeho Výsosti sice sluchátko zvedl, ale hned pak se rozhostilo dlouhé ticho. Nezávaděníhodná situace. Jako by nestačilo, že kvůli tomu děsnému dvojnásobnému úmrtí, budou jeho ubohý hotel propírat horem dolem. Ale ať už se stane cokoli, povinnost oznámit tu tragédii tajemníku Jeho Výsosti dřív, než se jí zmocní novináři, náležela jen a jen jemu. „Haló! Opakuji, tady Káhira, hotel...“ Bezděky leknutím odtrhl sluchátko od ucha. Ostrý skřípavý zvuk, jako by něčí nehty sjely po bakelitu. Pak hluboký, chrčivý zápas o dech. A zas to neuvěřitelné, nervy drásající ticho. A potom těžký dunivý pád. Zpocená, třesoucí se ruka přehmátla na sluchátku, z něhož se teď už linuly jen pravidelné, zpomalující se a slábnoucí údery, jak jiné sluchátko, tam kdesi v rezidenci Jeho Výsosti vypadlo z tuhnoucích prstů a houpající se na šňůře tupě naráželo do zdi. Jednou, podruhé, potřetí... ještě... a ještě... a dost. Bylo ticho.

* * *

PŘEDNÍ EGYPTOLOG OBĚTÍ BIZARNÍ NEHODY Pan Andrew Callender, vážený vědec, který se nemalou měrou podílel na úžasném objevu Tutanchamonovy hrobky (o čemž rovněž podrobně referoval náš list), byl včera v časných ranních hodinách nalezen mrtev na zahradě svého domu v Middlestone, hrabství Exeter. Zdá se, že kočárový kůň, jehož Mr. Callender právě vyváděl ze stáje, byl náhle stížen mozkovou mrtvicí a při pádu na dlažbu s sebou strhl i svého majitele. Mr. Callender si nárazem na dlažbu zlomil vaz. Přivolaný lékař konstatoval smrt.

SEDMÁ OBĚŤ MRTVÉHO FARAONA Z důvěryhodných pramenů poslední dobou stále hlasitěji zaznívá názor, že pověstná Tutanchamonova kletba nemusí být jen povídkou pro lehkověrné. Pan Richard Bethel, osobní tajemník zesnulého lorda Carnarvona, který se včera účastnil schůze sběratelů tisků, byl stížen náhlou trombózou (vmetením krevní či tukové sraženiny do žíly a následně k srdci). Ačkoli se až do té doby těšil výtečnému zdraví, byl na místě mrtev. Náš zpravodaj nabízí k úvaze, že Mr. Bethel – jak sám nescíslněkrát vyprávěl – vstoupil jako jeden z prvních návštěvníků do faraonovy hrobky. Dva vážení mužové, kteří tak učinili před ním – známý mecenáš a znalec starého Egypta lord Carnarvon a jeden z nejváženějších pilířů vědy, pan Andrew Callender – již za zvláštních a mimořádně nešťastných okolností zahynuli. Jeho Výsost princ Ali Kamal Fahmí bej, jemuž byla návštěva hrobky rovněž umožněna, se stal obětí příšerné vraždy, sekretář, který jej na prohlídku hrobky doprovázel, již také není mezi živými. Pan Arthur C. Mace, blízký přítel pana Cartera – jak jsme se nedávno s politováním dověděli – podlehl nedávno, ač ještě mlád, nenadálé těžké nemoci. Monsieur Lacau, pověřenec Káhirskeho muzea, spáchal za nevysvětlitelných okolností sebevraždu. Tážeme se tedy: Může toto vše být náhoda? Máme vůbec právo rušit tisíciletý klid mrtvých? Co když přijdou další oběti?!

** * **

Oběti už byly přineseny. Z nesčetných oltářů Chrámu stoupal dým a stěny chrámových jatek pokrýval nános stydnoucí krve. Snad na všech obětištích královského města dal dnes *Džeser Cheprure* Haremheb pálit bohatě květin, kuřidel, pryskyřice a masa – za všechny, kdo odešli do Západní země, jak rozkázal. Něco takového před ním ještě žádný faraon nenařídil, přesto se velekněz Amonova Chrámu domníval, že Božský musí mít na mysli vznešené mrtvé královského Domu. Jinak tomu přece být nemohlo. Mirathea slabě vzdychla. Nehybná, s hlavou lehce zakloněnou, očima zavřenýma a s rukama strnule zkříženýma na prsou vypadala jako pohroužená do hluboké meditace. Monotónní šumění dávných rituálů, jimiž shromáždění kněží rytmicky vzývali Pána všehomíra, jí však plynulo kolem uší, měkké a uklidňující. Myslela na ně. Na všechny své

mrtvé. Na ty, co zemřeli, třebaže se narodí až za tisíce let, aby ustálili nemilosrdné váhy věčně spravedlivé Maat. Carnarvon, Callender, Lacau, Acy... ach ano, i Acy, a všichni ostatní... Ti všichni ve své sladké nevědomosti vkročili pod chapadla kletby strašlivého Aje, aby mu nic netušíce vyrvali jeho poslední oběť – mrtvého krále – a pomohli ho zdvihnout zpátky k životu. Ne, nebyl to Anchi, kdo je obestřel stínem smrti, ani milosrdná Nút, jejíž formule a křídla ho tak málo chránily. Byl to on, Aje, do konce věků odsouzen ke svým nikdy nekončícím myšlenkám. Navěky odsouzen k vědomí, že jeho kletba je zlomena, že Anchi žije! Žije... Mirathea se slabě usmála a spustila ruce z ramen níž, na břicho. Obětování bylo u konce a nekonečné řady bíle oděných kněží vycházely ven kolem ní. Počkala, až se Chrám vyprázdní, a teprve potom se pomalu vydala k východu. „Čekáš na mě?“ usmála se, když venku uviděla postávat Akiasare. Ve svatyni Anupa, Pána pohřebišť zřejmě skončili už dávno. „Na koho jiného?“ pousmála se trochu pokřiveně Akia. „Slyšela jsem, že odcházíš. S Haremhebem prý ses rozloučila už včera.“

„Musím jít,“ odpověděla tiše Mirathea. „To už se nevrátíš? Nikdy?“

„Ale ano.“ Pohledem ath'lahanské kněžky přeběhlo cosi podobného lidskému dojetí. „Jistě se někdy vrátím. Všichni se přece znovu a znovu vracíme.“ Pro sebe se těm slovům usmívala, jako by jimi mínila něco jiného, než co skutečně bylo řečeno. „Se všemi se ale rozloučit nestačím. Polib za mě svého nočního lovce, zaslouží si to,“ dodala vzápětí a náhle širokýma jasnýma očima se jí podívala přímo do obličeje. Akia ztratila dech i řeč, ale to už byla Miratheina tvář zase tak nehybná a neproniknutelná, že se rozhodla to přeslechnout. „Kam vlastně půjdeš?“ zeptala se ještě trochu rozechvěle. „Ještě nevím,“ pokrčila Mirathea rameny. „Nemám tušení...“

Dlouho pak seděla, tichá a osamělá, na dávno opuštěném nádvoří a přemítala, která země a která doba bude vlídná k osamělé matce s podivnou jizvou na čele a s novorozenými dvojčaty v náručí. Je přece tolik možností. Tolik světů a tolik míst. A tolik času...